

Lãnh Diện Lâu Chủ Hòa Thượng Thê

Contents

Lãnh Diện Lâu Chủ Hòa Thượng Thê	1
1. Trang 1	1
2. Trang 2	4
3. Trang 3	8
4. Trang 4	14
5. Trang 5	19
6. Trang 6	23
7. Trang 7	28
8. Trang 8	34
9. Trang 9	41
10. Trang 10	48
11. Trang 11	55
12. Trang 12	61

Lãnh Diện Lâu Chủ Hòa Thượng Thê

Giới thiệu

Ai, nắm lấy tay ta, che ta nửa đời điên loạn Ai, hôn lên mắt ta, che ta nửa kiếp lênh đênh... Có câu: n

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lanh-dien-lau-chu-hoa-thuong-the>

1. Trang 1

Chương 1: Lần đầu gặp Tàng Ca

“Cô bé, đến đây, vui vẻ với ta nào!” Túy Dương Liễu không ngờ trong cái trấn nhỏ này mà cũng có mỹ nhân như vậy. Gặp được mỹ nhân mà không chớp tới tay, há chẳng phải làm nhục danh hiệu “thần hái hoa” của hắn sao?

Cô gái trước mặt mặc bộ váy hoa trắng, mái tóc dài lại có màu xám bạc rất mê người. Đối mặt với sự cợt nhả, nàng chỉ cong môi cười: “Gia muốn vui vẻ với tiểu nữ thế nào đây?”

Suýt nữa là Túy Dương Liễu cười sái cả hàm: “Đương nhiên là dẫn nàng đến một nơi không ai quấy rầy, sau đó cởi áo...”

Cô gái trước mặt không chờ hắn nói hết, cong môi nở nụ cười: “Sao gia chỉ nói mà không làm?”

Túy Dương Liễu sững sờ, thầm nghĩ cô gái này còn lớn mật hơn cả mình. Thế nhưng trước mặt là đóa hoa xuân, làm sao hắn kiềm chế được, lập tức kéo lấy cô gái trước mặt, bay vài cái đã tới Phượng Hoàng Cốc.

Diện mạo của Túy Dương Liễu cũng coi như là tuấn tú, nhưng giờ này hai mắt hắn tràn đầy vẻ dâm tà, hai tay bắt đầu cởi y phục của giai nhân. Trong nụ cười nhạt của cô gái tràn đầy vẻ quyến rũ, mặc cho y đè xuống đất. Túy Dương Liễu hôn một mạch từ cổ áo của cô xuống, đột nhiên eo tê dại, cả người không nhúc nhích được.

Vì thế Túy Dương Liễu – kẻ từng hái hoa vô số – bỗng thẫn cả kinh, hắn cứ nhiên không nhìn thấy nàng ra tay!

Cô gái từ từ đè lên hắn, cười rất tà mị. Đôi tay nàng chậm rãi đi từ ngực hắn xuống dưới, lướt qua lồng ngực, qua bụng... Ánh mắt thưởng thức một vật cứng kia làm Túy Dương Liễu sợ hãi tới điều gì, không nhận được mà run rẩy cả người: “Lãnh Phi Nhan! Người là Lãnh Phi Nhan!”

Cô gái trên người hắn cười khê, trong mắt lá màu xanh, cứ như tiên giáng trần. Túy Dương Liễu phát hiện dưới người mình ẩm ướt, cứ nhiên là không cảm lạnh được.

Vì thế cô gái thấy ghét mà bịt mũi lại, lấy một sợi tơ đỏ từ trong tay áo ra, từ từ quấn lấy cổ Túy Dương Liễu. Cảm thấy sợi tơ từ từ siết chặt, hít thở bắt đầu khó khăn, Túy Dương Liễu liều mạng muốn giải huyết, nhưng cách thức điểm huyết ấy vô cùng cổ quái.

Trước mắt hắn bắt đầu trống rỗng, chỉ thấy đôi mắt kia luôn mang theo ý cười trong trẻo, cuối cùng tất cả tối sầm.

Lãnh Phi Nhan thờ ơ nhìn con mồi ngừng giãy giụa, từ từ đứng dậy. Bầu trời Phượng Hoàng Cốc rất xanh, hoa cỏ bên trong rất tươi tốt, hương thơm ngào ngạt. Nàng cười khê mà ngắm nghía vết đỏ trên cổ người dưới đất, rất lâu sau mới hài lòng mà rời đi.

Một chàng trai bất ngờ thúc ngựa chạy qua như bóng ma, chốc lát bỗng ghìm cương lại: “Cô nương.”

Lãnh Phi Nhan ngẩng đầu mỉm cười, nhìn thấy chàng trai trẻ mặc đồ võ hiệp màu lam, kiếm dài, ngựa tốt, dáng vẻ rất hăng hái, nụ cười của y chân thành nhiệt tình: “Cô nương, nghe nói hái hoa tặc Túy Dương Liễu bắt một cô gái qua đây, cô nương có thấy không?”

Lãnh Phi Nhan đứng giữa cỏ xanh mơn mẫm, tay áo phất phơ. Nàng im lặng đánh giá thiếu hiệp trước mắt, bỗng nhiên hỏi: “Công tử tới cứu cô ấy?”

Thiếu hiệp nắm thanh kiếm trong tay, vẻ mặt tự tin như ánh dương: “Đúng vậy! Giết Túy Dương Liễu, cứu cô ấy!”

Lãnh Phi Nhan nở nụ cười. Nụ cười ấy như hoa đình hương hé nở, trong sáng thanh khiết làm chàng trai trên ngựa phải ngây dại.

“Công tử tên là gì?” Lãnh Phi Nhan ngẩng đầu nhìn chàng trai trên ngựa, cười rất bình thản lại xinh đẹp.

Chàng trai xoay người xuống ngựa, chấp tay cao giọng nói: “Tại hạ là Tàng Ca, xin hỏi cô nương xưng hô thế nào?”

“Công tử có thể gọi ta là Ngôn Ngôn.” Lãnh Phi Nhan cười nhìn y, nhanh chóng thu thập tư liệu về y trong đầu mình: Một thanh niên mới nổi trên giang hồ, đại công tử của Tàng Kiếm sơn trang, người đời ca tụng hành hiệp trượng nghĩa, làm việc quang minh lỗi lạc, thích kết giao bằng hữu, phong thái thanh tao, ra đời không lâu đã là tình nhân trong mộng của phần lớn các cô nương khuê các.

“Ngôn Ngôn cô nương.” Tàng thiếu hiệp hơi cụp mắt, sau vài lần do dự, không nhận được mà hỏi ra nghi vấn trong lòng: “Sao cô nương lại lẻ loi một mình tại nơi hoang vu thế này?”

“Tiểu nữ vốn là một nhạc công trong chốn yên hoa. Cách đây vài ngày bị Lý phủ doãn xem vừa mắt, muốn ép làm thiếp, rơi vào đường cùng nên mới chạy trốn đến đây. Bởi vì là thân nữ nhi một mình nên sợ bị bắt lại, chỉ đành tìm con đường nhỏ hẻo lánh này để đi.” Giọng điệu bi ai của Lãnh Phi Nhan gãi đúng chỗ ngứa, thiếu hiệp trước mặt liền lập tức phần nộ: “Dưới chân thiên tử mà còn có những chuyện này ư? Bây giờ cô nương tính thế nào?”

Thở dài một hơi, Lãnh Phi Nhan từ từ đáp: “Tạm thời thế nào hay thế ấy.”

Thế là thiếu hiệp lại bộc phát sự nhiệt tình: “Nếu cô nương tin tưởng Tàng Ca thì tạm thời ở lại Tàng Kiếm sơn trang, được không?”

Lãnh Phi Nhan yếu điệu cúi người: “Ngôn Ngôn đa tạ công tử thu lưu.”

Tàng Ca vội vã đỡ nàng dậy: “Cô nương không cần đa lễ.”

Thế là chuyện đầu lại vào đó.

Tàng Ca đỡ Lãnh Phi Nhan lên ngựa, còn mình thì dắt ngựa đi bộ. Lãnh Phi Nhan cười khê: “Tàng thiếu hiệp, sao không cùng cưỡi ngựa?” Tàng Ca do dự: “Như thế e là tổn hại đến thanh danh của cô nương.”

Lãnh Phi Nhan che miệng cười thêm sáng lạn: “Nhưng nếu Tàng thiếu hiệp dắt ngựa đi bộ thì bao giờ mới có thể về tới Tàng Kiếm sơn trang?”

Tàng Ca ngần ra một hồi, sau đó chấp tay: “Ngôn Ngôn cô nương, Tàng Ca đắc tội!”

Hai người đi chung một ngựa, tay Tàng Ca hơi ôm Lãnh Phi Nhan, điều khiển dây cương. Do sự xóc nảy của ngựa, có đôi khi hai người va chạm vào nhau, nhưng Tàng Ca vẫn luôn giữ phép tắc, không hề có chút quá giới hạn.

Lãnh Phi Nhan cũng không nói chuyện. Gió lướt qua người, mang theo hương vị của ánh dương. Chương 2: Yến Lâu

Lãnh Phi Nhan ở lại Tàng Kiếm sơn trang, Tàng Ca phái hai tỷ nữ Mai Hương, Lan U đến chăm sóc nàng. Lãnh Phi Nhan cũng không nói thật ra mình không cần người khác chăm sóc.

Thỉnh thoảng y sẽ đến thăm nàng, mang theo những vật trang sức xinh xắn. Đôi khi nàng ngồi trước gương, nhận lấy chiếc trâm từ tay y, cười nói: “Cài giúp ta, được không?” Y liền vuốt mái tóc dài của nàng, nhẹ nhàng cài trâm vào, sau đó thất thần cả buổi.

Lãnh Phi Nhan đi ngang qua núi giả um tùm, sau núi có vài tỷ nữ đang nói nhỏ: “Nghiên Nghiên, cô có phát hiện gần đây thiếu trang chủ ít ra ngoài hănh không?”

“Ha ha, cái này thì cô không hiểu rồi. Cô nhìn thiếu trang chủ ngày ngày thu thập những thứ con gái thích mà xem, trước đây có bao giờ cậu ấy liếc mấy thứ này một cái không?”

“Ha, đúng à, từ sau khi Ngôn Ngôn tiểu thư đến đây, thiếu trang chủ thay đổi rất nhiều. Cô nói xem có phải cậu ấy thích Ngôn Ngôn tiểu thư không?”

“Nói thừa, Ngôn Ngôn tiểu thư đẹp như tiên trên trời, thiếu trang chủ không thích cô ấy, chả lẽ thích cô sao?”

“Được lắm, con nhỏ này, dám cười tôi...” Sau đó là một tràng vui đùa âm ỉ.

Ban đêm, Tàng Kiếm sơn trang

Lãnh Phi Nhan ngồi trong cửa sổ. Trong chớp mắt, một hắc y nhân xuất hiện trước mặt nàng, tức khắc quỳ xuống, tay phải đặt trước ngực, hành lễ: “Lâu chủ!”

“Thế nào rồi?”

“Đã hoàn thành nhiệm vụ. Các chủ Tiêu Trường Anh của Thính Thủy Các bị giết trên đường trốn chạy. Yến Lâu của chúng ta chết ba người, trọng thương một người, bốn người bị thương nhẹ.”

“Về chỗ hữu sứ báo cáo nhiệm vụ đi!”

“Thuộc hạ đã lệnh cho Hàn Thiết Y về rồi!” Lãnh Phi Nhan khẽ gật đầu. Người dưới đất đứng dậy, thành thạo cởi dây lưng cho nàng, đến khi chỉ còn lại áo lót, hắn chau chừ mà nhìn Lãnh Phi Nhan, sau đó từ từ cởi đai lưng màu đen của mình. Lãnh Phi Nhan bỗng giữ tay hắn lại, nhẹ nhàng ôm hắn vào lòng. Hắn lặng lẽ mặc nàng ôm lấy, ngoan như một con thú cưng.

Một lúc sau, Lãnh Phi Nhan cúi đầu hôn khẽ lên má hắn, giọng nói tuy nhỏ nhưng không thể kháng lại: “Về đi!”

Trong mắt hắc y nhân bỗng lóe lên gì đó, cúi đầu dạ một tiếng, sau đó quay người lẩn vào bóng đêm.

Nếu có người nhìn thấy tình cảnh này, nhất định kinh hãi chết mất.

Hắc y nhân đó chính là Thất Dạ – một sát thủ của Yến Lâu. Giang hồ đồn rằng Thất Dạ đã ra tay thì quyết không có người còn sống.

Còn Yến Lâu, là tổ chức sát thủ duy nhất của Viêm triều có khả năng chống lại Nhật Nguyệt thần giáo. Nghe đồn bên trong cao thủ nhiều vô số kể, chủ yếu tham gia ám sát, bắt cóc, bức cung, bảo tiêu... tất cả những giao dịch có thể dùng vũ lực để giải quyết.

Về phần Lãnh Phi Nhan, đó là một đại ma đầu khiến giang hồ nghe thôi đã mất vía. Rất ít người từng thấy diện mạo thực của nàng ta, bởi vì những người thấy qua đều không thể nói được nữa.

Trên tấm bảng xếp hạng sát thủ mỗi năm đều có chú thích thế này: “Tên trên bảng này không bao gồm Lãnh Phi Nhan!”

Nàng ta có một sở thích làm người ta khó hiểu: thích dùng dây tơ đỏ giết chết mỹ nam, nhìn con mồi nhận hết đau đớn, từ từ chết đi dưới tay mình.

Danh môn chính phái từng vài lần tiến hành tấn công một cách quy mô vào sào huyệt Yến Lâu nhưng đều không công mà về. Ngược lại chọc giận Lãnh Phi Nhan, trong lúc phần nộ đã giết chết trưởng môn của vài môn phái. Từ đó không ai dám ra mặt nữa.

Nếu nói Đông Phương Bất Bại là thần, vậy thì Lãnh Phi Nhan chính là ma. Giang hồ đánh giá về Lãnh Phi Nhan, chỉ có mấy chữ: nữ ma đầu, giết người không chớp mắt, trẻ con cũng không tha.

Lãnh Phi Nhan nằm xuống giường, đầu gối lên hai tay, nhìn ra màn đêm đã hơi chuyển sang lam ngoài cửa sổ. Yêu đương một lần xem – nàng chợt nghĩ.

2. Trang 2

Chương 3: Hôn lên mắt người

Tàng Ca đến rất sớm, khi ấy Lãnh Phi Nhan vừa dùng xong bữa sáng. Y đứng sau lưng nàng rất lâu mới nhẹ nhàng nói: “Ngôn Ngôn, ta phải ra ngoài vài ngày, sẽ nhanh chóng trở về, nàng hãy chăm sóc tốt bản thân mình nhé!”

Lãnh Phi Nhan xoay đầu nhìn y: “Chuyện gì vậy?”

Y cười rất sáng sủa, như ánh dương mùa hạ, dịu dàng nói: “Thính Thủy Các bị diệt môn, các đồng đạo đến xem có giúp được chút gì hay không.”

Lãnh Phi Nhan cười rất sáng lạn, nhảy lên nói: “Tàng đại ca, ta đi với chàng nhé!”

Tàng Ca hơi khó xử mà nhìn nàng: “Nhưng đi đường ngựa xe mệt nhọc, nàng...”

Lãnh Phi Nhan ôm lấy cánh tay y, cười duyên: “Tàng đại ca sẽ chăm sóc ta, không phải sao?”

Tàng Ca giỏi dùng kiếm, cánh tay và cơ bắp rất săn chắc. Lúc này cánh tay bị Lãnh Phi Nhan ôm lấy, cảm giác mềm mại vô cùng, làm một thiếu hiệp luôn đứng đắn trang nghiêm cũng phải đỏ mặt, lời từ chối cũng không thể thốt ra được. Y nhẹ giọng nói: “Đi xếp đồ đạc đi, ta chờ nàng.”

Lãnh Phi Nhan nhanh chóng thu xếp đồ đạc. Đường như Tàng Ca còn có thể cảm nhận được cảm giác mềm mại ấy xuyên qua lớp y phục mà tiến vào tim mình. Nhìn giai nhân áo trắng bận rộn như cánh bướm ở trong phòng, lòng y dâng lên tình cảm dịu dàng không thể tả được.

Hai người vẫn cười chung một con ngựa như cũ. Lãnh Phi Nhan uể oải dựa vào lòng y, trên người y có hương vị sạch sẽ, ấm áp rất dễ chịu. Tàng Ca lẳng lặng mặc cho nàng dựa vào. Thật lạ, nếu một cô gái khác làm thế trước mặt y, có thể cảm giác đầu tiên của y là cảm thấy cô ta rất tùy tiện. Thế nhưng cô gái này, trong lúc lơ đãng lại gợi lên tình cảm trong lòng y. Chỉ vài ngày ở chung ngắn ngủi, y đã không biết mình đã bỏ ra bao nhiêu tình cảm.

Một tay y nắm dây cương, một tay khẽ vuốt mái tóc dài như lụa của nàng, nuông chiều hỏi: “Mệt không?”

Không biết người trong lòng gật hay lắc đầu, chỉ mơ hồ đáp: “Buồn ngủ.”

Dáng vẻ yêu kiều ấy, Tàng Ca chỉ cảm thấy tim mình mềm nhũn ra, y nhẹ nhàng vỗ về nàng: “Ta đi mượn xe ngựa.”

Khi Tàng Ca đến Thính Thủy Các thì đã là ba ngày sau.

Xe ngựa dừng lại trước Thính Thủy Các, Tàng Ca nhìn giai nhân như một đóa hải đường ngủ giữa mùa xuân rồi nhẹ nhàng xuống xe. Trên đường đi vào, không ít người nhận ra y. Âm minh chủ của Thiên Đạo Minh đang dẫn người khám nghiệm thi thể. Tàng Ca lưu ý những thi thể nằm ngổn ngang trên mặt đất, có thể nhận thấy hung thủ ra tay rất tàn nhẫn, tất cả đều bị một kiếm lấy mạng, hơn nữa xem ra số người đến không quá hai mươi tên.

Sắc mặt mọi người đều có vẻ nghiêm trọng, không ai có thể tưởng tượng ra cảnh hai mươi người diệt sạch cả Thính Thủy Các. Trên dưới lầu, chắc cũng phải có một hai trăm người chứ?

Âm minh chủ bút Phi yển khẩu[1] làm bằng vàng ròng trên tường xuống. Yển Lâu.

Không ai nói ra cái tên này, nó đã là điều cấm kỵ trên giang hồ.

“Tàng Ca, dựa vào vết thương có thể nhận ra chiêu thức mà những kẻ này dùng không?” Âm minh chủ cố gắng làm giọng nói có vẻ trấn tĩnh.

Tàng Ca đang cúi người quan sát vết thương trí mạng như vết son kia, giọng nói mang theo vẻ tự tin ngồi ngời: “Có thể!”

Âm minh chủ gật đầu, vô cùng hài lòng với người trẻ tuổi này, sóng sau xô sóng trước đây. “Vết chỗ này liền giao cho cậu, bản minh chủ hy vọng trong vòng năm ngày có thể tìm được cách thức ra tay của bọn chúng, để có thể thương lượng đối sách với võ lâm đồng đạo.”

“Tàng mỗ sẽ cố gắng hết sức!” Tàng Ca chấp tay, trên mặt tràn đầy vẻ chính khí.

Trước giờ Tàng Ca luôn giữ chữ tín, vì thế mấy ngày nay đều dành phần lớn thời gian ở tại Thính Thủy Các, y có chút hối hận khi mang Ngôn Ngôn đến đây. Dù sao thì y cũng không thể để một cô nương ở tại một nơi toàn là máu me thể được.

Hơn nữa... y nhìn bóng dáng xinh đẹp tuyệt trắng ấy, sao y có thể để nàng ở chỗ này được.

Tàng Ca thuê phòng tại một khách điểm gần đây, sắp xếp cho Lãnh Phi Nhan ở lại. Lãnh Phi Nhan chỉ nhẹ nhàng nói: “Ta đi cùng chàng!”

Tàng Ca yêu thương mà vuốt tóc nàng: “Sẽ làm nàng sợ đấy, ngoan nào!”

Lãnh Phi Nhan nở nụ cười, thản nhiên nói: “Ta đi cùng chàng!”

Rốt cuộc Tàng Ca không đấu lại nàng, vì thế dẫn nàng cùng vào Thính Thủy Các. Dù đã cố ý chọn đi vào ban ngày nhưng vẫn ngại sẽ làm nàng sợ. Lãnh Phi Nhan lặng lẽ theo sau y. Vết máu đã đen trên tường chứng tỏ sự thảm khốc lúc bấy giờ.

Nàng nhẹ nhàng đảo mắt qua hiện trường, có thể nhận thấy được dấu vết ra tay của Lục Nguyệt, Thất Dạ, Trường Phong và hai mươi sát thủ. Tàng Ca vừa đi vào trong, vừa chú ý đến sắc mặt của nàng, có vẻ lo lắng nói: “Hay là ra ngoài đợi ta đi, ta sẽ cố gắng làm nhanh rồi ra với nàng, được không?”

Lãnh Phi Nhan ngẩng đầu nhìn y, thấy vẻ mặt y hết sức chân thành, vì thế lại cười: “Ngôn Ngôn cũng không phải là khuê nữ yếu ớt. Năm đó lũ lụt ở Kim Lăng, người chết còn nhiều hơn thế này. Ta... chẳng qua chỉ là kẻ may mắn sống sót trong đồng tử thi ấy mà thôi.”

Tàng Ca thấy nàng thực sự không sợ hãi, trong lòng càng thêm hảo cảm, giọng nói càng dịu dàng: “Vậy ta đi làm việc, theo ta!”

Lúc Lãnh Phi Nhan mới gặp y, chỉ cảm thấy y chẳng qua là một chàng trai đầy nhiệt huyết, dựa vào gia thế mà có chút thanh danh. Bây giờ thấy y im lặng, từ từ gỡ trang giấy ra, nhúng bút vào mực, cứ nhiên vô cùng chăm chú miêu tả những chiêu thức tàn sát này.

Nàng lặng lẽ ngồi bên cạnh y, máu me xung quanh không chút ảnh hưởng tới y. Những đường nét trên giấy dần hiện ra, từ từ nhận ra là những chiêu thức trong kiếm phổ.

Nụ cười của Lãnh Phi Nhan cũng mang theo vẻ thú vị. Quả thật đây chính là kiếm pháp mà nàng đích thân truyền thụ cho sát thủ của Yến Lâu – Lang Yến Nam Phi.

“Tàng Ca!” Lãnh Phi Nhan nhìn y đang chăm chú hạ bút. Ánh dương vàng nhạt từ bức tường sập tiến vào, gương mặt tuấn tú của Tàng Ca cũng tỏa ra vàng sáng: “Nhìn vết thương cùng hiện trường đánh nhau là chàng có thể vẽ được những chiêu thức mà hai người dùng lúc ấy sao?”

Tàng Ca không dùng bút, nụ cười ảm áp khiêm tốn: “Trong tình huống hiện trường còn chưa bị làm lộn xộn quá nhiều thì thường có thể vẽ được tám phần.”

Lãnh Phi Nhan nhìn Lang Yến Nam Phi đang dần hình thành, nào chỉ có tám phần. Nàng nhẹ nhàng vén tóc bị rơi ra trước trán cho y: “Vậy có phải trong tay chàng có rất nhiều tuyệt kỹ của các môn phái không?”

Tàng Ca cười trêu nàng: “Thế nào, Ngôn Ngôn cũng thích bí kíp sao?”

“Không, ta chỉ nghĩ nếu thế thì chắc là thân thủ của chàng rất khó lường?”

Tàng Ca ngẩng đầu nhìn nàng, mắt sáng như sao, có cả ánh dương vàng nhạt, nơi ấy có vẻ nghĩa hiệp chính khí mà Lãnh Phi Nhan chưa từng gặp. Y thản nhiên nói: “Thật ra Tàng Ca không hề có ý thử đến đỉnh cao của võ thuật. Nói thật, đối với giang hồ, thứ không thiếu chính là cao thủ.” Nụ cười của y sang sảng, trong sáng như ánh dương mùa hạ: “Tàng Ca không thích cái danh đại hiệp đầy máu tanh này, chỉ đáng tiếc là người trong giang hồ, đã vào thì không tránh khỏi quân một số việc.”

Y gác bút đứng dậy, nhìn kỹ Lãnh Phi Nhan, bỗng nhiên trong mắt sáng lên: “Thật ra... nếu có thể để Tàng Ca lựa chọn, ta nguyện cùng hồng nhan tri kỷ của mình, nắm lấy tay ta, che ta nửa đời điên loạn; hôn lên mắt người, che người nửa kiếp lênh đênh...” Chương 4: Ở Yến Lâu, nàng chính là thần

“Nắm lấy tay ta, che ta nửa đời cuồng loạn; hôn lên mắt người, che người nửa kiếp lênh đênh.” Lãnh Phi Nhan buông tay đứng đó, tóc huyền bay bay, vạt áo phất phơ, nhẹ giọng lầm bầm.

Tàng Ca ngẩn ngơ mà nhìn nàng. Trong nơi tràn ngập máu me và ánh nắng này, nàng như làm bằng ngọc, người như tiên giáng trần. Vì thế, bàn tay dính đầy hương mực vén lấy tóc nàng, sắc mặt Tàng Ca rất kiên định: “Ngôn Ngôn, nàng có bằng lòng gả cho ta không?”

Lãnh Phi Nhan đứng nguyên đó. Y cảm thấy dường như mình hơi đường đột, vội vàng rút tay lại: “Không sao, Ngôn Ngôn, ta không có ý ép nàng.” Lãnh Phi Nhan cười rồi nắm lấy bàn tay đang rút về của y: “Được thôi!”

Tàng Ca hoài nghi mình nghe lầm, cả buổi trời mới vươn tay ôm lấy nàng, nhẹ nhàng hôn lên mắt nàng: “Ngôn Ngôn, Tàng Ca sẽ trân trọng nàng. Cả đời này, không xa, không rời!”

Lãnh Phi Nhan vuốt mặt y, giọng nói không nghe ra được có cảm xúc gì: “Bất luận xảy ra chuyện gì, đều cả đời không xa, không rời sao?”

Tàng Ca trịnh trọng gật đầu, vô cùng nghiêm túc nói: “Bất luận xảy ra chuyện gì, cả đời đều không xa, không rời!”

“Không hối hận?”

“Không hối hận!”

“Tàng Ca, hãy nhớ những lời hôm nay của chàng!”

“Ta nhớ!”

“Vậy thì hãy về nhanh lên, ta đói rồi, làm xong sớm để chúng ta còn đi ăn cơm.”

“Bây giờ đi thôi.”

“Nhưng...”

Lãnh Phi Nhan đang do dự thì Tàng Ca cười lớn: “Cũng không thể để vợ yêu của Tàng mỗ đói được!”

Hôm về xong, Tàng Ca mua rượu tế mọi người trong Thính Thủy Các. Y từng có duyên gặp mặt vài lần với thiếu chủ của Thính Thủy Các, cũng bội phục thân thủ và sự gan dạ của chàng ta, không ngờ trong chớp mắt đã âm dương cách biệt.

Lãnh Phi Nhan nhìn y tưới rượu tế người. Y quay lại ôm nàng lên xe ngựa. Dựa vào lồng ngực rắn chắc, Lãnh Phi Nhan nghe y từ từ ngâm nga:

Mười bước giết một mạng, hào sảng ngụ cung Tần.

Ngần ngừ cánh cung chẳng muốn giương, pháp phối bóng chim hồng kinh sợ

Nề hà giang sơn nghiêng ngựa, tri kỷ chênh vênh sống chết

Bảo đao ca khóc đàn khúc mộng, tung hoành tay phủ chuyện mây mưa

Tựa lan can, không lời nói. Ngông nghênh thổi khúc Tam Lộng: hỏi anh hùng, ai anh hùng?

Có lẽ hương rượu quá nồng, nàng đột nhiên đưa tay ôm lấy y, vùi mình vào lòng y. Đây là một quân tử làm người ta nghiêng mình bái phục cả về nhân cách và sức hấp dẫn. Trên người y, có vị hiệp nghĩa cùng nhiệt huyết mà Lãnh Phi Nhan đã sớm đánh rơi.

Trái tim đang đập đầy nhiệt huyết này, chứa việc đại nghĩa trong thiên hạ, chứa tâm huyết của nam nhi, cũng chứa cả tình cảm nam nữ thường tình.

Nhiều năm lãnh huyết chém giết, học được cách mỉm cười mà giết người, học được cách bình tĩnh không biến sắc, học được cách không tin tưởng bất cứ ai, ngay cả kẻ thù còn thấy nàng tàn nhẫn. Lãnh Phi Nhan nuôi rất nhiều nam sủng. Thậm chí có nhiều lúc nàng không biết thứ đang ôm trong lòng là một người hay chỉ là mèo chó, mang những mục đích khác nhau đến tiếp cận nàng. Cuối cùng, vì những nguyên nhân khác nhau mà chết hoặc ra đi.

Ở Yến Lâu, nàng chính là thần. Không ai dám làm nghịch ý chỉ của thần, không ai dám bình luận chuyện của thần, cũng không ai có thể hiểu được sự cô đơn lạnh lẽo của thần.

Còn bây giờ, có người ôm nàng vào lòng, nói với nàng y nguyện che chở nửa đời lênhên của nàng. Lãnh Phi Nhan ngẩng đầu nhìn gương mặt trẻ trung trước mắt, nở nụ cười, không biết là có ý gì.

Hai người cùng cưỡi ngựa về tới Tàng Kiếm sơn trang.

Ban đêm, mưa to, sấm vang chớp giạt. Lãnh Phi Nhan yên lặng đứng trước cửa sổ, nhìn mưa giăng thành màn. Ngoài cửa, Tàng Ca đang do dự, vừa muốn xoay người bước đi thì Lãnh Phi Nhan bỗng mở cửa.

Sấm sét giao nhau, tia chớp lóe lên, hai người đều chìm trong bóng tối. Tàng Ca cảm thấy giọng của mình có vẻ khách thường: “Ta...” Thật ra y đang lo nàng sẽ sợ hãi nên qua nhìn xem. Bây giờ thấy nàng rất bình tĩnh thì lại không biết nên mở miệng thế nào.

Lãnh Phi Nhan bỗng vươn tay ôm cổ y, Tàng Ca chỉ cảm thấy có mùi đàn hương thoang thoảng, trên người bỗng khô nóng, biết là đã thất lễ nhưng luyến tiếc, không cách nào kéo cánh tay đang quấn trên cổ xuống.

Lãnh Phi Nhan ngửa đầu hôn lên môi y, hơi thở của y rất tươi mát, trong trẻo như gió tháng tư, lại mang theo hương vị của ánh dương làm nàng lưu luyến. Tàng Ca hơi nghiêng người dựa vào cửa, mặc cho nàng ôm lấy. Người đẹp mềm mại trong lòng, hơi thở thêm dồn dập, chỉ một nụ hôn thôi, y chưa từng biết thì ra việc nam nữ có thể mất hồn đến thế.

Hai tay nàng quấn lấy eo y, Tàng Ca cảm thấy mỗi tế bào trên người mình đều căng lên như muốn nổ tung. Sao y lại không biết thế này là thất lễ, nhưng người đẹp trong lòng nhiệt tình như lửa, vì thế thậm chí bỏ qua sự nghiêm khắc với chính bản thân, dù sao thì y sẽ lấy nàng.

Có ý nghĩ như vậy, y không do dự thêm nữa mà xoay người đè nàng lên khung cửa, nụ hôn như mưa rơi xuống cần cổ trắng mịn, xuống ngực nàng.

Áo rơi xuống, gió thổi vào, Lãnh Phi Nhan bỗng cảm thấy hơi lạnh, người khẽ run lên. Tàng Ca bèn ôm lấy nàng, dùng tốc độ thần kỳ nhất đóng cửa lại, đè nàng lên giường.

Có lẽ vì là lần đầu tiên, Tàng Ca không thể kiên trì được bao lâu, Lãnh Phi Nhan cũng không để y đi như những nam sủng khác. Trong bóng tối sấm chớp giao nhau, hai người lặng lặng ôm nhau, nhưng đều không ngủ.

Tàng Ca yêu thương vuốt tóc nàng: “Ngôn Ngôn, ngày mai ta sẽ bắt đầu chuẩn bị hôn lễ.” Lãnh Phi Nhan chỉ ôm eo y, nhẹ nhàng nói: “Đừng nói chuyện.”

Lúc sắc trời đã hơi sáng, Tàng Ca đứng dậy bước đi, thấy nàng đã thức, cười rồi hôn lên trán nàng: “Để người khác thấy thì không hay. Còn sớm, ngoan, ngủ thêm đi.”

Thế là Lãnh Phi Nhan không để ý đến y nữa, tự mình ngủ tiếp.

3. Trang 3

Chương 5: Lãnh Phi Nhan

Ấm minh chủ tổ chức đại hội võ lâm tại Thiên Đạo Minh, Tàng Ca cũng trong danh sách được mời. Loại đại hội này Lãnh Phi Nhan không thích đi cùng, Tàng Ca thì chỉ muốn giấu nàng trong Tàng Kiếm sơn trang cả đời nên đương nhiên sẽ không miễn cưỡng nàng.

Nhưng chỉ nghĩ đến xa cách cả nửa tháng trời, khó tránh khỏi việc khó khăn chia lìa. Đường như mỗi buổi tối y đều ở trong phòng của Lãnh Phi Nhan, hai người ra sức triền miên. Tình đã vào tim, dục cũng khó mà khống chế.

Ngày hôm sau, Lãnh Phi Nhan tiễn y trước cửa Tàng Kiếm sơn trang, Tàng Ca hết sức không nỡ, cuối cùng nhẹ nhàng ôm lấy nàng: “Ta sẽ nhanh chóng quay lại, phải chăm sóc tốt bản thân đó!”

Ánh mắt Lãnh Phi Nhan hài lòng, nàng nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt y, đột nhiên nói: “Tàng Ca, ta chỉ mong giữa ta và chàng không có bất kỳ ân oán gì.”

Nụ cười của Tàng Ca có vẻ rất sáng lạn dưới ánh dương: “Đương nhiên, giữa chúng ta chỉ có ân ái!”

Sau đó Lãnh Phi Nhan cũng rời khỏi Tàng Kiếm sơn trang. Là kẻ lớn lên trong cảnh giết chóc, đó đều là những kẻ thông minh, cho dù đôi khi nằm mộng một lần, cũng nhanh chóng thức tỉnh hơn người khác.

Tại tổng đàn của Yến Lâu, Lãnh Phi Nhan lạnh lùng nhìn các đơn đặt hàng đang chờ được xử lý. Những trang giấy trắng tinh này, không bao lâu sau sẽ trở thành vàng, chảy vào các phân đàn của Yến Lâu, hoặc là... triều đình.

Đa số mọi người đều không biết cái nơi tội danh bêu rếu này lại là một tổ chức bí mật của triều đình. Có điều đây cũng là điểm bí ai của Yến Lâu, triều đình vĩnh viễn cũng sẽ không thừa nhận.

Thỉnh thoảng Lãnh Phi Nhan cũng sẽ nhớ đến cái người trong hoàng cung kia. Nàng ra đời bao nhiêu năm nay nhưng không hiểu sao vẫn cứ kính sợ. Trong trận lũ lụt ở Kim Lăng hai mươi mấy năm trước, tổng cộng hẳn thu nhận hơn ba trăm đứa trẻ có tư chất hơn người. Cuối cùng sống sót, chỉ còn lại... ba người trong số ba trăm.

Đương nhiên cũng như hẳn mong muốn, ba người này đều trở thành cánh tay đắc lực của hẳn. Đại sư tỷ Tả Thương Lang vào triều làm tướng, đánh chiếm nửa giang sơn cho hẳn. Tiểu sư đệ Dương Liên Đình lẫn vào Nhật Nguyệt thần giáo, khống chế tư tưởng của nhân dân dùm hẳn. Về phần nàng... lại canh giữ Yến Lâu không thể thấy mặt trời này, vì triều đình trừ bỏ bất cứ kẻ nào hẳn muốn trừ bỏ.

Đôi khi Lãnh Phi Nhan cũng đích thân ra tay, nàng thích cảnh máu tươi đầm đìa từ tay mình dần dần mất đi độ ấm, đông lại. Có lẽ chỉ như thế mới có thể duy trì sự luôn luôn cảnh giác của một sát thủ.

Bên cạnh nàng có hai hộ pháp và bốn sứ giả: Thanh Phong sứ, Hạ Vũ sứ, Kinh Lôi sứ, Truy Điện sứ. Bốn người này đều từng là đại ma đầu danh chấn thiên hạ, Lãnh Phi Nhan thu phục từng người rồi kéo về bên cạnh mình. Sao nàng không biết đó là nguy hiểm, nhưng phàm là người thích dùng đao, ít nhiều gì cũng phải gánh chịu chút mạo hiểm.

Hai hộ pháp chính là Lục Nguyệt và Thất Dạ, đều do một tay nàng dìu dắt. Hai người này đều có lòng trung thành son sắt, thế nhưng Lãnh Phi Nhan cũng chỉ cười thần nhiên. Có khi người càng trung thành với người thì càng có thể phản bội người bất cứ lúc nào. Chuyện này nàng đã trải qua quá nhiều, nhiều đến nỗi bàn tay đầm máu của nàng cũng đã mất đi cảm giác.

Trên giang hồ, Yến Lâu được gọi đùa là nơi thu thập hắc ám, thu lưu tất cả các cao thủ tà đạo bị chính đạo truy sát, đến bước đường cùng, chỉ trừ kẻ phạm tội cường dâm.

Có kẻ làm việc cho triều đình không biết chuyện, từng hạ lệnh vây hãm sào huyệt. Nhưng mỗi lần hành động đều bị lâu chủ gọi đùa là “diễn tập”. Trải qua lâu ngày, triều đình có một quy luật bất thành văn, phàm là những kẻ truy kích Yến Lâu thất bại đều không phải bị truy cứu trách nhiệm.

Cứ như thế, càng không có người dám tự tìm đường chết, tổ chức này cứ cường hãn mà tồn tại như thế, hơn nữa ngày càng bành trướng, các loại giao dịch cũng phức tạp hơn, dần dần xâm nhập vào cả các đại môn phái.

Tất cả người trên giang hồ đều biết đây mà một trái bom tàng hình, không biết khi nào sẽ nổ tung. Còn kẻ đứng đầu Yến Lâu này, đứng nơi đầu sóng ngọn gió của quyền lực và địa vị, dần dần làm người ta cảm thấy còn ác độc đáng sợ hơn cả Yến Lâu.

Không phải chưa từng có người phản kháng, nhưng những người đó đều phải nằm lại sau núi của Yến Lâu, hóa thành đồng xương khô rã rời.

Lãnh Phi Nhan không phải là Tả Thương Lang, giỏi về cung tiễn hay tài thao lược; cũng không giống Dương Liên Đình giỏi phép thuật, có thể nhìn thấy thiên ý. Mạc Dung Viêm dạy nàng kiếm pháp cùng ám khí.

Mắt nhìn người của Mạc Dung Viêm quả là không sai, thứ mà nàng có chính là sức mạnh và tốc độ.

Chỉ hai thứ này thôi đã đủ để nàng khống chế một đám hồ báo, đủ để nàng đứng trên đỉnh của giang hồ, khi cười nói là có thể làm đối thủ mất đầu.

Rất ít người từng thấy vũ khí của nàng, đó là một thanh kiếm mỏng trong tay áo, nàng gọi nó là Hàm Quang, ánh kiếm đỏ thẫm như lửa. Từng có một truyền thuyết rằng thanh kiếm này đúc từ máu của người yêu nhau, một khi đã có vết thương, trừ khi máu chảy hết, nếu không nó tuyệt đối không chịu ngừng.

Nàng chỉ thích một loại ám khí, chính là Phi yến khẩu bằng vàng ròng, không tẩm độc, bởi vì nàng cho rằng không cần thiết.

Tế Huyền phương trượng của Thiếu Lâm Tự từng là một kiếm thủ danh chấn thiên hạ. Khi ông nhìn thấy nàng ra tay, ngay sau đó liền quy y. Lúc đó nàng chỉ mới mười sáu tuổi.

Có lẽ đây cũng là nguyên nhân tại sao Thiếu Lâm vẫn không tham gia vào đội ngũ thảo phạt Yến Lâu.

Lãnh Phi Nhan dắt Thất Dạ bước vào, Thất Dạ từ từ thay quần áo cho nàng. Trên da thịt như ngọc, có vết hoan ái rất rõ ràng. Vì thế đôi mắt đen ấy có chút chấn kinh. Lâu chủ không cho phép bất cứ ai để lại dấu vết trên người mình.

Dấu hôn như ô mai trên da thịt nàng khiến hắn từ từ đỏ mặt, nhưng hắn vẫn quỳ xuống, ngoan ngoãn như một con thú cưng đợi chủ nhân gọi tới.

Lãnh Phi Nhan nghiêng người nâng cằm hắn lên, quan sát một lúc, cuối cùng vỗ má hắn, tỏ ý bảo đi xuống đi. Chương 6: Lãnh Phi Nhan đích thân ra tay, rất đắt

Mới sáng sớm, ngoài Vũ Dương Các của Yến Lâu đã có gần trăm gã hắc y nhân ôm kiếm đứng.

Lãnh Phi Nhan tiện tay rút kiếm của Lục Nguyệt ra, múa một bộ kiếm pháp, mọi người cung kính đứng đó, trên mặt ai nấy cũng đều có vẻ kính sợ. Đây chính là giang hồ, người có thể nói nàng buông thả, có thể mắng nàng làm nhiều việc ác, thậm chí có thể nguyên rửa nàng bất nhân bất nghĩa, nhưng người không thể không thừa nhận con người này có tư cách điều khiển chúng sinh.

Bộ kiếm pháp kết thúc, Lãnh Phi Nhan tiện tay ném một đường kiếm vào vỏ rất đẹp mắt. Đây chính là phong cách của nàng, một bộ kiếm pháp chỉ làm mẫu một lần, có học hay không, có hiểu hay không đều do các người, không có cơ hội hối hận.

Nàng rất bận. Cả Yến Lâu to lớn, rất nhiều chuyện đều phải qua tay nàng. Mà nàng cũng rất lười, không cách nào học tập tính chăm chỉ của Viêm Hoàng[2].

Vũ Dương Các đưa kiếm phổ mới qua cho nàng xem, nàng chẳng hứng thú gì nên nhạt nhẽo một quyển. Có điều lật từng trang từng trang, lập tức chỉ ra được chỗ cần sửa đổi làm mấy người biên soạn đều có vẻ mặt nghiêm túc kính ngưỡng.

Lãnh Phi Nhan không hiểu nhiều về thơ ca nhạc họa. Lúc nhỏ, Mạc Dung Viêm tìm thầy dạy chữ cho bọn họ cũng chỉ vì muốn họ biết chữ mà thôi. Mạc Dung Viêm nói đối với một sát thủ, thứ thừa nhất chính là đa sầu đa cảm, ướt át suốt suốt. Vì thế trí nhớ vô cùng tốt của nàng đều đầu tư vào những thứ vô lâm tuyệt học.

Lúc Lãnh Phi Nhan đang cải tạo Nhũ Yến Luân Hồi[3] thì Kinh Lôi – người trông coi hình hộ của Yến Lâu tới. Kể từng được người trong giang hồ gọi là huyết ma này rất cung kính mà quỳ một chân xuống: “Lâu chủ, Thập nhị sát thất bại ở Thường Châu, bây giờ đang nằm trong tay tám đại môn phái!”

Lãnh Phi Nhan dừng bàn tay đang lật trang giấy lại: “Thường Châu?” Nàng trầm ngâm một chút: “Là nơi Âm Thiên Hành triệu tập đại hội võ lâm?”

“Dạ phải. Thuộc hạ nghi ngờ việc ám sát Lưu Tử Đồng lần này là cái bẫy do Âm Thiên Hành giăng ra.”

Lãnh Phi Nhan cười lạnh: “Làm mình chủ quá lâu nên không biết trời cao đất dày nữa rồi. Bỏ tọa đến đó gặp hắn!”

“Dạ!”

Lãnh Phi Nhan đến Thường Châu liền tìm thấy Tàng Ca. Đây không phải chuyện trùng hợp gì, mà là vì nổi danh ở Thường Châu chỉ có khách điểm Hữu Bằng, bên trong có suối nước nóng nổi tiếng.

Hễ là những người có chút gia thế đi qua Thường Châu thì đều ở lại nơi này.

Âm Thiên Hành vốn mời Tàng Ca đến phủ của ông ta, nhưng trời sinh tính Tàng Ca thích tự do nên khéo léo từ chối.

Lãnh Phi Nhan đặt chỗ trọ, ngủ mãi đến chạng vạng mới uể oải xuống lầu, lúc đó Tàng Ca đang cùng vài bằng hữu uống rượu.

Người đầu tiên phát hiện ra Lãnh Phi Nhan là Tả Ngự Phong – người được xưng là một trong bốn thanh niên kiệt xuất. Hắn tuổi trẻ, ít nhiều có chút phong lưu, bèn chỉ vào Lãnh Phi Nhan đang từ từ xuống lầu, vẻ mặt ngạc nhiên trầm trồ: “Mỹ nhân này là ai?”

Mấy người đều quay đầu qua, Tàng Ca ngăn ra.

“Ngôn Ngôn.” Lời của y gần như thu hút toàn bộ ánh mắt trong khách điểm. Lãnh Phi Nhan dừng lại, y đã đến trước mặt nàng: “Sao lại lên chạy đến đây?”

Giọng của y đầy vẻ nuông chiều, Lãnh Phi Nhan nhẹ nhàng nở nụ cười: “Khi nào thì đại hội kết thúc?” Tàng Ca không để ý đến ánh mắt của mọi người mà ôm nàng vào lòng. Gần mười ngày xa cách, không lúc nào là y không nhớ đến nàng: “Sắp rồi. Đúng rồi, đến đây, ta giới thiệu vài bằng hữu với nàng.”

Lãnh Phi Nhan lẳng lặng đánh giá bốn thanh niên trước mắt. Bọn họ cũng tầm tuổi Tàng Ca, được gọi là Trung Nguyên tứ tú[4]. Mỗi người đều mang theo vẻ non nớt của ánh dương cùng sự ngông cuồng của tuổi trẻ.

Bốn người cũng quan sát nàng, ánh mắt nhìn chăm chú không nói nên lời, mãi đến khi Tàng Ca mất hứng mà hừ nhẹ một tiếng, bốn người mới hoàn hồn lại. Tàng Ca đẩy chén đĩa của mình đến trước mặt nàng, chu đáo gấp thức ăn cho nàng, sau đó dọa dẫm: “Nhìn nữa là ta móc mắt các huynh ra!”

Bốn người mắng Tàng Ca trọng sắc quên bạn, cười âm ỉ cả lên. Giấu chị dâu xinh đẹp như vậy, bây giờ mới đem ra, thế nào cũng phải phạt rượu.

Tàng Ca nói không lại bọn họ, uống hết chén này đến chén khác, có điều tử lượng của y vốn rất tốt, không quan tâm nhiều lắm.

Mấy người kia thấy không chuốc say được y bèn đòi phạt Lãnh Phi Nhan. Lãnh Phi Nhan nhìn bình nữ nhi hồng lâu nằm trên bàn, ngăn Tàng Ca đang muốn cản họ lại, mỉm cười: “Được, không cần uống bằng chén sẽ làm mất sự hào sảng, chỉ bằng trực tiếp uống bằng vò thì hơn.”

Mấy người kia nhìn nhau cười xấu xa: “Như ý bà chị.”

Vì thế đêm đó, Trung Nguyên tứ tú đều say nghiêng ngã. Mặt Lãnh Phi Nhan cũng hồng như quả đào, đôi mắt sáng lấp lánh như nước. Dáng vẻ này làm bốn người kia tưởng là cố gắng chút nữa thì có thể chuốc say được nàng, nhưng không ngờ mình nằm bẹp rồi mà nàng vẫn cứ mê người như thế.

Tàng Ca ngăn vài lần, sau đó cũng mặc nàng. Cuối cùng cũng không biết có phải nàng say rồi hay không mà cứ quần lấy đòi Tàng Ca hát với mình, Tàng Ca vừa dỗ vừa ôm nàng vào phòng. Cơ thể nóng hổi xuyên qua lớp quần áo mỏng của y, rượu vừa uống gần như đều hóa thành lửa.

Tàng Ca đặt nàng lên giường, hai tay nàng quần lấy eo y như rắn nước. Tàng Ca gắng kiềm chế, giúp nàng thay quần áo, kéo lấy chăn đắp lại cho nàng.

Đang định bước đi thì nàng lại ôm cổ y, hôn lên môi y. Dưới sự tấn công của lửa tình, cuối cùng y cũng khuất phục, vội vã thoát quần áo, đè lên người nàng.

Nàng cứ quần lấy y, mãi đến khi y không chống được nữa, thở hổn hển nói: “Bảo bối, nghỉ một chút đã.”

Lãnh Phi Nhan lẳng lặng mặc cho y ôm, hơi thở của y ngày càng nhẹ, cuối cùng chìm vào mộng đẹp. Nàng đứng dậy, mặc quần áo, đưa tay điểm huyệt ngủ của y.

Lúc nàng ra ngoài cũng thăm dò bốn người kia, thấy họ đều ngủ say như chết.

Ấm Thiên Hành cũng đang ngủ, trong lòng đang ôm thị vệ bên người của hắn ta. Hắn thích nhiệt độ cơ thể của người này, cho dù ngày hè cũng rất mát mẻ. Nhưng lúc này hắn bỗng bừng tỉnh, nén trong phòng đã tắt, trong lòng vẫn là cơ thể trơn bóng, có điều... Là thứ gì mà có vị tanh tanh, dính đầy người hắn vậy?

Hắn đột nhiên tỉnh táo... Máu...

Hắn lập tức đứng dậy, nắm kiếm trong tay. Ánh trăng bên ngoài xuyên qua rèm cửa, trong phòng sáng lờ mờ. Một người ẩn trong bóng đêm, giọng có phần trào phúng: “Ấm minh chủ, lâu ngày không gặp.”

Ấm Thiên Hành cả kinh, thất thanh nói: “Lãnh...” Nhưng đã làm đến chức minh chủ này, hắn cũng không phải kẻ lơ mơ, lập tức cố gắng trấn tĩnh: “Lãnh lâu chủ đêm khuya đến thăm, không biết có chuyện gì?”

Lãnh Phi Nhan trong bóng đêm cười nghe rộn cả da gà: “Nghe nói mấy đứa nhỏ đại đột của Phi Nhan rơi vào tay Ấm minh chủ nên muốn đến xin ông chút nhân tình.”

Lúc này Ấm Thiên Hành đã hoàn toàn tỉnh táo lại, Nếu người này muốn giết hắn thì e là hắn đã chết rồi. Vì thế hắn cực kỳ thành khẩn: “Chuyện này... đúng là chuyện này Ấm mỗ có thể cố gắng sức lực. Thật ra Thiên Hành không muốn đối chọi với Yến Lâu, chẳng qua Thiên Đạo Minh cũng không phải mình Thiên Hành nói là được, khó tránh bị ép làm vài chuyện mình không muốn, hy vọng lâu chủ thông cảm cho.”

Lãnh Phi Nhan ngồi trên bàn gỗ lim chính giữa phòng, cúi người ngắm nghía chung trà trên bàn: “Nếu Ấm minh chủ cảm thấy có người vướng tay vướng chân thì... Yến Lâu bằng lòng làm ăn với Ấm minh chủ. Về phần giá cả, Ấm minh chủ có sự nghiệp to lớn, chắc sẽ không để ý.”

Ấm Thiên Hành biết người này buồn vui bất chợt, vừa trầm ngâm làm tư thế đồng ý, vừa để ý đến động tác của nàng. Lãnh Phi Nhan phất tay áo đứng dậy. Hắn chỉ thấy một luồng sáng màu đỏ lóe lên, lập tức không để ý đến chuyện mất mặt hay không, thân hình như con lừa núp xuống gầm giường. Ai ngờ luồng sáng ấy chỉ là hư chiêu, chiêu kiếm lạnh thấu xương ập đến, hắn chỉ biết trước ngực mát lạnh, thầm nghĩ mạng mình đã xong.

Nhắm mắt cả buổi trời, khi mở ra mới phát hiện chỉ có quần áo trước ngực bị cắt một vệt dài, còn da thịt thì không hề hấn gì, làm Ấm minh chủ chấn kinh nhưng cũng thấy may mắn.

Lãnh Phi Nhan nhẹ nhàng bước tới trước mặt hắn, cúi người xuống, giọng chứa ý cười nhạt, vỗ đầu hắn như vỗ đầu con chó nhỏ, làm Ấm Thiên Hành kinh hãi như sắp bị sói nuốt: “Đừng sợ, Lãnh Phi Nhan đích thân ra tay, rất dứt.”

Ấm Thiên Hành: •#%& \$%#@! Chương 7: Dương Liên Đình, chúng ta đi xem múa thoát y đi

Khi Tàng Ca từ trên giường của Lãnh Phi Nhan thức dậy thì đã gần trưa rồi. Nhìn giai nhân đang ngủ say trong lòng, y cười lắc đầu... Đêm qua đúng là tiêu hao quá nhiều thể lực.

Ngắm dung nhan đang ngủ trong lòng mình, y bỗng cúi đầu, hôn khẽ lên trán nàng. Lãnh Phi Nhan vốn tỉnh ngủ, Tàng Ca vừa mở mắt là nàng đã phát hiện ra. Có lẽ vĩnh viễn Tàng Ca cũng không biết được, lúc trước mỗi khi y nói yêu Lãnh Phi Nhan, nàng luôn chỉ mỉm cười. Nhưng nụ hôn này lại đủ để thay thế ngàn lần y nói yêu nàng.

Thập nhị sát của Yến Lâu đã chạy thoát, không ai biết dưới sự giám sát nghiêm ngặt nhường ấy, mấy sát thủ đã bị cho uống hóa công tán[5] làm cách nào không cánh mà bay. Ấm Thiên Hành xử phạt mấy cai ngục thất trách, cuối cùng cũng không giải quyết được gì.

Buổi chiều, mấy người họ đến suối nước nóng trong khách điểm Hữu Bằng. Có lẽ do chịu sự ảnh hưởng của những kẻ xuyên qua (ẶC @.@), suối nước nóng nơi đây có hình thức nam nữ tắm chung. Ừm, đương nhiên là không thể cởi sạch.

Lãnh Phi Nhan cũng thích suối nước nóng này. Mặc dù người qua lại nhiều, không đủ yên tĩnh nhưng trong mắt nàng, thiên hạ có nơi nào là thanh tĩnh đâu?

Trong suối nước nóng cung cấp áo tắm đủ màu sắc. Có vài người tự phụ về dung mạo của mình, hoặc những kẻ khoe khoang tỳ thiếp của mình thường xuyên đến tỏ vẻ. Lãnh Phi Nhan chọn áo tắm màu trắng. Nàng từ lưng chừng núi nhảy xuống, liêu xiêu như cánh bướm, nhào thẳng vào trong nước. Tàng Ca kinh hãi, xoay người định kéo lại nhưng nào còn thấy bóng dáng.

Lúc nàng từ trong nước nhô lên, thu hút mọi ánh nhìn của người trong đó. Tóc đen dính vào da thịt như ngọc, áo trắng bị nước làm ướt dán sát vào cơ thể làm người ta liên tưởng tới Dao Trì Tiên Tử.

Nàng vỗ nhẹ bọt nước, Tàng Ca trên sườn núi lại có chút đăm chiêu. Ở độ cao như vậy, nếu là những cô gái bình thường thì làm sao chịu nổi.

Có người đến gần bắt chuyện, cổ tay trắng ngần của Lãnh Phi Nhan khẽ té nước, hai mắt đưa tình, cười rất bình thản lại xinh đẹp. Cứ như thế, càng nhiều kẻ háo sắc kéo tới. Nàng đánh giá từng người, bỗng nhiên nhớ tới điều gì, ngừng đầu nhìn Tàng Ca trên núi, ra hiệu: “Xuống đây.”

Không ít người biết mặt Tàng Ca, vì thế đều thức thời tránh ra, ở xa xa nhìn no mắt. Lãnh Phi Nhan nắm tay y, một tay khẽ nghịch tóc y, bốn mắt nhìn nhau, Tàng Ca cũng đọc được sự dịu dàng của mắt nàng.

Ồn tồn một lúc, Tàng Ca nhẹ giọng hỏi: “Ngôn Ngôn biết võ công sao?” Lãnh Phi Nhan nhìn y, chỉ khẽ mỉm cười. Thế là y cũng không hỏi nữa.

Lúc hoàng hôn, hai người đứng trên đỉnh núi ngắm mặt trời lặn. Tàng Ca nhẹ nhàng ôm lấy nàng. Có cánh chim bay qua, lưu lại chút dấu vết trên bầu trời.

Mặt trời từ từ lặn xuống, màn đêm dần dần bao phủ, hai người lẳng lặng ôm nhau, Tàng Ca nhìn thấy được vẻ buồn bã mất mát trên mặt Lãnh Phi Nhan.

Lãnh Phi Nhan bỗng mất tích. Tàng Ca lòng nóng như lửa đốt, tìm kiếm khắp nơi nhưng không có kết quả gì.

Rằm tháng tám, là ngày ba người họ tụ hội.

Tả Thương Lang, Lãnh Phi Nhan, Dương Liên Đình hẹn nhau cứ tới trung thu là uống rượu tại Liên Hoa Sơn. Trung thu, đó chính là ngày bọn họ diệt tất cả đồng bọn, quyết định sự sinh tồn của mình.

Tả Thương Lang vẫn nắm cung bạc trong tay, còn Dương Liên Đình lại dẫn theo một cô gái, một người không gọi là quá đẹp... nhưng lại rất đặc biệt. Cho dù rất giống nhau, nhưng Lãnh Phi Nhan biết đó không phải là Đông Phương Bất Bại.

Đương nhiên nàng biết tình cảm Dương Liên Đình dành cho Tả Thương Lang. Nhớ khi Dương Liên Đình bị phép thuật phản phệ, nếu không có Tả Thương Lang cầu xin Mạc Dung Viêm thuốc giải thì có lẽ hôm nay đứng ở đây là một người khác rồi.

Còn bây giờ... Lãnh Phi Nhan nhìn Dương Liên Đình lơ đãng uống cạn chén rượu của nàng. Cuối cùng cũng đã qua thật sao?

Trên đỉnh Tuyết Lĩnh, trăng tròn như mâm bạc.

Bốn người ngồi trên đất, áo trắng hơn tuyết.

Không ai nói gì. Tả Thương Lang nhấc bầu rượu, ngửa đầu uống một ngụm, cuối cùng sắc mặt không tái nhợt như tờ giấy nữa. Ông tay áo nàng ta tuột xuống, Lãnh Phi Nhan nhìn thấy vết thương xanh tím trên cánh tay nàng.

Nàng cũng không muốn khuyên nàng ta nữa, đã hai mươi năm rồi.

Họ đều không phải là những kẻ lảm lời, chỉ có cô gái bên cạnh Dương Liên Đình, đúng là một con vẹt. Mặt Dương Liên Đình đầy vẻ bất đắc dĩ. Lãnh Phi Nhan và Tả Thương Lang đưa mắt nhìn nhau, bỗng cảm thấy muốn cười. Có lẽ cũng chỉ có cô gái như vậy mới có thể quần quít lấy tên thuật sĩ có khả năng hô hào dân chúng, thấu hiểu ý trời này.

“Đúng rồi Dương Liên Đình, huynh có biết cái tên Michael đến chúc thọ thái hậu lần trước không? Anh ta cũng từ thời đại của chúng tôi xuyên đến đó.” Dương Liên Đình im lặng ngắm trăng sáng phía chân trời, một mình cô lại liên tưởng: “Anh ta cũng rất nổi tiếng tại thời đại của chúng tôi, tôi còn đang nghĩ sao nói chết là chết, hóa ra là xuyên tới đây rồi.”

Dương Liên Đình cũng hơi mỉm cười: “Thế giới của các nàng là một nơi thế nào?”

Thế là cô gái kia cũng làm ra vẻ trầm tư, một hồi lâu mới gãi đầu: “Nói thế nào nhỉ? có thể là các huynh không hiểu được. Nơi đó đàn ông chỉ có thể cưới một vợ, một đôi vợ chồng chỉ có thể sinh một đứa con. Cha mẹ sinh con xong không thể tùy tiện bỏ nó đi, nhất định phải nuôi nó, cho nó đi học đến khi nó trưởng thành.”

Cô gái tựa vào người Dương Liên Đình một cách rất tự nhiên, tiếp tục nói: “Ở đó, sinh mệnh của mỗi người đều rất đáng quý, có pháp luật bảo vệ họ, không hề chút là có chiến tranh, không hề chút là có xác phơi đầu đường...”

Đường như cô gái đã chìm vào hồi ức về thời đại của mình, Dương Liên Đình nhẹ nhàng hỏi: “Sinh mệnh của mỗi người đều rất đáng quý... vậy sao nàng còn xuyên tới đây?”

Vì thế cô ngẩn ra, mờ mịt nhìn vầng trăng sáng, nhú chặt mày nghĩ một lúc, cuối cùng quyết định không nghĩ nữa, hai tay lại vòng lấy cổ Dương Liên Đình, gian xảo nói: “Dương Liên Đình, lát nữa chúng ta đi xem múa thoát y đi!”

Kết quả là ngụm rượu của Dương Liên Đình phun cả ra, sặc đến nỗi mặt đỏ cả lên.

[1] Âm khí Yến Lâu hay dùng

[2] Hoàng đế Mạc Dung Viêm

4. Trang 4

Chương 8: Ma đầu dâm loạn

Lãnh Phi Nhan vô cùng tức giận. Bang chủ Hoành Thiên Thu của Thủy Thượng Thanh Bang cư nhiên đã thương tả hộ pháp Lục Nguyệt của nàng.

Thật ra, nói đến chuyện này thì Hoành Thiên Thu cũng rất vô tội. Ông ta vốn đang uống rượu với một đám bạn già tại Túy Tiên Lâu, sau đó nổi hứng nói Yến Lâu là thứ gì chứ, năm xưa khi lão tử vùng vẫy giang hồ thì đám trẻ con này vẫn đang bú sữa...bla bla...

Không may là Lục Nguyệt đang ở Túy Tiên Lâu đợi Ngân y thập nhị kỳ[6] ra ngoài làm nhiệm vụ. Lục Nguyệt không như Thất Dạ, tên tuổi không lớn lắm, phần lớn là đi theo bên cạnh Lãnh Phi Nhan, vì thế vốn rất ít người bên ngoài biết mặt hắn.

Nếu chỉ bằng bản lĩnh của Hoành Thiên Thu, muốn đả thương hắn thì rất khó. Thế nhưng Hoành Thiên Thu đang cùng một đám bạn uống rượu, cho nên một đám người vây đánh một người.

Cuối cùng đánh hắn bị thương mà chạy. Sau đó nhìn thấy thanh kiếm hắn làm rơi trên mặt đất, trên đó có hoa văn chim yến tung cánh thì mọi người biết lớn chuyện rồi. Lãnh Phi Nhan – người này trước nay có thù tất báo, huống chi lần này còn vũ nhục Yến Lâu. Vì thế mấy người này còn chưa kịp vui mừng thì đã vội vã chạy đi tìm Âm Thiên Hành.

Âm Thiên Hành khổ không nói nên lời. Nhiều ngày nay, hắn ta thu thập tất cả những chiêu thức ra tay của sát thủ Yến Lâu mà Tàng Ca biết, lợi hại thì có lợi hại, nhưng không cách nào sánh với một kiếm của Lãnh Phi Nhan.

Cách ra tay, dừng lại một cách hết sức tự nhiên ấy, đến giờ còn làm hắn thấy rùng mình. Nhưng lúc này cũng không thể mặc cho nàng diệt sạch Thủy Thượng Thanh Bang được. Như thế thì uy tín của hắn để vào đâu?

Cũng có những thanh niên tràn đầy nhiệt huyết, cảm thấy một mạng dân cho chính nghĩa cũng đáng giá, hăng hái xách kiếm xách đao chạy tới Thủy Thượng Thanh Bang.

Thế là có một đám người mệnh danh là cao thủ vô lâm đến bày trận tại Thủy Thượng Thanh Bang.

Lãnh Phi Nhan dẫn theo Thập nhị sát cùng Ngân y thập nhị dực cùng đi. Đương nhiên nàng sớm không còn là một thiếu hiệp hăng hái nữa, chẳng lẽ còn bắt nàng đơn thương độc mã đối chọi với vô lâm Trung Nguyên chắc.

Thương thế trên tay Lục Nguyệt chạm đến gân cốt, còn đang dưỡng thương tại y quán do Thanh Phong sứ quản lý, bây giờ chỉ có Thất Dạ bên người nàng.

Lúc một đám người đứng trước cửa Thủy Thượng Thanh Bang, Tàng Ca liếc mắt là đã nhìn thấy nàng, gọi một tiếng: “Ngôn Ngôn?”

Tóc của Lãnh Phi Nhan đã biến thành màu xám tro, nàng nhìn y, vẫn cười rất thản nhiên và xinh đẹp: “Tàng Ca.” Sau đó giọng lại mang theo chút thở dài: “Cuối cùng... vẫn phải đối mặt.”

“Lãnh lâu chủ.” Ấm Thiên Hành buộc mình trấn tĩnh: “Chuyện này vốn cũng không cố ý, Ấm mỗ bảo Hoàn lão đệ xin lỗi trước mặt mọi người, mọi người nể mặt nhau, hà tất phải cùng thiệt hại.”

Nhân sĩ vô lâm nghe thế, đây chẳng phải bộ dáng cầu hòa sao, không ít người giận dữ, đủ loại âm thanh vang lên từ trong đám người. Lãnh Phi Nhan vẫn cười, cười rất ngông cuồng: “Ấm minh chủ, xem ra ông không đại diện cho số đông được rồi!”

Nàng tiện tay rút kiếm của Thất Dạ ra, bỗng nhiên đứng lên, mũi kiếm chỉ ngang, giọng nói đã mang theo áp lực cùng sát khí cực mạnh: “Hoàn Thiên Thu, người khinh miệt Yến Lâu, tội thứ nhất. Đả thương hộ pháp của ta, tội thứ hai. Người – tội không thể tha!”

Tàng Ca nhìn con người mang sát khí cuộn cuộn trước mặt, lúc này mới tin được, cơ thể vô thức mà lùi lại vài bước. Giai nhân thanh khiết như ngọc từng nằm trong lòng y... cư nhiên....

“Ngôn Ngôn... Lãnh Phi Nhan.” Y lẩm bẩm. Lãnh Phi Nhan quay đầu nhìn y, suối tóc như tơ, áo trắng hơn tuyết. Thì ra... cho dù là kẻ hai tay đầm máu tươi, cực kỳ dâm tà vẫn có thể xinh đẹp thanh khiết như tiên nữ.

Sau lưng bóng hình xinh đẹp làm y đêm đêm trần trọc, ngày ngày tương tư ấy lại là chân tướng tàn khốc đến thế. Lại nhìn vào ánh mắt trong như nước ấy, Tàng Ca cảm thấy tim mình đang rướm máu.

Lãnh Phi Nhan chỉ nắm chặt kiếm trong tay, nàng sớm biết sẽ có một ngày như vậy. Nhưng khi chân tướng được phơi bày, vẫn luôn cảm thấy quá nhanh.

Nàng không chần chờ nữa, tay phải hơi cong lại, kẹp lấy một mảnh Phi yến khẩu. Trong nháy mắt, mọi người chỉ cảm thấy có ánh sáng lóe lên, Hoàn Thiên Thu đứng trong đám người kêu thảm thiết một tiếng, một bên đầu đã không cánh mà bay.

Máu chảy đầm đìa khắp mặt, thậm chí có thể nhìn thấy bộ óc đang co đập. Mọi người đều thất sắc. Mảnh Phi yến khẩu ấy xệt qua, đóng vào cây cột gỗ phía sau, sau đó một phần đầu từ từ rơi xuống dọc cây cột.

Hoàn Thiên Thu còn đang kêu gào, Lãnh Phi Nhan cúi đầu nhìn thanh kiếm trong tay, tóc che nửa mặt, giọng lạnh ngắt: “Hôm đó còn có ai thì đứng hết ra đi, đừng để bổn tọa phải giải quyết từng tên một.”

Mọi người đều thối lui, Ấm Thiên Hành cũng đành chịu, thảm máng một lũ heo, bây giờ các người lên đi, lên đi chứ!

Lúc người ta sắp chết thì sẽ không sợ gì nữa.

Từ đám người, một gã bước ra, vẻ mặt đầy chính nghĩa: “Lãnh Phi Nhan, oan có đầu – nợ có chủ. Chuyện này do ta tham dự thì do mình ta gánh lấy, về phần những người khác không liên quan, xin lâu chủ đừng làm khó cho họ.”

Sau đó cũng có một gã mặt đầy râu đáp lời: “Lãnh Phi Nhan, cùng lắm thì chết, Lộ Đức ta không sợ. Có thể cùng lâu chủ của Yến Lâu đánh một trận, Lộ mỗ có chết cũng không oan ức. Cho dù người có lợi hại thế nào thì cũng không thể giết hết vô lâm Trung Nguyên, xin chừa cho những người khác một con đường sống.”

Lãnh Phi Nhan xoay thanh kiếm trong tay, mắt quét qua hai người: “Vô lâm Trung Nguyên, cuối cùng cũng còn được hai nam tử hán!” Giọng của nàng vốn rất trong, bây giờ mang theo nụ cười nhưng lại làm người ta thấy rét lạnh: “Yến Lâu làm việc, những người không liên quan tránh ra!”

Ý tứ trong những lời này, có vài người nghe là hiểu ngay, kẻ nhất gan liền bắt đầu tìm cơ hội lên mặt, đám thanh niên nhiệt huyết vẫn ở lại tại chỗ. Những người trẻ tuổi ấy luôn coi tính mạng nhẹ như lông hồng, lại không biết tính mạng chỉ có một.

Yến Lâu ra tay tàn sát. Tàng Ca cũng trong đám người ấy. Thân thủ của y xấp xỉ với Thập nhị sát, thấp hơn Thất Dạ một chút, nể mặt lâu chủ Yến Lâu... Ừm, không nói nữa vậy. ^.^

Người của Yến Lâu không dả thương tới y, Bắc Sát quần lấy y, những người khác ra tay tàn sát.

Máu chảy thành sông.

Trước đây Tàng Ca chỉ nhìn thấy hiện trường vụ án, bây giờ mới chân chính nhìn thấy bọn họ ra tay. Không phải biểu diễn chiêu thức, mỗi một kiếm đều vì lấy mạng người!

Có thể được lâu chủ Yến Lâu đích thân điều động đến, đương nhiên đều là tinh anh của Yến Lâu. Mấy lão già đã thức thối chạy mất, đám người này sao có thể là đối thủ của Yến Lâu.

“Lãnh Phi Nhan, dừng tay!” Tàng Ca biết mình không thoát khỏi Bắc Sát liền hét một tiếng. Đa số mọi người đều dừng lại, người của Yến Lâu đều chờ ý của lâu chủ.

Lãnh Phi Nhan vẫn cầm kiếm cười khê, Thất Dạ đứng sau nàng, ánh mắt thoáng chú ý biểu cảm của Lãnh Phi Nhan.

“Người dựa vào cái gì mà bảo ta dừng tay, Tàng đại công tử?”

“Xin nàng tha cho bọn họ.” Trong những người đã ngã xuống có bằng hữu của y, có những thiếu niên hiệp khách y không quen biết, máu của họ đều rất đỏ, rất nóng.

Lãnh Phi Nhan lẳng lẳng nhìn sắc mặt của y, bỗng nhiên nổi hứng nói: “Hay là thế này, ta tha cho bọn họ, người theo ta ba tháng?”

Mọi người đều ngẩn ngơ: quả nhiên là nữ ma đầu dâm loạn. Chương 9: Vật cưng của lâu chủ

Với tính cách của Tàng Ca, trước đây tuyệt đối sẽ không đáp ứng. Nhưng giờ máu tươi chảy đầy đất, khắp nơi là xác chết, chân tay rơi rụng, đây là một cuộc tàn sát hàng loạt.

Vì thế chàng trai mặc áo lam ngẩng đầu: “Lãnh Phi Nhan, ta nhận lời ngươi.” Lãnh Phi Nhan xoay chuôi kiếm trong tay, cười tà mị: “Nhận lời ta chuyện gì?”

Tàng Ca cắn răng, vốn đã lấy hết dũng khí nhưng cuối cùng giọng càng ngày càng nhỏ: “Nhận lời... theo ngươi ba tháng, lập tức dừng tay!”

Lãnh Phi Nhan xua tay gọi người của Yến Lâu lui lại, chậm rãi bước tới trước mặt y, khí thế lẫm liệt làm những người bên cạnh y đều không tự chủ được mà thối lui. Nàng đưa tay khê nâng cằm y lên, ánh mắt của Tàng Ca chứa sỉ nhục mà bi thương, mang chút tự giễu sâu sắc, làm nàng không nỡ làm nhục y thêm nữa.

“Vậy thì chúng ta đi thôi.”

Tàng Ca nhìn bàn tay chìa về phía mình, vẫn trắng tinh, dịu dàng như ngọc, y bỗng thấy tức cười. Tàng Ca, ngươi tự hỏi mình cả đời thẳng thắn vô tư, sao bây giờ lại rơi vào tình huống thế này.

“Ngươi hãy thả họ trước đã.” Có lẽ vì giằng co với Bắc Sát hơi lâu nên trên trán của Tàng Ca đầy mồ hôi. Ánh mắt y nhìn Lãnh Phi Nhan mang theo vẻ trào phúng.

Lãnh Phi Nhan thờ ơ, từ từ cúi người xuống trước mặt y: “Ta vừa thả bọn họ, ngươi liền rút kiếm tự vẫn, đúng không?”

Tàng Ca ngẩng đầu, cả kinh mà nhìn nàng. Nàng vẫn cười khê, tà mị mà kiêu diễm: “Tàng Ca, ngươi có thể chết, nhưng sau khi ngươi chết, chỉ cần Lãnh Phi Nhan ta xua tay một cái là hai trăm ba mươi bảy mạng người trong Tàng Kiếm sơn trang cũng sẽ đi theo ngươi luôn.”

Những lời cuối cùng, ngữ khí rất nặng, làm Tàng Ca không thể nghi ngờ tính chân thật của những lời này. Vì thế bàn tay đang cầm kiếm của y cũng thả lỏng, giọng y cũng không cương quyết như vừa rồi nữa, quay đầu nhẹ giọng nói: “Thả họ trước đi!”

Đây là lần đầu tiên, những kẻ Lãnh Phi Nhan tuyên bố phải chết vẫn còn sống.

Tàng Ca ngồi chung một con ngựa với Lãnh Phi Nhan, có điều lần này do Lãnh Phi Nhan điều khiển ngựa. Kỹ thuật cưỡi ngựa của nàng tuyệt đối không thua Tàng Ca nửa bước. Đó là một con hãn huyết bảo mã[7], tên nó là Thần Phù.

Ngựa phóng nhanh như chớp, con đường lướt qua như mộng ảo. Tàng Ca gần như dựa vào lòng Lãnh Phi Nhan, mùi đàn hương thoang thoảng trên người nàng quyện vào hơi thở y, vài lọn tóc xẹt qua mặt y, không nghe thấy chút máu tanh nào. Thật khó tưởng tượng đây lại là một nữ ma đầu giết người không chớp mắt.

Ngựa dừng trước tổng đà của Yến Lâu, đã có người chờ dắt ngựa đi ăn cỏ. Lãnh Phi Nhan ra hiệu, Thất Dạ đã khom người mang Tàng Ca vào. Lãnh Phi Nhan chỉ thản nhiên nói: “Nghỉ ngơi trước đi, ta đi thăm Lục Nguyệt.”

Tàng Ca cười lạnh. Người đi đâu thì liên quan gì đến ta.

Lúc Lãnh Phi Nhan trở về đã là buổi tối, rượu thịt trên bàn vẫn y nguyên, nha hoàn quỳ dưới đất, mặt hoảng hốt: “Lâu chủ, Tàng công tử không chịu dùng cơm...”

Lãnh Phi Nhan quát: “Cút!”

Mặt hai nha hoàn trắng bệch, vội vàng khom gối lui ra, đóng cửa lại. Tàng Ca cười lạnh: “Lâu chủ thật oai phong!”

Lãnh Phi Nhan đưa tay nâng cằm y lên. Dưới ánh nến mờ mờ, trên người vị lâu chủ này toát ra sức hấp dẫn ma mị: “Lãnh Phi Nhan là thần của chúng, chúng không dám không nghe!”

Tàng Ca quay mặt tránh tay nàng: “Đáng tiếc trên thực tế người chỉ là một ma đầu.”

Lãnh Phi Nhan cười nhẹ, vỗ vỗ mặt y: “Đừng cố chọc giận ta, làm thế không hay ho gì cho người đâu. Qua đây ăn cơm.”

“Lãnh Phi Nhan, ngươi muốn nuôi ta như một con vật cưng sao?” Ánh mắt Tàng Ca bất định theo ánh nến lay động. Lãnh Phi Nhan nhìn thẳng vào y. Phong thái nghiêm nghị chính khí ấy làm nàng cảm thấy mê muội. Nàng dặt y tới bên bàn, gặt đầu trên tức: “Vật cưng? Đề nghị không tồi!”

Tàng Ca còn định nói thêm gì nữa thì chiếc ly bạc đã đưa đến môi y, Lãnh Phi Nhan cười tươi: “Có thể làm cho Lãnh Phi Nhan tự tay châm rượu phục vụ, Tàng Ca là người đầu tiên, đúng là vinh hạnh.”

Tàng Ca hừ một tiếng, nhận lấy ly uống cạn một hơi. Lãnh Phi Nhan gấp thức ăn trong đĩa đưa qua, trêu ghẹo khuyên y: “Đúng vậy, ít nhiều cũng phải ăn chút gì đó thì mới có sức phản kháng lại ta chứ.”

Ban đêm, lúc lên giường, Tàng Ca như muốn chết. Đầu tiên Lãnh Phi Nhan sờ sờ nắn nắn người y, y phớt lờ đi. Thế là nàng lại xoay người đè lên y, đưa tay định kéo quần y xuống.

Mặc dù giữa hai người đã có nhiều lần triền miên, nhưng lúc này há có thể so với lúc ấy. Ra sức gạt tay nàng, Tàng Ca cố gắng đẩy nàng xuống nhưng phản kháng cũng vô ích. Vì thế bèn giận dữ trở người lại, nàng cứ nhiên ngoan ngoãn mặc y đè lên mình.

Trong màn trường, ánh nến càng mờ, Lãnh Phi Nhan buông tay cười khê: “Người muốn ở trên thì bốn tọa cũng không có ý kiến, có điều trước đây luôn quá vội vã, lần này linh hoạt một chút.”

Trước nay Tàng Ca chưa từng bị đùa bốn như thế, mặt lập tức đỏ lên đến tận cổ. Nhìn người dưới thân mình cười rạng rỡ, y hận không thể bóp chết nàng. Thế nhưng Tàng đại hiệp của chúng ra vốn chính nhân quân tử, câu đàn ông tốt không đánh đàn bà đã thâm căn cố đế trong lòng y, cho nên dù trong lòng hận đến nghiến cả răng, biết đây là một ma đầu thì cũng không thể xuống tay được.

Y hậm hực leo xuống người nàng, nhưng không ngờ nàng bỗng ngăn y lại, vung tay tắt nến trong nụ cười làm điên đảo chúng sinh. Chương 10: Lãnh Phi Nhan không hề có ý làm nhục người

Sự thật chứng minh, khi Lãnh Phi Nhan muốn trêu ghẹo một người thì không cách nào kháng cự được. Tàng Ca còn đang kháng cự nhưng đáng tiếc, cơ thể y đã đầu hàng.

Hơi thở của y dồn dập nhưng thần trí vô cùng tỉnh táo. Lãnh Phi Nhan từ từ cởi áo ngoài ra, trong màn trường xuân sắc, bờ vai mềm mại càng mê người. Nàng lại cúi đầu hôn lên môi Tàng Ca, một tay chậm rãi chạm vào dục vọng đã dựng đứng của y. Tàng Ca nghiến răng, gần từng tiếng một: “Lãnh Phi Nhan, người còn làm tiếp thì Tàng Ca sẽ hận người cả đời!”

Lãnh Phi Nhan nhìn ánh mắt rực như lửa của y, bỗng thở dài một hơi, xoay người ôm lấy eo y, nhỏ giọng nói: “Ngủ đi, ngủ đi!”

Làm sao mà Tàng Ca có thể ngủ được. Ánh nến trong đêm mập mờ, chiếu qua màn the đượm mùi đàn hương, dung nhan như ngọc trong lòng, vẫn tuyệt mỹ như lần đầu gặp gỡ, thế nhưng...

Y rất muốn đưa tay chạm vào tóc nàng. Mặc dù đã về lại màu xám bạc nhưng chắc vẫn còn mềm mượt như khi xưa chứ. Vừa đưa tay ra, y lại bị ý nghĩ ấy làm giật mình. Tàng Ca, người có biết cơ thể này đã từng tìm kiếm niềm vui trên bao nhiêu cơ thể đàn ông không?

Lãnh Phi Nhan dậy rất sớm. Nàng chỉ cần vừa chầm nển thì Thất Dạ đã đẩy cửa bước vào, thuận thực mà giúp nàng mặc quần áo. Tàng Ca cảm ghét nên nhắm mắt lại, nhưng nào có ngủ được.

Một lúc sau, Lãnh Phi Nhan khẽ vỗ má y, giọng chứa ý cười: “Dậy thôi.”

Tàng Ca không ngờ nàng lại dẫn y đến Vũ Dương Các. Đó là nơi huấn luyện của các sát thủ hàng đầu trong Yến Lâu theo lời đồn đãi.

Lãnh Phi Nhan ôm eo y, xung quanh có đủ mọi ánh mắt: khinh thường, chế giễu, ám muội, thậm chí có vài phần hâm mộ. Tàng Ca xem nhẹ tất cả. Từ khi y đáp ứng nàng thì đã dự đoán được mình sẽ phải nhận sự nhục nhã này, bây giờ mà khổ sở thì chẳng phải quá làm bộ làm tịch sao.

Lãnh Phi Nhan lại truyền thụ một bộ kiếm pháp như trước, mọi người đều theo dõi rất nghiêm túc. Tàng Ca không hiểu, lúc này dẫn y tới đây là muốn y nhìn lên sao?

Có điều vô công của nữ ma đầu này, chắc chắn Tàng đại hiệp của chúng ta không thềm liếc một cái.

Thế nhưng trong lòng lại nghĩ thầm: cô gái này, đúng là không chỉ có hư danh...

Múa xong bộ kiếm pháp, Lãnh Phi Nhan tra kiếm vào vỏ, kéo Tàng Ca vào Vũ Dương Các.

Đơn giao dịch từ khắp nơi đang chờ nàng xem, Tàng Ca không có việc gì làm, đi qua đi lại trong Vũ Dương Các. Lâu chủ không có ý kiến gì cho nên người canh gác cũng không dám làm khó y, thế là y được tự do.

Tiện tay giở một quyển kiếm phổ, y không kiếm được mà nhìn Lãnh Phi Nhan đang ngồi trước bàn làm việc. Nàng đang chuyên tâm phê các đơn hàng, thỉnh thoảng hỏi ý kiến người quản sự bên cạnh, người bên cạnh cũng hết sức cung kính trả lời. Thất Dạ vẫn lặng lẽ đứng phía sau nàng, nhưng luôn chú ý Tàng Ca đang đứng trước giá sách.

Tốc độ xử lý công việc của nàng đúng là rất nhanh, thậm chí Tàng Ca nghi ngờ rốt cuộc nàng có nhìn hay không, nhưng nàng lại đối đáp rất trôi chảy với quản sự bên cạnh.

Lúc hai người ra ngoài thì đã gần trưa, Lãnh Phi Nhan đề nghị đến Túy Bát Tiên ăn cơm. Tàng Ca không nói chuyện, y cho rằng mình không cần phải nói.

Túy Bát Tiên vẫn đông nghịt người, nhưng Lãnh Phi Nhan vừa vào là đã được tiểu nhị dẫn vào gian phòng có vị trí tốt nhất trên lầu. Tiểu nhị bụng thức ăn lên. Tàng Ca ngồi bên cạnh bàn, Lãnh Phi Nhan ôm vò rượu, dựa vào lưng y. Vẻ hào khí ngời ngời ấy còn hơn cả nam nhi.

Vì thế Tàng Ca cũng mê mẩn, sao lúc trước lại nhìn nàng thành một thiếu nữ bình thường chứ.

Trái ngược với sự yên tĩnh bên này, tiếng cười nói ở phòng bên ngày càng lớn.

“Haiz, huynh nói xem nữ ma đầu kia thật sự coi trọng Tàng Ca sao?”

“Chắc là thế rồi! Nói là bảo Tàng Ca theo ả ba tháng, Hoa huynh sẽ không cho là trong ba tháng này chỉ bắt y uống rượu nói chuyện với ả thôi chứ?”

“Xuyt, hai người nhỏ tiếng một chút, coi chừng họa từ miệng mà ra.”

“Hừ, Tàng Ca cư nhiên nhận lời ả, đúng là sỉ nhục lớn của võ lâm Trung Nguyên mà!”

“Thì cũng đâu còn cách nào, thời nay ai không sợ chết chứ. Ha ha, có điều...” Giọng nói dần dần trở nên dâm ô: “Nghe nói nữ ma đầu đó rất xinh đẹp, biết đâu Tàng Ca thềm nhỏ dãi đã lâu.”

“Nói vậy... xem như Tàng Ca có điểm phúc, ha ha...”

“Nhưng không biết lúc lên giường, ai ở trên đây...” Thấy càng nói càng thô tục không chịu nổi, Lãnh Phi Nhan ôm vò rượu đứng dậy, đi đến phòng bên cạnh.

Một đám đàn ông, lại uống rượu nên thần trí có điểm không được tỉnh táo, bỗng có một mỹ nhân từ trên trời giáng xuống nên ngẩn ra chưa kịp phản ứng.

Lãnh Phi Nhan lạnh lùng quét mắt nhìn mấy người này, mọi người chỉ cảm thấy lạnh căm, lập tức tỉnh rượu được ba phần.

“Các người thích bình luận chuyện của người khác lắm sao?” Giọng Lãnh Phi Nhan rất lạnh nhạt, rồi lại ôm vò rượu hớp một ngụm. Rốt cuộc thì mấy người kia cũng tỉnh lại: “Người là ai?”

Lãnh Phi Nhan nhìn người nói chuyện, chỉ vung tay một cái, ánh đỏ xẹt qua, người nọ chỉ cảm thấy trong miệng lạnh tanh, máu phun như suối. Mấy người còn lại cả kinh, một lát mới hoàn hồn lại, đồng loạt rút đao xông tới.

Luồng ánh sáng đỏ trong tay Lãnh Phi Nhan dần ngưng tụ lại, từ từ lộ rõ đó là một thanh kiếm mỏng. Có người nhận ra nó, mặt tái mét, không nói nên lời. Miệng vị huynh đệ kia còn đang chảy máu, đầu lưỡi bị cắt hơn một nửa, mặt đỏ hoe kêu gào.

Khi Lãnh Phi Nhan đang định vung ra một kiếm thì Tàng Ca kéo tay nàng lại, cười tự giễu mà bi thương: “Đi thôi.”

“Hừ, lưỡi của đám người này quá dài rồi.”

“Nhưng cũng là sự thật, không phải sao?”

Lãnh Phi Nhan quay đầu nhìn y, trong mắt y có vẻ tự giễu sâu sắc. Nàng vung tay áo đi ra, không ai dám ngăn cản. Hai người im lặng đi một lúc, Lãnh Phi Nhan bỗng quay đầu, trầm tĩnh nói: “Tàng Ca, Lãnh Phi Nhan không hề có ý làm nhục người.”

Tàng Ca cười lạnh: “Lẽ nào người cho rằng từ này về sau, Tàng mỗ còn có mặt mũi sống một cuộc sống hiên ngang nữa sao?”

Lãnh Phi Nhan quay đầu không nói. Im lặng như tờ.

5. Trang 5

Chương 11: Một việc làm công đức vô lượng

Buổi tối vẫn cùng nhau ngủ, Lãnh Phi Nhan ôm Tàng Ca, hôn nhẹ một cái lên trán y. Trong mùi đàn hương thoang thoảng, Tàng Ca lạnh lùng tránh mặt đi.

Lãnh Phi Nhan ép y phải xoay mặt qua, hôn lên môi y. Chiếc lưỡi mềm mại linh hoạt tiến vào miệng, Tàng Ca cảm thấy lòng như có kim châm, đau từng cơn không kêu lên được.

Hôn càng nồng nhiệt, nàng từ từ cởi áo y ra, da thịt Tàng Ca có màu lúa mạch, sáng bóng loáng dưới ánh nến. Ngón tay Lãnh Phi Nhan nhẹ nhàng lướt qua làm y run lên.

Tàng Ca biết nàng muốn làm gì. Lãnh Phi Nhan dè dặt tay đang phản kháng của y lại, gần như hôn y một cách thô bạo, để lại những dấu ấn đỏ bừng trên làn da y.

Nàng dẫn dắt tay y sờ soạng lên cơ thể nàng. Cảm giác mềm như tơ chạm vào tay, cơ thể Tàng Ca liền đầu hàng trước, nhưng tim vẫn rất đau. Cảm thấy mình dần chìm vào trong cơ thể nàng, Tàng Ca cắn răng, thể là nụ hôn ấy mang theo vị máu tươi, tanh tanh ngọt ngọt.

Dưới sự kích thích mạnh mẽ, dục vọng thoát khỏi khống chế, Tàng Ca thấp giọng rên rỉ, không biết là đau đớn hay sung sướng. Cuối cùng mặc cho tất cả, y trở mình đè lên Lãnh Phi Nhan, gần như điên cuồng phát tiết chính mình.

Quên đi thân phận, quên đi lập trường, quên đi thị phi.

Giây phút lên tới đỉnh, trong mắt y toàn tuyệt vọng đau thương: Cuối cùng vẫn không thể kháng cự được nàng, ha ha ha... Tàng Ca, người giả vờ thanh cao gì chứ?

Nàng rất sẵn sàng mà giúp y lau sạch cơ thể, nhưng Tàng Ca vẫn cảm thấy vết bẩn ấy đã lưu lại trên người, trong lòng mình, không cách nào lau sạch được. Trong ánh nền âm u, khóe mắt y ướt đầm.

Một khoảng thời gian sau đó, Lãnh Phi Nhan vẫn luôn giúp Lục Nguyệt khôi phục công lực. Tàng Ca phát hiện trong cả Yến Lâu, chỉ có Lục Nguyệt và Thất Dạ là được nàng ưu ái.

Những lúc tâm trạng vui vẻ, nàng sẽ so chiêu với y. Thái độ của Tàng Ca đối với nàng vẫn luôn lãnh đạm, nàng cũng không để ý. Có khi nàng lại tìm những quyển sách hiếm có để逗 y vui, lúc nhàn hạ thì đi nơi nơi du ngoạn. Nàng không hề phòng bị y, thậm chí mỗi khi đi giết người cũng mang y theo. Tàng Ca chỉ càng cảm thấy người này thật đáng sợ.

Đường như vốn võ công của nàng rất bao la. Nhiều lúc y cho rằng đó là tuyệt chiêu của môn phái này thì chiêu sau đó lại hoàn toàn khác hẳn.

Thời gian ba tháng trôi qua rất nhanh, lúc nó đến thật thì Tàng Ca cũng không dám tin.

Lãnh Phi Nhan vỗ vỗ má y, cười nói: “Đi đi”. Tàng Ca lập tức về Tàng Kiếm sơn trang, chỉ mong từ nay về sau không gặp lại. Thất Dạ trêu: “Còn tưởng lâu chủ sẽ giữ y cả đời chứ!” Lãnh Phi Nhan chỉ cười mà không nói gì.

Tàng Ca cũng nghĩ chuyện này sẽ đến đây thôi. Ẩm Thiên Hành tuyên bố với võ lâm Trung Nguyên không được nhắc lại chuyện này nữa. Lòng Tàng Ca rất cảm kích. Y cảm thấy đây chính là một vị tiên bối phúc hậu, luôn bên ba mặt nhọc vì sự tồn tại của võ lâm Trung Nguyên.

Nhưng trong một lần liên thủ tiêu diệt đại ma đầu Vu Chung, lúc tên ma đầu ấy rút đao ra thì bỗng nói: “Tàng đại hiệp, Vu mỗ có chút giao tình với Lãnh lâu chủ, mời đại hiệp tránh ra để khỏi bị thương.”

Sắc mặt Tàng Ca xanh mét, những ánh mắt xung quanh cũng trở nên ám muội, may mà Ẩm Thiên Hành kịp thời quát lên ngăn cản. Mọi người cùng xông lên, Vu Chung đã thương nhiều người, cuối cùng bị thương chạy thoát.

Ẩm Thiên Hành lo lắng nhìn Tàng Ca: “Nam tử hán đại trượng phu, há có thể vì một chuyện nhỏ thế này mà nghĩ không thông? Huống chi cậu vốn vì đại nghĩa.”

Tàng Ca cười miễn cưỡng. Nhưng Ẩm Thiên Hành bỗng trầm ngâm: “Có điều... chỉ cần Lãnh Phi Nhan còn sống một ngày, e là bóng ma trong lòng mọi người đều khó tiêu tan.”

Tàng Ca ngẩng đầu nhìn hắn, hắn cũng vô cùng nghiêm túc mà nhìn chàng trai mặc áo lam trước mặt: “Tàng Ca, cậu có tình nguyện làm một chuyện công đức vô lượng cho võ lâm Trung Nguyên không?” Chương 12: Tàng đại hiệp, người hãy theo bọn tào đi!

Quả nhiên Vu Chung tới bước đường cùng, rốt cuộc đến đầu nhập vào Yến Lâu. Có vẻ như Lãnh Phi Nhan đã dự đoán được, chỉ bảo hắn dưỡng thương tại y sư đường.

Nói cho cùng thì bọn họ cũng có thể miễn cưỡng coi là bằng hữu. Hắn ra giang hồ sớm hơn Lãnh Phi Nhan, lúc đó Yến Lâu còn đang trong quá trình phát triển, người của Lãnh Phi Nhan bị vây ở Mạc Bắc, may mà được Vu Chung ra tay cứu giúp.

Vì thế bao nhiêu năm nay, Yến Lâu tiếp nhận đơn đặt hàng không phân chính hay tà nhưng trước sau vẫn không động đến Vu Chung. Bây giờ người này đến xin được dốc sức, đương nhiên Lãnh Phi Nhan rất vui vẻ.

Hắn vốn bị thương không nặng, chỉ là do quá nhiều người vây, giằng co suốt cả một ngày nên thể lực bị tiêu hao trầm trọng. Đối diện với Lãnh Phi Nhan, hắn phát hiện người này hoàn toàn không giống như trong tưởng tượng.

Vốn tưởng rằng một nữ ma đầu thích hành hạ mỹ nam đến chết thì chắc là nóng bỏng, quyến rũ mị hoặc. Thế nhưng người này chỉ lẳng lặng ngồi đó, dù không giận mà vẫn có uy, vẻ mặt đầy khí khái anh hào. Nhìn khắp giang hồ, phong thái của nàng có nam tử nào bì được.

Ở Yến Lâu, bản lĩnh của Vu Chung có thể xem như đếm trên đầu ngón tay, Lãnh Phi Nhan bèn mừng rỡ giao chuyện truyền dạy võ công cho hắn. Vậy là nàng lại rồi được một khoảng thời gian nên dùng nó vào việc đào tạo Lục Nguyệt và Thất Dạ.

Có đôi khi Vu Chung không hiểu: “Lâu chủ, người dốc lòng truyền dạy, không sợ bọn họ có lòng dạ gì khác sao?”

Lãnh Phi Nhan liền cười: “Trăm năm sau, đó chỉ là cát bụi. Vu Chung, một ngày nào đó người sẽ phát hiện những thứ hư danh này không có ý nghĩa gì cả. Những kẻ máu dính đầy đao như chúng ta, quý chết dưới tay đủ để ghi thành một bộ sử ký, còn để ý đến việc có ngày bị người ta giết sao?” Nàng nhìn Lục Nguyệt và Thất Dạ đang so chiêu dưới sân, lẩm bẩm: “Chỉ mong sau khi bọn họ có bản lĩnh này thì mới nghĩ đến việc đó.”

Từ trong ánh mắt ấy, dường như Vu Chung có thể thấy được vị lâu chủ cao cao tại thượng này có tâm sự gì đó, nhưng chỉ trong nháy mắt là đã biến mất.

Trong lần làm nhiệm vụ tại Liễu Thành, Lãnh Phi Nhan đích thân chỉ huy, hoàn thành một cách rất thuận lợi. Lúc về đi ngang qua cao nguyên Bách Hoa thì nhìn thấy đông đảo võ lâm nhân sĩ đang vây đánh người của Phi Thiên Bảo.

Lãnh Phi Nhan ghìm cương lại, không phải vì đánh nhau quá hấp dẫn mà là vì Tàng Ca cũng có mặt. Trên nền cỏ xanh um ngoài Liễu Thành, bộ quần áo võ hiệp màu lam của Tàng Ca tung bay trong gió, ánh mặt trời vàng rực chiếu khắp người. Trong nháy mắt, Lãnh Phi Nhan thất thần, cảm thấy như lần đầu mới gặp.

Tàng Ca theo Âm Thiên Hành đối phó với Hồ Đức – Bảo chủ Phi Thiên bảo. Âm Thiên Hành có thể lên được ngôi vị võ lâm minh chủ thì đương nhiên bản lĩnh cũng lợi hại, đối phó với một mình Hồ Đức thì dư dả, nhưng ngặt vì có tứ đại trưởng lão của Phi Thiên Bảo nên có hơi lúng túng.

Lúc Thần Phù xông vào giữa đám người, mang theo một cơn gió mạnh, người đang đánh nhau hoảng hốt tránh né. Trong nụ cười lạnh lạnh, Lãnh Phi Nhan lập tức kéo lấy Tàng Ca đặt lên ngựa.

Tốc độ này làm Tàng Ca cũng thán cả kinh. Giữa ánh nhìn chăm chú của mọi người, Lãnh Phi Nhan cười và hôn nhẹ lên má y. Tàng Ca nghiêng đầu, nhìn ánh mắt của Âm Thiên Hành.

Chỉ trong nháy mắt, Lãnh Phi Nhan từ trên ngựa bay lên, ánh chớp đỏ trong tay nàng lóe sáng, một chiêu Hồng Trần Luân Hồi quét qua, trong thế kiếm tung hoành, Âm Thiên Hành chỉ cảm thấy có vật gì đó ập tới. Hắn chụp lại theo bản năng, cư nhiên là một cái đầu người.

Động tác quá nhanh, mắt của đầu người còn đang chớp, không phải Hồ Đức thì còn ai? Cho dù là Âm Thiên Hành cũng cảm thấy lòng ớn lạnh. Lãnh Phi Nhan quay lên ngựa, ôm eo Tàng Ca, cầm gác lên bờ vai rộng lớn của y, giọng mang theo vẻ thân mật cùng chút trêu chọc sau bao ngày xa cách: “Có nhớ ta không?”

Tàng Ca không nói, vô thức muốn né tránh vòng ôm của nàng, ánh mắt lơ đãng nhìn về phía trước. Lãnh Phi Nhan dán người vào lưng hắn, cười như một tên lưu manh đùa bỡn thiếu nữ nhà lành: “Tàng đại hiệp, người hãy theo bốn tọa đi!”

“Được thôi!” Tàng Ca quay đầu nhìn nàng, nụ cười pha chút tự giễu: “Dù sao bây giờ trong mắt mọi người thì Tàng mỗ cũng là người của lâu chủ, không phải sao?”

Lãnh Phi Nhan vốn không có hy vọng gì, chỉ tính đùa chút cho vui mà thôi. Bây giờ nhìn sắc mặt của y, lại có vẻ như không đoán định được. Một câu được thôi kia, làm nàng cảm thấy phải chăng y cũng có chút buông lỏng.

Giọng nàng rất trầm, mang theo mười phần chân thành: “Tàng Ca, Lãnh Phi Nhan sẽ không phản bội người mình yêu.”

Tàng Ca vẫn lãnh đạm trào phúng: “Chẳng phải Tàng mỗ đã đáp ứng rồi sao?”

Lãnh Phi Nhan lập tức ghen hờn, nhưng nghĩ đến việc y vốn tự cao, trong nhất thời khó có thể tiếp nhận được cũng là bình thường cho nên không để tâm lắm. Hai người ngồi chung một con ngựa mà đi, trong mắt Ẩm Thiên Hành có một tia cười lạnh. Chương 13: Thủy chủ thanh oa[8]

[8] Tên một loại độc mẫn tính

Đêm xuống, hai người ngồi bên cạnh bàn, Lãnh Phi Nhan gần như là ân cần gấp thức ăn cho Tàng Ca, Tàng Ca im lặng ăn cơm, không khí hết sức khác thường.

Một hạt cơm dính bên môi Tàng Ca, Lãnh Phi Nhan cười, rút khăn tơ lau giúp y. Tàng Ca nắm cổ tay nàng lại theo phản xạ. Khoảng cách gần như vậy, hơi thở xẹt qua tai, Lãnh Phi Nhan không kiềm lòng được mà liếm môi y, ánh mắt quyến rũ mị hoặc.

Hương thơm ập vào lòng, Tàng Ca cũng rung động nhưng nhanh chóng khống chế được. Y từ từ ôm lấy Lãnh Phi Nhan, tay kia kéo màn xuống, ném nàng lên giường.

Ngón trỏ của y vuốt ve cánh môi nàng, nhiều lần do dự, cuối cùng lặng lẽ sờ vào ngực mình, sau đó đưa tay lên môi, nhẹ nhàng mút lấy.

Lãnh Phi Nhan chưa từng thấy Tàng Ca gọi cảm như vậy. Nụ cười của nàng vẫn quyến rũ mất hồn nhưng cũng rất nghiêm túc, nàng chống người dậy hôn lên má Tàng Ca, nhẹ giọng nói: “Tàng Ca, từ nay về sau Lãnh Phi Nhan chỉ yêu một mình chàng. Cho dù sau này Lãnh Phi Nhan thích phụ nữ cũng tuyệt đối không thích người đàn ông nào khác!”

Tàng Ca không trả lời. Y nhẹ nhàng hôn lên chóp mũi nàng, tách môi nàng ra, che lại những lời nàng còn chưa nói hết.

Thật ra đêm hôm đó, Lãnh Phi Nhan muốn nói... Đợi khi Lục Nguyệt và Thất Dạ vững vàng rồi thì ta buông Yến Lâu, chúng ta cùng nhau phiêu bạt chân trời góc biển... Nhưng lời chưa nói ra, khi đầu lưỡi linh hoạt xuyên qua môi nàng, quần quýt triển miên thì nụ cười của Lãnh Phi Nhan hiện lên chút chua xót.

Nụ hôn càng nồng nhiệt. Lãnh Phi Nhan nhiệt tình như lửa, hai tay ôm eo Tàng Ca, mặc cả người y đè lên mình nàng. Tàng Ca nhìn vào đôi mắt như hồ nước của nàng, không kiềm lòng được mà kéo lấy dải lụa bên hông nàng.

Nàng cẩn thận mút lấy môi y, hút những thứ ngọt ngào trong trẻo từ miệng y. Tàng Ca cũng không biết mình hiện có tâm trạng gì, y hôn từ chiếc cổ trắng ngần của nàng hôn xuống, trong mùi đàn hương thoang thoảng, ý loạn tình mê.

Đêm đó, hai người quấn lấy nhau rất lâu, Tàng Ca như muốn hòa vào nàng, cuối cùng Lãnh Phi Nhan đầu hàng, bám vào vai y: “Được rồi, được rồi, muốn chết vì ta cũng không cần phải chết vì kiệt sức như thế.”

Mặt Tàng Ca đỏ lên nhưng vẫn không ngừng hôn nàng, để lại những vết tích trên da thịt bóng loáng như ngọc của nàng. Lãnh Phi Nhan cười đẩy đẩy y, lại mặc cho y làm loạn thêm một hồi mới dần dần thu lại mây mưa.

Nén tắt dần, trời đã sáng.

Lúc Lãnh Phi Nhan thức dậy thì Lục Nguyệt hầu hạ. Thấy vẻ mặt của Tàng Ca, nàng thở dài một hơi, chỉ đành tự mình làm lấy. Nàng vẫn dẫn y đến Vũ Dương Các, nhưng không để Vu Chung ra tay, đã lâu nàng không truyền thụ kiếm pháp mới rồi.

Vu Chung cung kính dâng kiếm lên cho nàng, sau đó khom người về đứng bên cạnh Tàng Ca. Nghĩ lại cũng thật tức cười, mấy ngày trước còn là những người đánh nhau đến sống chết, bây giờ lại coi như về cùng một phe.

Tàng Ca im lặng quan sát kiếm pháp của Lãnh Phi Nhan. Một chiêu Thanh Phong Kiếm rất bình thường nhưng vào tay nàng lại như có linh khí. Vu Chung cũng không khỏi tắc lưỡi khen: “Tàng thiếu hiệp, đi theo Lãnh lâu chủ cũng không tính là tử thân cậu.”

Tàng Ca hừ lạnh, không đáp trả.

Tàng Ca vốn là người có trí nhớ tốt, nhìn vết thương còn có thể hình dung chiêu thức, nói chi là có người luyện toàn bộ trước mắt. Y có thói quen vẽ lại chiêu thức mỗi ngày.

Khụ khụ, vẽ chiêu kiếm thì không thể chỉ vẽ thanh kiếm không, thế là phải vẽ luôn người múa kiếm. Có lẽ chính Tàng Ca cũng không biết, rõ ràng chỉ là một quyển kiếm phổ mà thôi, người thế nào thì có quan hệ gì đâu chứ?

Nhưng tại sao... người múa kiếm lại có mái tóc dài phát phơ, tay áo tung bay lại câu hồn đoạt phách đến vậy? Lúc cổ tay vung lên lại nhẹ nhàng như chim yến?

Lãnh Phi Nhan không hề hạn chế sự tự do của Tàng Ca, y có thể ra vào Yến Lâu bất cứ lúc nào, cho nên y cũng tranh thủ về Tàng Kiếm sơn trang, nhưng thời gian ở lại cũng không dài. Có khi Lãnh Phi Nhan đi tìm y, có khi tự y ngoạn ngoạn trở về.

Tối đến, vẫn là đêm đêm hoan lạc. Lãnh Phi Nhan rất dịu dàng với y, nhưng không biết bắt đầu từ lúc nào, đôi mắt nàng đã trở nên rất sâu xa, cho dù là lúc cười cũng mang theo vẻ cô đơn dễ thấy.

Lãnh Phi Nhan phải đi xa một chuyến, giao chuyện của Yến Lâu lại cho Vu Chung, Lục Nguyệt và Thất Dạ. Nàng không bảo Tàng Ca đi cùng, có thể thấy đó là chuyện cực kỳ bí mật.

Đương nhiên Tàng Ca cũng không muốn đi với nàng, y còn có việc cần làm.

Lúc sắp đi, Lãnh Phi Nhan vỗ vai y, làm như vô ý nói: “Sau này đừng qua lại với Ấm Tâm Nhị nữa.”

Về mặt của Tàng Ca trừ chấn kinh còn có phần nộ, mặc dù y cũng không biết mình phần nộ cái gì: “Người phái người theo dõi ta?”

Lãnh Phi Nhan chỉ quay người bước đi, giọng bình thản: “Trong địa bàn của Yến Lâu, Lãnh Phi Nhan không cần theo dõi bất cứ kẻ nào!”

Tàng Ca chỉ nhìn theo bóng lưng của nàng, dáng người cô độc ngạo mạn càng tịch mịch như tuyết. Tàng Ca không biết rốt cuộc thì nàng biết bao nhiêu. Mỗi cuốn kiếm phổ mà y vẽ ra đều có người mang đến cho Ấm Thiên Hành.

Lần trước về Tàng Kiếm sơn trang, Ấm Tâm Nhị – con gái của Ấm Thiên Hành đến tìm y, vì thế y nhờ nàng ta mang về.

Lãnh Phi Nhan không có mặt, đương nhiên Tàng Ca cũng không ở lại Yến Lâu. Có khi y nghĩ... mình đúng thật là một vật sùng!

Về Tàng Kiếm sơn trang lại nhìn thấy Ấm Thiên Hành cải trang đến, dường như Ấm Thiên Hành rất sốt ruột: “Đã một tháng rồi mà độc vẫn chưa có chút hiệu quả là sao?”

Tàng Ca cũng cảm thấy lạ. Loại độc mà Ấm Thiên Hành đưa cho y có cái tên rất thú vị, gọi là Thủy chữ thanh oa, một loại độc mãn tính rất lợi hại. Tàng Ca ngậm nó trong miệng, thông qua nụ hôn dần dần đầu độc nàng.

Lúc ấy vốn có ý nghĩ đồng quy vu tận, một tháng rồi mà Lãnh Phi Nhan vẫn xưng bá giang hồ, bản thân Tàng Ca cũng bình an vô sự nên khó tránh khỏi nghĩ ngợi.

6. Trang 6

Chương 14: Kiếm qua đầu rơi, tiếng cười im bật

Lãnh Phi Nhan bí mật xâm nhập vào hoàng cung, Mạc Dung Viêm cho gọi, nàng không dám kháng lệnh.

Vị hoàng đế trên ngai vàng vẫn như năm xưa, ngay cả vẻ lạnh lùng cũng không khác. Tả Thương Lang khoanh tay đứng dưới chỗ hần ngồi. Trong nháy mắt, Lãnh Phi Nhan cảm giác như lại trở về những năm tháng vật lộn mưu sinh lúc nhỏ. Khom gối quỳ xuống, nàng đối với hần, có sự kính sợ xuất phát từ bản năng.

Nhiệm vụ chính là một thủ lĩnh của một gia tộc lớn ở Mạc Bắc. Nàng biết nếu chuyện này thất thủ thì rất có khả năng sẽ gây nên chiến tranh, vì thế không dám làm qua loa, một mình cưỡi ngựa đến sa mạc xa xôi.

Gian nan vất vả trên đường, nàng cũng không còn nhớ rõ. Mà cho dù có nhớ thì cũng để kể cho ai nghe đây?

Nàng trở về đã là hai tháng sau. Lúc giao cái đầu lâu đã biến sắc cho Tả Thương Lang, vai nàng còn đang rỉ máu. Tả Thương Lang im lặng giúp nàng băng bó vết thương, thuốc trị thương trong cung là tốt nhất. Lãnh Phi Nhan nhìn cánh tay lại có vết thương mới của nàng ta, bỗng lên tiếng hỏi: “Tỷ có đau không?”

Trên mặt Tả Thương Lang là vẻ ửng hồng còn chưa phai. Lãnh Phi Nhan biết sau lớp ửng hồng ấy là màu trắng bệch như tờ giấy. Tả Thương Lang cười, cẩn thận ra hiệu hần còn ở bên trong, đừng nói nữa.

Lãnh Phi Nhan dè dặt nhìn qua, chỉ thấy bức rèm trần châu trong phòng đã buông xuống.

Vết thương được băng bó kỹ lưỡng, Tả Thương Lang đứng dậy thu dọn đầu người, nhưng trước khi đi nhỏ giọng nói: “Phi Nhan, cảm thận... đệ ấy bảo muội cẩn thận, đệ ấy nhìn thấy tương lai của muội.”

Lãnh Phi Nhan không để tâm lắm mà gạt đầu, bay khỏi cung điện nguy nga tráng lệ này.

Về tới Yến Lâu, vừa tắm rửa xong thì Lục Nguyệt đã chau mày tiến vào, vừa hầu hạ nàng mặc áo, vừa áp úng: “Lâu chủ, Tàng Kiếm sơn trang tới báo... có người để lại thư này cho lâu chủ...”

Lãnh Phi Nhan đưa tay, dường như động đến miệng vết thương trên vai, hơi nhúu mày nhận lấy. Chỉ nhìn lướt qua, vẻ mặt đã thay đổi.

Nếu để Lục Nguyệt hình dung, có lẽ hần sẽ nói... mắt đầy phần nộ!

Lãnh Phi Nhan mặc thêm áo choàng, gần như không nghỉ ngơi một phút nào. Có người bắt giữ Tàng Ca, hẹn gặp nàng ở Thanh Trúc Lâm. Tờ giấy cực kỳ vô tội kia bị xé thành muôn mảnh. Lãnh Phi Nhan nắm chặt Hàm Quang trong tay áo, ánh sáng đỏ lóe lên từ tay áo trắng trông rất kỳ dị.

Lục Nguyệt lặng lẽ theo sau nàng. Trong rừng vắng vẻ im lìm, không nghe tiếng chim chóc.

Lãnh Phi Nhan im lặng nhìn quanh, Lục Nguyệt chần chừ nói: “Lâu chủ, cẩn thận có gian trá.” Lãnh Phi Nhan đưa tay ngăn hần lại, trong mắt có vẻ lo lắng rất rõ. Mấy năm nay Yến Lâu giết người vô số, ngoài sáng trong tối đều là kẻ thù, nếu có người thừa cơ hội làm điều bất lợi đối với Tàng Ca, chỉ e lãnh ít dữ nhiều.

Rõ ràng biết câu: hẹn trong rừng đừng gặp, nhưng vẫn không kiềm được mà đi sâu vào rừng.

Màu đất ở đây rất mới, Lãnh Phi Nhan vừa thấy liền biến sắc, bay người kéo Lục Nguyệt, quát mau lui lại. Thân mình vừa bay ra liền nhìn thấy Tàng Ca ở trong rừng.

Trong màu xanh lục của rừng, màu áo lam nhạt không hề gây chú ý. Lòng Lãnh Phi Nhan chợt lạnh, bay người qua ôm lấy y. Một tiếng nổ tung trời vang lên, cát bụi đầy trời, đất đá nát tan, thuốc súng tràn ngập.

Khói bụi tan ra, trên mặt Lãnh Phi Nhan là vẻ phần nộ chưa từng có. Tàng Ca có vẻ mặt không dám tin, ngay cả thuốc nổ cũng không phá được chân khí bảo vệ cơ thể nàng.

Lãnh Phi Nhan bay vút qua một bên. Đáng thương cho Hàm Quang – vũ khí thần kỳ một đời – bây giờ lại dùng để bới đất. Dần dần, Lục Nguyệt hiện ra từ trong lớp đất cát, máu đọng đầy đất.

Lãnh Phi Nhan đặt tay tại huyệt linh đài của hần, truyền nội lực vào. Lục Nguyệt từ từ mở mắt, trên gương mặt trẻ tuổi không có chút bi thương vì sắp chết, hần cố gắng nói rõ ràng: “Lâu chủ... đây không phải ngoài ý muốn. Tàng Ca hần... hần...”

Lãnh Phi Nhan đưa nội lực lên mức cao nhất, cuộn cuộn chảy vào trong cơ thể hần, lạnh giọng nói: “Đừng nói chuyện!”

Nhưng sinh mệnh tươi trẻ ấy dần mất đi theo máu trong người Lục Nguyệt. Thứ bất lực nhất trên đời này chính là sinh tử. Lòng Lãnh Phi Nhan từ cực kỳ lo lắng trở nên rét lạnh theo dòng máu đang không ngừng tuôn ra của hắn. Có lẽ vì nhìn thấy vẻ bi thương trong mắt Lãnh Phi Nhan đã biến mất, trên mặt Lục Nguyệt nở một nụ cười có thể gọi là hạnh phúc, mang theo sự tôn sùng. Máu từ trong miệng hắn tuôn ra, hắn cố gắng nói rõ ràng: “Lâu chủ... thật ra thuộc hạ... thuộc hạ vẫn...”

Lãnh Phi Nhan nắm chặt tay hắn, mãi đến khi mất đi độ ấm, người trong lòng dần dần lạnh ngắt. Thanh Hàm Quang sáng lạnh, trên người nàng tràn ngập sát khí làm người ta không dám nhìn thẳng vào. Nàng vẫn đang cười, nhưng nụ cười ấy giống như ma quỷ đến từ địa ngục, trở thành nụ cười lạnh gập thán giết thần!

Vết thương trên vai nàng bị vỡ, máu thấm ra rất rõ trên nền áo trắng. Một đám người từ trong tối xông ra, ngoại trừ một nhóm võ lâm nhân sĩ, cầm đầu cư nhiên lại là Thất Dạ.

Lãnh Phi Nhan từ từ đứng dậy, Hàm Quang như chớp, trong tay nàng lóe sáng muôn dặm. Nàng phải phải sắc tím dính bụi đất trên người, đó là máu của Lục Nguyệt. Lần đầu tiên, nữ ma đầu lừng lẫy giang hồ này im lặng đến đáng sợ.

“Thất Dạ, ngươi không phải đối thủ của ta, về đi!” Ngữ khí nhẹ nhàng băng quơ, nói lên một sự thật. Nói Thất Dạ không sợ hãi là giả. Mặc dù đã chuẩn bị rất lâu nhưng vẫn cứ như chuột sợ mèo, sự kính sợ đối với người này đã sớm thâm căn cố đế.

Thế nhưng... đã quyết sống mái, còn có đường quay lại sao? Hắn nắm thanh kiếm trong tay, xung quanh có ma đầu của tà giới, cũng có những kẻ tự xưng là hóa thân của chính nghĩa trong võ lâm.

Lãnh Phi Nhan từ từ ngẩng đầu, tóc dần rút ra, dung nhan hiện rõ. Nàng lạnh giọng nói: “Dương Côn, thu kiếm của ngươi lại, ta coi như chưa xảy ra chuyện gì!”

Mặt Thất Dạ biến sắc: “Ngươi... ngươi biết...”

Ánh mắt Lãnh Phi Nhan chiếu thẳng vào hắn, làm hắn cảm thấy không còn đường lui: “Mười sáu năm trước ngươi giết cả nhà ta, ta nhẫn nhục chịu đựng bao nhiêu năm nay chính là chờ ngày này!”

Đường như có một tiếng thở dài, mọi người chỉ nghe thấy một giọng nói: “Như ngươi mong muốn!”

Ánh chớp đỏ lóe lên, Thất Dạ giơ kiếm cản mới phát hiện hành vi hôm nay của mình đáng cười biết bao. Nếu nói về võ công, hắn cảm thấy giữa hắn và nàng chỉ có bốn chữ để hình dung... không thể sánh kịp!

Thì ra sự nỗ lực trong mười sáu năm, cuối cùng chỉ là một trò hề. Khóe môi hắn hiện lên chút chua xót, máu từ trong ngực tuôn ra như suối. Trước khi máu chưa chảy cạn, hắn bỗng hỏi: “Lãnh Phi Nhan, rõ ràng ngươi biết ta là con của Dương Duẫn, sao còn dốc lòng dạy dỗ ta trong mười sáu năm?”

Lãnh Phi Nhan mang chút tiếc hận: “Ta cũng tưởng có một ngày ngươi sẽ đánh bại ta, đáng tiếc ngươi quá nôn nóng... Tại sao những người trẻ tuổi như ngươi đều nôn đi chết thế?”

Thất Dạ đã đứng không vững, hắn từ từ quỵ trên đất, cười khổ, giọng nhỏ như không: “Bởi vì ta sợ đợi nữa thì sẽ không hạ thủ được...” Nói xong liếc nhìn Tàng Ca một cái, là vẻ cực kỳ ghen tỵ, sau đó ngửa mặt mà cười, cười tự giễu rất thê lương, vừa cười vừa vung kiếm.

Kiểm qua đầu rơi, tiếng cười im bật. Chương 15: Y chết chuyện nhỏ, đừng để một người

Đó là một trận chém giết. Trong rừng, trong mắt, toàn là máu, chỉ nhìn thấy một màu đỏ rực. Con người cầm Hàm Quang kia như ác ma đến từ địa ngục, sĩ khí đã hết, có người bắt đầu chạy trốn, nhưng trốn không thoát.

Ánh đỏ vung đến đâu, sự sống tàn đến đấy.

Thậm chí có người không còn chống cự, vứt kiếm kêu gào tuyệt vọng.

Tàng Ca hoàn toàn không thể tới gần nàng. Khi khu rừng khôi phục lại sự yên tĩnh, nàng quay người lại nhìn y, máu không biết của ai trên người nàng tỏa ra mùi tanh tanh ngọt ngọt.

Nàng từ từ đi đến trước mặt Tàng Ca, dữ tợn như tu la quỷ sứ. Về thân nhiên mặc sống chết ấy làm Tàng Ca không nhận được mà hơi lui lại.

“Thích đùa lắm phải không?” Nàng đang cười, nụ cười như chứa dao làm người ta rợn tóc gáy, sự rét lạnh từ mỗi lỗ chân lông thấm ra ngoài. Nàng đột nhiên ra tay, nhưng lại chỉ dùng chuôi kiếm Hàm Quang quất thật mạnh vào mặt y. Tàng Ca chỉ cảm thấy trước mắt lóe lên ánh sáng, tai ù ù, miệng ngòn ngọt, máu đã từ trong miệng chảy ra theo khóe môi.

Nụ cười của nàng lại trở nên ma mị, nhưng không còn dịu dàng: “Trở về chúng ta từ từ chơi, ta chơi với người đến khi người già, chơi đến khi người chết mới thôi!”

Tàng Ca chỉ thấy ngực co lại, mắt hoa lên, sau đó đã đến ngoài bia rừng. Thần Phù đang ngoan ngoãn đợi nàng, tiếng nổ to như thế mà nó lại không bị ảnh hưởng chút nào.

Lãnh Phi Nhan bay người lên ngựa, vắt ngang Tàng Ca trên lưng ngựa, thúc ngựa chạy như bay. Đường đi xóc nảy, tốc độ của Thần Phù há có thể so với ngựa bình thường, ngực đặt trên lưng ngựa, Tàng Ca cảm thấy dạ dày cuộn lên, trong nhất thời tim gan như trộn lại.

Ấm Thiên Hành từ trong tối bước ra. May mà... Hắn vỗ vỗ ngực nghĩ, may mà mình không lộ diện.

Trong Yên Lâu, tất cả mọi người đều cảm nhận được sát khí của lâu chủ. Lãnh Phi Nhan xách Tàng Ca từ trên người Thần Phù ném thật mạnh xuống mặt đất lạnh băng của Tuyết Ngục. Tàng Ca cảm thấy có một luồng khí lạnh xông vào phổi, không chịu được ho lên.

Truy Điện – người phụ trách bức cung tra tấn cúi đầu đứng một bên, hắn không muốn gặp phải tai bay vạ gió. Lúc này lâu chủ đang trong cơn phẫn nộ, ai mở miệng thì kẻ đó xui xẻo.

Lãnh Phi Nhan tiện tay rút chiếc roi da treo ngoài cửa ngục, dùng hết sức quất một trận. Có thể thoải mái sử dụng loại ám khí như Phi yến khẩu, đủ để tưởng tượng được lực tay của nàng tới đâu.

Tàng Ca cảm thấy người mình như muốn rách ra. Trước kia chỉ nghe giang hồ đồn đãi Lãnh Phi Nhan hung tàn, bây giờ mới biết những lời này không chỉ là đồn thổi. Vết roi đánh đau rát, nóng khan, cuối cùng thì tê dại. Lãnh Phi Nhan xách bình rượu cai ngục đặt bên cạnh lên, mở nắp ra, xối từ đầu đến chân Tàng Ca đang dựa vào tường.

Máu lẫn rượu chảy khắp toàn thân, Tàng Ca cố nén, không ỉn rên lên. Lãnh Phi Nhan thấy y vẫn ngạo mạn nên không nguôi giận, giơ chân giẫm mạnh lên lồng ngực y, mãi đến khi trong miệng, trong mũi y trào máu ra. Truy Điện vốn có kinh nghiệm tra tấn phong phú, thấy sắp xảy ra án mạng mới bước lên kéo Lãnh Phi Nhan lại: “Lâu chủ bớt giận, y chết là chuyện nhỏ, đừng để một người.”

Lãnh Phi Nhan hậm hực đi ra ngoài, lại quay người nói: “Tàng đại hiệp, Phi Nhan biết các hạ chính khí凛凛, xem thường cái chết, nhưng đây chỉ là khởi đầu, Phi Nhan sẽ tốn chút công sức chơi với Tàng đại hiệp cho thật đã.”

Truy Điện thấy Lãnh Phi Nhan đi mất mới cúi người kiểm tra thương thế của Tàng Ca, có vài chỗ đã sâu đến tận xương. Tàng Ca kéo quần áo không chịu buông. Hắn không hổ là kinh nghiệm trường kỳ tra tấn, lập tức nói thẳng: “Tàng đại hiệp, có lẽ cậu còn chưa biết tính khí của lâu chủ. Người chưa hết giận, nếu cậu mà chết, e là người của Tàng Kiếm sơn trang đều phải trải qua nhà ngục này.”

Môi Tàng Ca đã bị cắn đến bật máu nhưng lại từ từ buông tay ra. Truy Điện bôi thuốc cho y. Không phải vì hắn có lòng tốt mà vì hắn từng chứng kiến Lãnh Phi Nhan nổi điên lên.

Thật ra Lãnh Phi Nhan cũng không còn thể lực để tiếp tục trút giận nữa. Vội vã từ Mạc Bắc trở về, vào cung xong là về thẳng Yên Lâu, xa nhau mấy tháng, vốn muốn sớm được nhìn thấy y, không ngờ...

Cuộc chiến trong Thanh Trúc Lâm đã hao tổn phần lớn sức lực của nàng, vết thương cũ trên vai tái phát, lòng đau như xát muối.

Nàng nằm trên giường, mệt mỏi cực kỳ nhưng lại không thể ngủ được. Lúc thì mơ thấy lần đầu gặp Lục Nguyệt khi hắn mới gần năm tuổi, lúc thì thấy ánh mắt kiên cường trên gương mặt non nớt của Thất Dạ, lúc thì mơ thấy những ngày tháng sống chung trong mười sáu năm qua, lúc thì mơ thấy chàng trai trẻ máu me đầm đìa trong rừng...

Sao Lãnh Phi Nhan lại không hiểu những lời mà hắn chưa nói hết chữ. Mười sáu năm, nàng đối đãi họ như con mình, nhưng cuối cùng... cuối cùng vẫn chết, chết trong tay nàng.

Nàng có cơ hội cứu Lục Nguyệt nếu nàng bỏ được Tàng Ca. Nhưng lúc ấy trong đầu hoàn toàn không hề có ý nghĩ này. Nghĩ đến cái người cao ngạo kia, lửa giận của Lãnh Phi Nhan lại bùng lên. Đợi chơi đã rồi giết y, nàng nghĩ. Dù sao cũng phải cắt đứt tình cảm của bản thân mới được.

Là người lớn lên trong chém giết phiêu bạt, đặt quyền lợi lên hàng đầu, đã rất lâu Lãnh Phi Nhan không dùng thời gian dài như vậy để hạ quyết tâm trừ khử một người. Chương 16: Thế nào, không nhịn được muốn ta chơi người?

Lúc Tàng Ca tỉnh lại thì nhìn thấy mũi giày của Lãnh Phi Nhan. Vết thương trên người y đã ngừng ra máu, thân hình tiều tụy nhưng khẩu khí của y vẫn rất cứng cỏi: “Hừ! Thế nào, cuối cùng thì ngươi cũng nghĩ ra trò gì mới có ý nghĩa hơn rồi sao?”

“Người còn dám mạnh miệng!” Giọng Lãnh Phi Nhan làm Truy Điện cũng cảm thấy rét lạnh nhưng Tàng Ca lại đổ thêm dầu vào lửa, hơn nữa còn là dầu hỏa tốt nhất. Y đến gần nàng, giọng mang theo vẻ trào phúng rất chua ngoa: “Không phải ta mạnh miệng mà là ngươi quá biến thái. Ngươi có biết về mặt của ngươi khi đập ta tới qua còn dâm dăng hơn cả khi ngươi ở dưới thân ta rên rỉ không?”

Y vốn tự cho là hiệp nghĩa, có thể nghiêng rằng nói ra những lời thế này, ngay cả Truy Điện cũng nhận ra được y đang muốn chọc giận lâu chủ một cách triệt để... Để lâu chủ giết y trong cơn giận dữ?

Nhưng Tàng Ca à... Ngươi thật không hiểu phụ nữ rồi. Khi phụ nữ thật sự giận dữ sẽ không tưởng tượng được.

Mức độ giận dữ của Lãnh Phi Nhan đã đạt đến hiệu quả mà Tàng Ca dự đoán được. Nàng cười liên tục, cười đến ngả nghiêng, nụ cười trên gương mặt cương nghị kia xuất hiện chút tuyệt vọng. Tàng Ca bỗng phát hiện lòng mình hơi đau đớn. Đau lòng vào lúc này? Y cũng cười. Tàng Ca, người đau lòng cho bản thân mình sao.

“Truy Điện, cởi sạch hắn ra.” Giọng Lãnh Phi Nhan lại khôi phục về bình tĩnh. Truy Điện không dám lên tiếng, từ từ bước lên xé y phục của Tàng Ca. Lúc cởi quần, ánh mắt Tàng Ca có chút biến hóa nhưng cuối cùng vẫn nhịn lại.

“Truy Điện, ta nghe nói bình thường ngươi rất thích chơi trò ngược đãi sinh dục?”

Truy Điện cười gượng một tiếng, thầm nghĩ quả nhiên không có gì là Lãnh Phi Nhan không biết, nhưng vẫn cung kính trả lời: “Bẩm lâu chủ, có vài phạm nhân không thể không dùng chiêu này.”

Trong nụ cười của Lãnh Phi Nhan mang theo cảm hận: “Vậy bốn tọa xem xem Truy Điện sứ có chiêu gì inh!”

Truy Điện do dự một chút, thấy nàng không giống đang nói chơi, lại biết giờ này nàng đang trong cơn nóng giận nên cũng không dám qua loa. Hắn xoay người lấy một chiếc roi nhẹ hơn, giơ tay lên, liền có một ngục tốt rất biết ý mà cầm bột ớt đỏ au lên, dùng rượu khuấy đều, mang bao tay cẩn thận chà lên chiếc roi.

Truy Điện nhìn Tàng Ca bị trói trên cây cột không chút sợ hãi, khẽ lắc đầu. Tàng đại hiệp, từ nhỏ ngươi đã sống trong ánh mặt trời, không biết thế giới tối tăm là gì rồi.

Một tiếng ‘chát’ vang lên, một roi rơi vào chỗ ấy của Tàng Ca. Hắn đánh rất có kỹ thuật, chỉ bị thương đến da thịt. Nhưng da thịt nơi ấy cực kỳ mềm yếu, sao có thể bì được với những nơi khác. Chỉ một roi, Tàng Ca rên lên một tiếng, bỗng thấy vết thương như có lửa đốt, cảm giác cay xé ấy làm người ta hận không thể cắt bỏ lớp da đi.

Ngay sau đó, Truy Điện đánh roi thứ hai, thứ ba, rất có kỹ xảo lưu lại các vết tích trên hai bắp đùi của y. Trên chiếc roi đã mang theo những hoa văn loang lổ.

Roi đi đến đâu, hoa văn loang lổ đến đó cực kỳ chói mắt.

Ban đầu, Tàng Ca cảm thấy đau. Nhưng khi đau đến cực điểm thì lại sinh ra một cảm giác khác thường. Y cố gắng kiềm chế, nhưng cảm giác này lại lan ra khắp người theo cảm giác đau rất, cơ thể muốn càng nhiều

hơn. Y nhục nhã phát hiện nơi ấy của mình đã từ từ ngóc đầu dậy.

Tiếng rên thay đổi bản chất, không phân được đó là đau khổ hay vui sướng.

Truy Điện lau mồ hôi trên trán, không thể không bội phục sức chịu đựng của Tàng Ca. Trên da thịt trần trụi, mồ hôi từ từ chảy xuống. Tàng Ca vốn cao lớn anh tuấn, trường kỳ luyện võ nên cơ bắp săn chắc, vết roi cùng mồ hôi đan vào nhau, hơi thở dồn dập làm ngay cả Truy Điện cũng thắm nuốt nước miếng.

Lãnh Phi Nhan lẳng lặng ngồi bên cạnh, lạnh lùng quan sát. Thấy khóe môi y hơi mím lại, trên mặt lộ vẻ đau đớn thì mới chậm rãi mở miệng, giọng điệu cao cao tại thượng như ban ân: “Thế nào? Tàng đại hiệp, có cần suy nghĩ cầu xin một chút không?”

Thần trí của Tàng Ca vẫn còn thanh tỉnh, trong lòng y cũng rất khó chịu. Lãnh Phi Nhan, tại sao còn chưa chịu giết ta đi? Đối với người mà nói, chẳng phải mạng người còn rẻ hơn một con kiến sao?

Y mở miệng, đẩy mình vào vực sâu hơn nữa: “Thế nào? Không nhận được muốn ta chơi người sao?”

“Người... Được, Tàng Ca, người được lắm!” Lãnh Phi Nhan đang run lên, Tàng Ca nhìn thấy trong đôi mắt vốn rất sắc sảo kia rướm lệ. Rõ ràng là chính y cố ý làm nhục nàng, nhưng lúc này lòng lại đau như dao cắt, không dám nhìn thẳng lên.

Tàng Ca! Ta luôn luôn nương tay với người, nhưng người lại tuyệt tình đến thế!

Lãnh Phi Nhan vốn không nên phần nộ đến thế. Người lẫn lộn và lớn lên trong đám sát thủ, lời nào mà chưa từng nghe? Nhưng cầm quyền quá lâu, được người ta nịnh hót quá lâu, mà tình cảm đối với Tàng Ca...

“Truy Điện, gần đây người đang huấn luyện một đám chó ngao?”

Truy Điện đã quen với sự thần thông quảng đại của nàng, gật đầu trả lời: “Bẩm lâu chủ, đúng vậy.”

“Dắt lên đây.”

“Dạ.”

7. Trang 7

Chương 17: Chặt...

Mấy con chó ngao thật to được dắt đến, chiếc lưới dài thòng xuống nhiều đầy nước miếng. Tàng Ca nhìn bộ dáng của mấy con chó, rốt cuộc cũng chấn kinh: “Lãnh Phi Nhan, người muốn làm gì?”

Lãnh Phi Nhan khoanh tay đứng trước cửa nhà giam, vẻ mặt thản nhiên: “Tàng đại hiệp nghĩ sao?”

Không chờ Tàng Ca trả lời, nàng ra hiệu cho Truy Điện. Truy Điện gật đầu, vung tay một cái liền có người bước lên tháo Tàng Ca xuống. Dưới cơn thịnh nộ, Tàng Ca định cắn lưới.

Lãnh Phi Nhan lập tức bóp chặt cằm y, lại buông tay ra, cười rất tàn nhẫn: “Truy Điện!”

“Có thuộc hạ.”

“Mang Hắc kỵ thập tam vệ tiêu diệt Tàng Kiếm sơn trang!”

“Dạ!”

Lãnh Phi Nhan ra mệnh lệnh tàn ác này xong, quay người định đi. Lúc này Tàng Ca mới biết nàng nghiêm túc, lập tức giơ tay níu áo nàng: “Không, Lãnh Phi Nhan, không liên quan gì tới họ!”

Lãnh Phi Nhan từ từ dừng bước, mái tóc màu xám bạc cũng toát lên vẻ lạnh lẽo: “Vậy thì Truy Điện sứ, tiếp tục đi!”

Tàng Ca nghiêng đầu cắn chặt môi. Bốn chân to lớn của con chó chồm lên vai y. Khóe môi y đã từ từ rướm máu nhưng vẫn không chịu thỏa hiệp.

Còn chống đối cái gì? Nụ cười của Lãnh Phi Nhan lạnh ngắt: “Đợi chút!” Nàng vung tay lên, một cái hộp vẽ thành một đường trên không trung rồi rơi xuống người Tàng Ca. Truy Điện khó hiểu mà nhìn lên bàn, mới phát hiện hộp thuốc bôi trong cái khay đã biến mất. Nghĩ đến nàng có bản lĩnh lấy đồ ngay trước mắt mình mà mình không biết, trong nhất thời Truy Điện toát mồ hôi lạnh.

“Lẽ nào Tàng đại hiệp còn đợi người khác phục vụ sao? Tự chuẩn bị mình cho tốt đi!” Nàng xoay người, mặt không chút biểu cảm: “Chó này là do Truy Điện sứ đặc biệt vận chuyển về từ vùng giá lạnh của Tàng Khu, làm nó bị thương chỉ sợ người không gánh vác nổi.”

Truy Điện đứng bên cạnh bỗng cảm thấy mình thật vô tội...

Tàng Ca chỉ nhìn thấy vẻ dứt khoát lạnh lùng trên mặt nàng, y run rẩy nhặt chiếc hộp lên, cả ngày trời mà không ra tay được. Lãnh Phi Nhan quay người định đi, lời nói lạnh như băng: “Tàng đại hiệp khó xử như vậy thì bốn tọa cũng không tiện miễn cưỡng.”

Tàng Ca cắn răng, lần đầu tiên y phát hiện thì ra trên đời này còn có chuyện đáng sợ hơn cả cái chết: “Lãnh Phi Nhan.” Thấy nàng dừng bước, ngón tay thon dài của y quệt lấy thuốc bôi, từ từ đến gần chỗ ấy của mình... Trước đây, dù Lãnh Phi Nhan đối xử với y thế nào, y cũng đều có thể lấy cớ là mình bị ép bức. Nhưng, nhưng bây giờ...

Cảm giác thuốc lạnh lạnh chạm vào nơi mà chính mình cũng chưa từng đụng tới, y quay mặt đi. Truy Điện nhìn thấy trên gương mặt vốn bất khuất của y có vẻ khuất nhục không chịu nổi.

Lãnh Phi Nhan giận đến nổi nghiêng răng nghiêng lợi. Như thế mà còn chưa chịu nói một câu mềm mỏng. Tàng Ca, xương cốt của người rất cứng phải không?

Móng vuốt của con chó lại chồm lên vai y, cảm giác có thứ gì đó cọ xát vào nơi ấy của mình, cuối cùng Tàng Ca không nhịn được: “Lãnh Phi Nhan, người phải làm nhục ta đến mức này sao?” Sau đó phun ra một búng máu, tạo nên một đóa hoa rực rỡ trên nền đất lạnh lẽo.

“Lâu chủ, y bất tỉnh rồi.” Truy Điện dắt con chó ra xa, đương nhiên hẳn biết Lãnh Phi Nhan chỉ định dọa Tàng Ca mà thôi. Người này cũng thật là, rõ ràng biết nói vài câu dễ nghe là không sao rồi, vậy mà cứ thêm dầu vào lửa, ném biết bao đau khổ.

“Truy Điện.”

“Có thuộc hạ.”

“Người cảm thấy có thể làm hẳn khuất phục không?”

Truy Điện liền ăn ngay nói thật: “Lâu chủ, xin thứ cho Truy Điện nói thẳng. Tàng thiếu hiệp vốn sinh ra trong danh môn chính phái, từ nhỏ đã tiếp thu đạo lý chính tà không đội trời chung. Trong mắt cậu ấy, chúng ta chính là tà ma ngoại đạo, cho dù có làm thế nào đi nữa thì cũng rất khó thay đổi thành kiến trong lòng cậu ấy.”

“Thôi đi, thôi đi!” Lãnh Phi Nhan khẽ thở dài. Truy Điện dè dặt nói: “Chi bằng lâu chủ về nghỉ trước đi, để thuộc hạ từ từ khuyên răn một chút.”

Lãnh Phi Nhan từ từ ra khỏi Tuyết Ngục. Trong mơ hồ, dường như lại nhìn thấy chàng thiếu hiệp mặc áo lam kia, khí thế bừng bừng, đáng vẻ hăng hái trong bờ cỏ xanh um. Chương 18: Cao thủ đến từ dị tộc

Khi Tàng Ca tỉnh lại, trên người đã được băng bó. Truy Điện bưng cháo nóng đến đút cho y, y nhú mồm đòi tự mình ăn nhưng chỉ hơi nhúc nhích một chút thì người đã đau như có lửa đốt.

“Tội tình gì phải như thế chứ!” Truy Điện thở dài. Tàng Ca không có hảo cảm với hắn nên không đáp lại, vì thế hắn chỉ có thể độc thoại: “Tàng thiếu hiệp, người đời luôn thích chia con người ra làm tốt và xấu, bởi vậy mới dẫn đến khái niệm đại hiệp, ma đầu... Nhưng cậu biết cái gì là đen, cái gì là trắng sao? Tuy Lãnh lâu chủ làm việc có hơi độc đoán, nhưng so với một số chính nhân quân tử thì ít nhất người cũng quang minh lỗi lạc hơn.”

Tàng Ca hừ lạnh một tiếng, nhớ tới hành động hung ác của Yến Lâu, máu trên tay Lãnh Phi Nhan.

Truy Điện bắt đắc dĩ lắc đầu, biết muốn thay đổi cách nghĩ của y không chỉ trong một sớm một chiều là được nên cũng không miễn cưỡng nữa. Đút cháo xong, hấn căn dặn y phải nghỉ ngơi cho tốt. Khi ra ngoài, sợ có chuyện gì ngoài ý muốn nên dặn gác ngục phải cẩn thận trông coi, nếu có chuyện gì thì sẽ lột da bọn họ. Hai người gác ngục sợ đến mức biến sắc, luôn trông coi cẩn thận nên cuối cùng không có chuyện gì.

Tuyệt Ngục tối om không có ngày đêm, Tàng Ca không biết mình đã ở đây bao lâu, Lãnh Phi Nhan cũng không đến tìm y nữa. Y nghĩ có lẽ nàng đã thực sự quên y, dù sao thì người muốn lấy lòng nàng cũng không ít.

Cũng không biết tại sao, nàng Ngôn Ngôn với nụ cười rạng rỡ lại hiện lên trong đầu y một cách rất rõ ràng.

Lãnh Phi Nhan và Âm Tâm Nhị gặp nhau do một sự ngẫu nhiên. Lúc đó, có một cao thủ kiếm thuật đến từ dị tộc dựng võ đài trong thành, tung tin khiêu chiến võ lâm Trung Nguyên. Có vài kẻ chính nghĩa không chịu nổi sự kiêu ngạo của hấn, nhưng khi lên đài đều bị bẻ gãy xương cốt, thương tích trầm trọng.

Suốt nửa tháng trời, hấn ta càng kiêu ngạo. Cũng không biết lấy từ đâu ra tấm bảng xếp hạng sát thủ của Trung Nguyên năm ấy, thấy ghi chú ‘bảng này không bao gồm Lãnh Phi Nhan’ trên đó. Thế là liền tung tin muốn khiêu chiến Lãnh Phi Nhan.

Không ngờ đã tung tin suốt một tháng mà vẫn chưa thấy Lãnh Phi Nhan lộ diện nên cho rằng người ta sợ hấn rồi, vì thế càng trở nên đắc ý.

Âm Tâm Nhị muốn đi dạy dỗ hấn, nôn nóng thúc ngựa chạy băng băng, không ngờ trên đường gặp một con hấn huyết bảo mã đang phi nước đại, hí một tiếng dài là đã dọa ngựa của nàng ta né thật xa. Trong lòng nàng ta cảm thấy bất bình, thúc ngựa đuổi theo người mặc áo trắng trên ngựa.

Đuổi mãi đuổi mãi, phát hiện hình như hai người đi cùng một hướng cho nên nghi ngờ chạy theo đến võ đài mà kiếm thủ dị tộc kia dựng.

Lúc nàng ta đến thì Lãnh Phi Nhan đã đến được một lúc lâu, Vu Chung cũng có mặt. Mấy ngày nay Lãnh Phi Nhan ở tại Trúc Thành, hấn vẫn luôn dõi theo thẳng nhai này. Nếu lâu chủ không đến thì hấn cũng có thể nắm chắc tám phần là sẽ đánh bại được tên kia. Trước nay hấn không ưa những kẻ ỷ mình có chút bản lĩnh là không coi ai vào mắt (Quân Hoa: ặc, hình như Lãnh Phi Nhan cũng là loại người này, sao hấn lại nhìn quen chứ!!!). Chỉ có điều Vu Chung không phải người Trung Nguyên, như thế chưa chắc đã làm hấn tâm phục khẩu phục.

Lúc Lãnh Phi Nhan đang định lên đài thì bị kéo lại. Nàng quay người lại thì nhìn thấy Âm Tâm Nhị. Lúc ấy, Âm Tâm Nhị tuổi vừa mười tám, vẻ mặt kiêu ngạo: “Người này là của bản tiểu thư.”

Lãnh Phi Nhan ngăn Vu Chung đang định rút kiếm lại, mỉm cười nhìn nàng ta: “Bây giờ là của ta.”

Dáng vẻ tức giận của Âm Tâm Nhị có chút đáng yêu: “Dựa vào cái gì?”

Lãnh Phi Nhan muốn trêu Âm Tâm Nhị, đưa tay tháo hoa tai của nàng ta xuống, ra hiệu bảo giơ tay ra rồi bỏ vào lòng bàn tay của nàng ta. Âm Tâm Nhị không hiểu gì mà nhìn hoa tai bằng ngọc trong tay mình. Tay phải của Lãnh Phi Nhan chộp về phía tay nàng ta, Âm Tâm Nhị vô thức rút tay lại, sau đó ngẩn ra một lúc mới từ từ xòe tay ra... trống không!

Âm Tâm Nhị nhìn bàn tay phải của Lãnh Phi Nhan đang giơ trước mặt mình, nắm chặt nắm đấm, không phục nói: Người nhanh hơn ta thì thế nào chứ?

Lãnh Phi Nhan vẫn mỉm cười, từ từ xòe tay phải ra. Lúc này Âm Tâm Nhị mới kinh ngạc, cư nhiên cũng trống không.

Vu Chung đứng bên cạnh cũng không khỏi chấn động. Dưới ánh nhìn chăm chú của bốn con mắt, bàn tay trái vẫn luôn buông thõng của Lãnh Phi Nhan từ từ đưa lên, nhẹ nhàng đeo lại chiếc hoa tai vào vành tai xinh xắn của Âm Tâm Nhị.

Thừa dịp hai người còn ngẩn ngơ, Lãnh Phi Nhan bay người lên võ đài. Gió phất qua tay áo, mái tóc màu xám bạc che nửa khuôn mặt, ngạo nghễ khoanh tay đứng đó, hiên ngang như bậc đế vương.

Kể trên đài đang đắc ý, bỗng có một cô gái như nữ thần từ trên trời giáng xuống. Nàng khoanh tay, áo khoác tung bay, tóc dài phất phơ, phong thái tuyệt mỹ.

Xung quanh đầy người đứng xem. Có nhân sĩ võ lâm, cũng có dân chúng bình thường.

Lãnh Phi Nhan ngẩng đầu nhìn hắn. Ánh mắt ấy chợt làm hắn cảm thấy ớn lạnh, khí thế sục sùi hơn phân nửa.

Dưới đài, Âm Tâm Nhị bất giác đứng bên cạnh Vu Chung. Mặc dù nàng ta đã thấy qua vô số cao thủ nhưng cao thủ xuất sắc thế này vẫn là lần đầu tiên thấy được, khó tránh khỏi lộ vẻ sùng bái: “Ai, chủ nhân nhà người thật oai nha. Người đó là ai, tại sao trước giờ ta chưa từng thấy?”

Vu Chung năm nay ba mươi lăm tuổi, tốt xấu gì cũng là một cao thủ của tà phái, trong giới này cũng được người người nể trọng. Mặc dù bị võ lâm Trung Nguyên đuổi đến đường cùng nhưng đó cũng là do bị vây đánh, đâu tới mức để ột con nhóc hỏi chuyện không lớn không nhỏ như vậy.

Hắn im lặng nhìn lên đài, không đáp.

Âm Tâm Nhị được nuông chiều từ nhỏ, chưa từng bị người ta coi thường cho nên cũng phát cáu: “Ê, người câm sao chứ?” ==’

Vu Chung nhướng mày, sao hắn lại không biết câu tiểu nhân và phụ nữ là khó dạy, cho nên quảng cho nàng ta một ánh mắt xem thường rồi im lặng như hóa thạch, đạt đến cảnh giới cao nhất, mãi đến khi Âm đại tiểu thư nổi trận lôi đình mà vẫn không nói câu nào. Chương 19: Ta bái người làm sư phụ được không?

Người dị tộc kia nói tiếng Hán với giọng đặc cứng: “Người là ai?”

Lãnh Phi Nhan cười thản nhiên như không, giọng lộ vẻ hung tàn lạnh lẽo, trả lời không ăn nhập gì: “Bổn tọa tặng không cho người mười vạn lượng bạc.”

Lúc ấy kiếm thủ kia không hiểu ý của câu nói đó, mãi đến nhiều năm sau hắn mới biết cái giá mỗi lần Lãnh Phi Nhan ra tay là mười vạn lượng bạc.

Lãnh Phi Nhan không hề nói nhiều, tiện tay rút một thanh kiếm trong giá binh khí trên võ đài, nói một câu ‘đến đây đi’. Trong ánh kiếm, cao thủ dị tộc kia chỉ cảm thấy người như có lửa đốt, sức lực ấy đập mạnh làm lòng bàn tay hắn tê dại.

Hiệp đầu tiên hắn đã cảm thấy mình sắp thua, nhưng đối phương không có ý lấy mạng hắn. Đến khi hắn bị cắt tay chân, lăn tròn trên võ đài thì mới hiểu ra. Lãnh Phi Nhan cắt hết tứ chi của hắn, cúi người nhanh chóng cầm máu cho hắn, nụ cười tươi như hoa, vô cùng từ bi nói: “Bổn tọa tha cho người một mạng!”

Sau đó ném thanh kiếm đầy máu, bay người xuống, huyết một tiếng, Thần Phù mừng rỡ chạy tới, nàng thúc ngựa chạy đi. Mọi người đứng tại chỗ như tượng gỗ. Bản lĩnh vốn tuyệt thế vô song nhưng nhìn lại cái người đầy máu trên võ đài kia, không ai lên tiếng khen tặng.

Thấy Lãnh Phi Nhan chạy mất bóng, Âm đại tiểu thư không tính cho qua, bởi vì Vu Chung còn ở đó.

Trước đây, nàng ta vẫn luôn tưởng cha mình chính là anh hùng kiệt xuất nhất Trung Nguyên, nhưng bây giờ mới biết núi cao còn có núi cao hơn. Sở hoa tai bằng ngọc, không nén được mà đỏ mặt.

Đương nhiên Vu Chung cũng phải đi, có điều... Nhìn Âm đại tiểu thư đuổi theo không dứt phía sau, hắn hơi đau đầu. Nhớ tới Lãnh Phi Nhan, lại nhìn cô gái trước mắt, cùng là phụ nữ nhưng sao lại khác xa đến thế.

Rốt cuộc hắn vẫn không thể vứt được Âm đại tiểu thư, mặc cho nàng ta đi theo tới Yên Lâu. Đương nhiên là nàng ta không thể vào được. Tìm đại một người quét rác của Yên Lâu cũng hơn bản lĩnh của nàng ta.

Nhưng Âm đại tiểu thư cũng có cách của riêng mình... đợi ngoài cửa. Người không cho ta vào, lẽ nào người không ra sao?

Buổi tối, bên trong Tuyết Ngục lại rất náo nhiệt. Vài tên gác ngục vây quanh Tàng Ca, đều hết sức kinh ngạc. Thì ra hôm đó bên cạnh có màn bức cung, một hòn than đen sì lăn tới phòng giam của y, y lại có thể dùng hòn than đen ấy vẽ nên một bức tranh Hàn mai ngạo tuyết[9].

Lời tựa phía sau càng làm cho người ta tán thưởng. Truy Điện lẳng lặng đứng ngoài nhà giam, nhìn thấy: “Chỉ tung trời, lại phí hoài; lời thề như gió mãi bay xa.”

Mấy ngày trong tù ngục, trên gương mặt anh tuấn của y khó giấu vẻ tiêu tụy, thể nhưng tay vẫn vững vàng, cho dù là trong nhà ngục cũng không che được vẻ tuấn tú thanh nhã. Vì vậy, cuối cùng Truy Điện cũng hiểu được Lãnh Phi Nhan. Có lẽ... đây là trò đùa mà ông trời sắp đặt.

Sau đó hắn bèn mang đến cho y giấy bút tốt nhất. Người này đúng là quật cường, sẵn sàng ở tại nơi không có ngày đêm này cũng không chịu về cạnh Lãnh Phi Nhan.

Lúc Lãnh Phi Nhan ra ngoài liền bị Ẩm Tâm Nhị chặn lại, trên gương mặt tươi trẻ tràn đầy vẻ sùng bái tôn kính: “Ai, người...” Nàng ta vui vẻ chạy đến ôm cánh tay Lãnh Phi Nhan: “Ta bái người làm sư phụ được không?”

Ánh mắt Lãnh Phi Nhan lướt qua gương mặt trẻ trung của nàng ta, đến khi thấy trên mặt nàng ta cũng cho rằng không có hy vọng gì mới đột nhiên nói: “Được.”

Sau đó, Lãnh Phi Nhan cho phép nàng ta tự do ra vào Yến Lâu. Ẩm Tâm Nhị dần biết thân phận của người này, nhưng tuổi trẻ luôn mang theo sự kính phục vô điều kiện với những người cao cao tại thượng nên nàng ta cảm thấy mình rất vinh hạnh.

Mặc dù Ẩm Tâm Nhị sinh ra trong võ lâm thế gia, lại là con một của Ẩm Thiên Hành nhưng lại không hề bị nuôi nấng như một nam nhi. Nàng ta cũng rất tinh thông cầm kỳ thi họa, am hiểu cung kiếm. Năm kiếm trong tay, người nhẹ như chim yến cũng hết sức anh hào.

Thế nên lúc rảnh rỗi, nàng ta thường múa cho Lãnh Phi Nhan xem, Lãnh Phi Nhan luôn ôm vò rượu, im lặng xem mà không nói gì. Lãnh Phi Nhan không biết những thứ này. Những thứ mà nàng học từ nhỏ đều hết sức thực dụng, không có thời gian dành cho những thứ không thực tế này.

Có đôi khi nàng nghĩ, nếu năm đó trong trận lụt lớn tại Kim Lăng, người nàng gặp được không phải Mạc Dung Viêm mà là Tàng Ca thì tốt biết bao. Nhưng nghĩ xong nàng lại khẽ cười, lòng người đúng là tham lam. Trong trận lụt ấy, biết bao người vùi thân nơi loạn thế, biết bao người ăn cả thịt sống, còn kẻ may mắn như nàng lại ở đây oán trách người cứu mình không nên là người dạy nàng võ nghệ, làm cho nàng bước lên đỉnh vinh quang của giang hồ.

Đúng là tức cười.

Lúc ấy... chắc Tàng Ca còn chưa ra đời?

Có lẽ là rượu quá nồng, người thực sự đã say, nàng đột nhiên vùng tay ôm lấy Ẩm Tâm Nhị đang xoay tròn bên người nàng vào lòng. Bốn mắt nhìn nhau như thế, nụ cười khê tà mị ấy, ánh mắt bá đạo ấy, hương rượu quẩn quanh ấy làm Ẩm Tâm Nhị cảm thấy mặt đỏ lên, tim như có nai tơ đụng phải, nháy mắt sức lực bị rút cạn, ngã vào lòng Lãnh Phi Nhan. Chương 20: Sau này, cho dù Lãnh Phi Nhan thích phụ nữ...

Từ đó, rõ ràng địa vị của Ẩm Tâm Nhị tại Yến Lâu trở nên khác hẳn, dù Lãnh Phi Nhan chưa có căn dặn gì đặc biệt nhưng trên dưới Yến Lâu đều nhất trí gọi nàng ta là Nhị cô nương.

Cũng không biết từ đâu mà Ẩm Tâm Nhị biết được Tàng Ca đang ở trong Tuyết Ngục, tối đến chạy qua xem. Tàng Ca nhíu mày: “Sao muội lại ở đây?”

Hai người cùng nhau lớn lên từ nhỏ đến giờ, đương nhiên tình như huynh muội. Ẩm Tâm Nhị vốn đơn thuần, sao có thể nhẫn tâm nhìn Tàng Ca ở những chỗ thế này. Nhìn Tàng Ca gầy gò hơn nhiều, nàng ta đau lòng không nói nên lời: “Tàng đại ca, muội sẽ đến thỉnh cầu lâu chủ, xin người thả huynh ra!”

Nàng ta cúi đầu e thẹn nói câu này, sau đó đứng dậy chạy đi. Tàng Ca bất an nhìn theo bóng Ẩm Tâm Nhị, không biết có nhìn lầm hay không mà khi nhắc tới lâu chủ, trong giọng nói của nàng ta cứ nhiên có chút

ngọt ngào.

Tàng Ca không biết nàng ta đã nói gì với Lãnh Phi Nhan mà ngay hôm sau, Truy Điện thả y ra. Vu Chung dẫn y ra ngoài, vẫn là căn phòng trước đây, không nói ở lại, cũng không cho đi.

Lãnh Phi Nhan không tìm đến y, nhưng có đôi khi Vu Chung đến uống rượu, nói chuyện phiếm với y.

Trước đây Tàng Ca vốn không thèm làm bạn với những kẻ tà ma ngoại đạo, nhưng tiếp xúc lâu ngày với Vu Chung, y lại cảm thấy người này... ngoại trừ hành vi quái đản một chút thì chính là một nam tử hán đáng để kết bằng hữu.

Vu Chung lại khâm phục tài hoa, trí tuệ, khí khái không chịu khuất phục cùng nét vẽ thần kỳ thể hiện muôn vạn hào hùng của y.

Lúc chạng vạng, hai người ngồi tán gẫu trên núi giả bên cạnh hồ sen. Trời mùa đông, ánh tịch dương đang nồng, mai trắng đang nở rộ, hương hoa thơm nức. Có hoa có rượu, quả là thích ý.

“Lâu chủ, người xem hoa nở đẹp biết bao.” Sau núi giả truyền đến giọng nói đáng yêu của Ấm Tâm Nhị, dường như còn mang theo hương hoa mai. “Ừ, đây là kim tiền lục ngạc[10], hương rất nồng.” Một giọng nói nhẹ nhàng vang lên, hai người ngồi trên núi giả đều nhận ra đó là Lãnh Phi Nhan.

Tự nhiên Tàng Ca cảm thấy tim bỗng se lại, đã rất lâu rồi y không được nhìn thấy nàng.

Hai người từ xa chậm chậm đi đến. Lãnh Phi Nhan vẫn tóc che nửa mặt, áo trắng như tuyết, không giận không vui. Ấm Tâm Nhị vốn nhỏ nhắn, hơi dựa vào Lãnh Phi Nhan, giống như một đôi tình nhân hết sức thân mật.

Mặt Tàng Ca biến sắc. Đây...

Vu Chung cười khổ: “Đã nửa tháng rồi.”

Đương nhiên hai người không qua được mắt Lãnh Phi Nhan. Ấm Tâm Nhị reo lên một tiếng, như bướm bay qua, gọi Tàng đại ca. Tàng Ca mặc cho nàng ta ôm cánh tay mình, nhưng ánh mắt lại lướt qua Ấm Tâm Nhị mà nhìn về phía Lãnh Phi Nhan.

Khí trời hơi lạnh, bước chân của Lãnh Phi Nhan vẫn không dừng lại, đi trên đường mòn quanh hồ sen. Ấm Tâm Nhị nhảy dựng lên, buông Tàng Ca ra, cười bảo Tàng đại ca, lát nữa muội tìm huynh rồi chạy về phía Lãnh Phi Nhan, lại thân mật mà ôm lấy cánh tay nàng.

Ánh trời chiều trải bóng hai người lên trên nền đất, trải rất dài, rất dài. Tàng Ca bỗng nhớ tới câu nói tới hôm ấy mà y từng cho là nói đùa: “Tàng Ca, từ nay về sau Lãnh Phi Nhan chỉ yêu mình chàng. Cho dù sau này Lãnh Phi Nhan thích phụ nữ cũng tuyệt đối không thích người đàn ông nào khác.”

“Lãnh Phi Nhan.” Trong giọng nói của Tàng Ca cũng chứa đựng sự thương cảm mà chính bản thân y cũng không phát hiện. Lãnh Phi Nhan, tội gì phải thế chứ.

Người đi xa không quay đầu lại, mặc Ấm Tâm Nhị dựa vào mình, lướt qua cửa động hình bán nguyệt, ra khỏi khu đình này.

Ấm Thiên Hành giận đến nổi thiếu chút hộc máu. Từ nhỏ nha đầu này chính là bảo bối trong lòng hắn, bây giờ lại...

Rõ ràng biết Yến Lâu là nơi nào nhưng vì con gái, hắn cũng đành chịu. Ngồi trên ghế gỗ lim trong phòng khách của Yến Lâu, có người hầu dâng trà, nhưng hắn làm gì còn tâm trạng để uống.

Lãnh Phi Nhan vốn không muốn để ý đến hắn, Ấm Tâm Nhị sợ cha mình nổi giận tại chỗ nên nũng nịu kéo nàng đến phòng khách. Bộ mặt vốn tím tái của Ấm Thiên Hành lập tức thay bằng cái mặt nạ khác, cười dè dặt: “Lãnh lâu chủ, tiểu nữ ngu dại, mấy ngày nay quá rầy rồi.”

Lãnh Phi Nhan ngồi trên ghế chủ tọa, Ấm Tâm Nhị sợ hãi dựa vào bên cạnh nàng, nhưng nàng lại có vẻ xa cách. Bưng chén trà trên bàn nhấp một ngụm, lúc này mới chậm rãi nói: “Nếu là người bồn tọa không thích thì đã không có bản lĩnh quấy rầy bồn tọa. Nếu bồn tọa thích thì sao có thể nói là quấy rầy.”

Ấm Thiên Hành vội vàng cười đáp: “Nếu vậy, tiểu nữ ngốc ngếch nhưng cảm tạ lâu chủ yêu thương. Hôm nay Ấm mỗ đến đây định mang nó về nhà dạy dỗ.”

Ấm Tâm Nhị lắc lắc cánh tay Lãnh Phi Nhan như làm nũng, Lãnh Phi Nhan lãnh đạm nói: “Chân ở trên người Nhị Nhi, nếu nàng muốn đi thì bồn tọa cũng không cản. Có điều Ấm minh chủ, trước nay chưa có ai dám làm khó khách của Lãnh Phi Nhan trong địa bàn của Yến Lâu, Lãnh Phi Nhan chỉ mong vĩnh viễn cũng không có.”

“Ha ha, điều này đương nhiên không có, đương nhiên là không.” Ấm Thiên Hành lau mồ hôi trên trán, Ấm Tâm Nhị lại thấy thật thú vị. Trước giờ cha của nàng ta đều hết sức khí phách, trong sơn trang có ai không bị hấn quát nạt. Bây giờ đứng trước mặt Lãnh Phi Nhan lại thua một bậc, ha ha.

“Nhị Nhi, người muốn theo Ấm minh chủ trở về sao?”

“Ta muốn theo lâu chủ, lâu chủ ở đâu ta ở đó.”

“Ấm minh chủ đã nghe rõ chưa?”

“Chuyện này...”

“Vu Chung.”

“Có thuộc hạ.”

“Tiễn khách.”

“Dạ.”

“Nhưng Lãnh lâu chủ...” Ấm Thiên Hành còn định nói nữa nhưng Lãnh Phi Nhan đã đứng dậy đi vào trong, Vu Chung cố nén cười, quả nhiên con gái lớn thì không thể giữ được: “Ấm minh chủ, mời.”

Ấm Thiên Hành còn định nói gì nhưng Vu Chung đã sa sầm mặt: “Ấm minh chủ, không phải ông không biết tính của Lãnh lâu chủ, đừng nên làm người tức giận thì tốt hơn.”

Ấm Thiên Hành bất đắc dĩ phải đi về. Nhưng dù sao thì hấn ta cũng không thể để mặc con gái mà không lo?

Vì thế tối hôm ấy, Tàng đại hiệp của chúng ta nhận được một bức thư do chính tay Ấm minh chủ viết, hẹn gặp y tại Phượng Lai Lâu.

8. Trang 8

Chương 21: Tiến lên, tiến lên đi

Lúc Tàng Ca trở về tìm Ấm Tâm Nhị thì Lãnh Phi Nhan không có ở đó. Ấm Tâm Nhị đang tựa cửa sổ thêu túi hương, thấy Tàng Ca bước vào thì hoảng hốt giấu ra sau lưng, Tàng Ca giật lấy xem thì nàng ta liền đỏ mặt, đầy vẻ thẹn thùng của thiếu nữ.

Hoa văn thêu hình mây che mặt trời, trên đó còn có một hàng chữ nhỏ: Lãnh nhiên nhất thế lạc hồng trần, chân nhan phi nhan thị ngô thân.

Tàng Ca hơi nhíu mày: “Đây là gì?”

Ẩm Tâm Nhị then thùng giật lại: “Ai da, Tàng đại ca, huynh thật xấu. Đây là thơ về lâu chủ, huynh không biết sao?” Nàng ta lại tiếp tục ngồi trước cửa sổ mà thêu, mỗi đường kim mũi chỉ đều hết sức cẩn thận.

Tàng Ca thực sự không biết. Những gì y biết chính là nàng tên Lãnh Phi Nhan, là lâu chủ của Yến Lâu mà võ lâm vừa nghe đã biến sắc.

“Nhị Nhi, muội thích Lãnh Phi Nhan sao?” Y ngồi bên chiếc bàn tròn, dùng từ rất cân nhắc.

Trên mặt Ẩm Tâm Nhị lại nổi lên rằng mây đỏ: “Tàng đại ca, lâu chủ rất mạnh, huynh biết không, ngay cả cha cũng phải e dè khi đứng trước mặt người. Huynh không thấy hôm đó...”

“Nhị Nhi, nhưng nàng ta là nữ nhi, hơn nữa muội cũng biết tiếng tăm của nàng ta trên giang hồ rồi đó. Hay là muội còn muốn cùng nàng ta...”

“Tàng đại ca!” Về mặt Ẩm Tâm Nhị rất kiên quyết, đó là sự kiên quyết của tín đồ bảo vệ tín ngưỡng của mình: “Người không giống như người đời nói, đó là do bọn họ không hiểu người! Tàng đại ca, huynh đừng nói xấu người!”

Ẩm Tâm Nhị lại cúi đầu khe vuốt hàng chữ trên túi hương, mím môi như hạ quyết tâm: “Hơn nữa nếu hai người thực sự muốn ở bên nhau thì nam hay nữ có sao đâu!”

Tàng Ca không biết nên khuyên nàng ta thế nào, y bỗng cảm thấy thật ra nàng ta rất dũng cảm.

Ở Hán Trung có người mạo danh Yến Lâu, Lãnh Phi Nhan đến đó xử lý, chừng một tháng sau mới về. Một tháng này, Ẩm Thiên Hành thúc giục Tàng Ca rất nhiều lần, nhưng Ẩm Tâm Nhị cũng đi theo rồi, Tàng Ca không có cách nào.

Sau khi trở về, sự lưu luyến của Ẩm Tâm Nhị đối với Lãnh Phi Nhan càng rõ ràng. Mỗi khi Tàng Ca đến tìm nàng ta, nàng ta luôn mang về mặt then thùng kể lâu chủ trấn áp Phong Lôi Đường thế này, khuất phục đường chủ Lôi Phong Minh của Phong Lôi Đường thế kia...

“Tàng đại ca, huynh không thấy đâu, lúc đầu tên Lôi Phong Minh ấy rất kiêu ngạo, lâu chủ bắt được người của hắn, hắn mang một đám người đến cứu, còn tuyên bố nhường lâu chủ ba chiêu, làm mọi người đều tức cười.” Nàng ta bắt chước khẩu khí cao cao tại thượng của Lãnh Phi Nhan, trong ánh mắt trong veo đầy vẻ kính ngưỡng: “Kết quả lâu chủ rất oai phong nói... Nếu trong vòng một chiêu mà người không chết thì bổn tọa cho người dẫn người đi!”

Ẩm Tâm Nhị bắt đầu lộ vẻ sùng bái, chỉ tiếc không thể mọc thêm đôi cánh lượn hai vòng trong không trung: “Kết quả huynh biết không, chỉ một kiếm, ở khoảng cách xa như vậy mà thật sự chỉ dùng một kiếm. Woa, những người có mặt ở đó, thậm chí là người của Phong Lôi Đường đều sợ ngây người.”

Cuối cùng Tàng Ca không nói gì nữa. Lúc này nói gì cũng vô dụng.

Lúc đi ra y gặp phải Lãnh Phi Nhan, vẫn là tóc che nửa mặt, áo trắng hơn tuyết, trong vẻ lạnh lùng cao ngạo lộ vẻ cô độc. Tàng Ca cảm thấy tim đập lộn một nhịp. Nàng lại làm như không thấy y, bước thẳng vào phòng Ẩm Tâm Nhị.

Bên trong vang lên giọng nói ngọt ngào của Ẩm Tâm Nhị: “Lâu chủ, người đến rồi!”

“Ừ.”

“Hay quá, chúng ta đi ngắm mặt trời lặn được không?”

“Được.”

Ẩm Tâm Nhị khoác thêm áo choàng cùng Lãnh Phi Nhan ra ngoài, thấy Tàng Ca còn ngoài cửa thì vui vẻ cười gọi: “Tàng đại ca, muội và lâu chủ đi xem mặt trời lặn, huynh đi không?”

Tàng Ca chưa trả lời, Lãnh Phi Nhan lạnh lùng lên tiếng: “Tàng đại hiệp bận rộn, chỉ sợ không nhàn rồi.”

Cuối cùng Ẩm Tâm Nhị cũng nhận thấy giữa hai người này có mâu thuẫn ngầm cuộn cuộn, dè dặt nói: “Lâu chủ, có phải người không thích Tàng đại ca không?”

Lãnh Phi Nhan dắt nàng ta đi tới trước: “Loại bằng hữu như Tàng đại hiệp, tồn tại với không tồn tại.”

“Lâu chủ, người đừng như vậy mà, Tàng đại ca là một người tốt. Người biết không, từ nhỏ huynh ấy đã rất tốt bụng, người Liễu Thành nhắc tới huynh ấy đều rất ngưỡng mộ.”

“Nếu nói như thế...” Lãnh Phi Nhan mang chút tà mị mà trêu đùa: “Là bọn tào không biết nhìn người sao?”

“Ghét quá, biết rõ là người ta không có ý này mà...”

Hai người dần dần ra khỏi sân, Tàng Ca đứng nguyên tại chỗ, mãi đến khi Vu Chung vỗ vai y: “Thế nào, ghen rồi sao?”

Tàng Ca nhú mày, không nói. Vu Chung khoác vai y, nói sâu xa: “Đừng nói với ta là ngay cả chút năng lực này mà cậu cũng không có. Thật ra người đối với cậu thế nào, kẻ mù cũng nhìn ra. Đừng đợi đến lúc người ta thực sự buông tay rồi mới đi níu kéo.”

Tàng Ca cắn môi, Vu Chung lại tiếp thêm lửa: “Được rồi được rồi, coi như là vì tiểu muội muội kia, tiến lên, tiến lên đi.” Chương 22: Đồ khốn, thả ta ra

Buổi tối, Lãnh Phi Nhan nhìn thấy Tàng Ca trước cửa phòng mình. Nàng không đếm xỉa tới y, mặt không chút biểu cảm mà đẩy cửa vào. Lần này y lại rất tự giác mà bước theo: “Lãnh Phi Nhan...”

“Ra ngoài!”

“Người hãy nghe ta nói.”

“Người muốn nói gì?”

“Ta...”

“Có phải người muốn nói chỉ cần ta thả Âm Tâm Nhị thì ta muốn thế nào cũng được phải không?”

“Ta...”

“Người... Âm Thiên Hành muốn diệt trừ ta, người liền không màng đến sống chết của mình chạy đến hạ độc. Âm Thiên Hành muốn cứu con gái hắn, người liền cúi người chạy đến bán mình. Tàng Ca, Âm Thiên Hành là gì của người mà người cứ hướng về phía hắn, nói đi!”

Tàng Ca không ngờ nàng sẽ tức giận đến vậy. Từ khi quen biết đến nay, đây là lần đầu tiên nàng nổi nóng như vậy trước mặt y. Về mặt luôn lãnh đạm đã có cảm xúc, khiến nàng thoát nhìn không hề lạnh lùng chai sạn làm người ta phải cung kính nhìn lên nữa.

“Mặc ta muốn thế nào cũng được phải không? Được, người tới đây đi!” Lãnh Phi Nhan nắm lấy mảnh áo trước ngực kéo y đến gần rồi ném lên giường, gần như hung tợn nói: “Tự mình cởi quần áo, sau này người cũng chỉ còn lại chút công dụng ấy thôi. Lo mà đầu tư chút công sức vào việc giường chiếu, mong sao bọn tào sủng người nhiều một chút!”

Sao Tàng Ca có thể chịu được những lời này, vì thế ngẩng đầu nhìn nàng đầy căm hận. Ánh mắt ấy làm Lãnh Phi Nhan bốc hỏa, lập tức đưa tay bóp chặt cổ y. Tàng Ca chỉ cảm thấy tay nàng càng ngày càng siết chặt, dần dần trở nên khó hít thở. Sao Lãnh Phi Nhan lại không biết người này có giữ lại cũng vô dụng, nhưng khi thực sự phải xuống tay thì...

Nàng cũng rất ghét mình do dự không quyết, đầy rẫy mâu thuẫn thế này. Lãnh Phi Nhan ném y xuống đất, Tàng Ca bưng lấy cổ họng mình ho khan. Nàng lại nhào tới xé áo y. Trong lúc giằng co, đồ đạc trên bàn lộn xộn rơi xuống đất, thị vệ bên ngoài bắt đầu thử gọi vài tiếng lâu chủ, bị tiếng “cút” của Lãnh Phi Nhan cắt đứt, cuối cùng không dám hó hé nữa

Tàng Ca cảm thấy vai mình đau nhói, là một cành mai đâm xuyên qua, cứng như một thanh sắt đóng y lên sàn nhà. Đau đớn như xát muối, y cắn môi không rên lên, sắc mặt trắng bệch.

Lãnh Phi Nhan cũng mất nhiều sức, thở hổn hển đứng dậy, lục trong tủ cả buổi mới tìm được một lọ thuốc bôi, sau đó quay người nhanh chóng cởi quần Tàng Ca.

Rốt cuộc Tàng Ca có chút kinh hãi, không biết lần này nàng lại giở trò gì. Chỉ cảm thấy nơi mềm mại ấy hơi lạnh lạnh, cảm giác tê tê ngứa ngứa từ từ lan ra.

Lãnh Phi Nhan từ từ cởi áo, chỉ còn áo ngủ màu trắng rồi đứng từ trên cao nhìn xuống y. Máu trên vai ướt đầm áo lam, lửa dục trên người lại bốc lên, đau đớn và ham muốn đan xen với nhau, không biết cơ thể đang thăng hoa hay chìm đắm.

Lãnh Phi Nhan cúi người, từ từ đè lên mình y. Ngón tay như ngọc du ngoạn trên da thịt màu lúa mạch, gây nên từng đợt run rẩy.

Cơ thể đã phản bội lý trí, y nhẹ nhàng cọ xát như lấy lòng nàng nhằm được nhiều hơn. Có lẽ vì thuốc quá mạnh, cũng có lẽ vì đã lâu không chạm vào nhau, nên khi nàng xoa xoa đỉnh nơi ấy, Tàng Ca khẽ rên một tiếng, nhưng chỉ hơi nhúc nhích, trên vai lại truyền đến cơn đau tận xương cốt.

“Cầu xin ta.” Bên tai y, dường như giọng của Lãnh Phi Nhan cũng đã nhuốm màu dục vọng, mang theo vẻ mỉa mai hoặc khó tả. Tàng Ca chỉ nghiêng đầu qua, gương mặt anh tuấn hơi ửng đỏ quật cường mím môi không thốt ra một tiếng.

Lãnh Phi Nhan thở dài một tiếng, ôm lấy y.

Tàng Ca nhắm mắt nhưng không che được sự khuất nhục trong lòng. Thân xác lên tới đỉnh hoan du nhưng nước mắt lại thấm ướt hàng mi dài.

Nghe thấy tiếng bước chân bên ngoài, Tàng Ca bỗng không để ý tới vết thương trên vai mà xoay người đè Lãnh Phi Nhan xuống dưới, lập tức xé lấy áo nàng, mặc nàng lỏa lồ dưới ánh nến.

Lúc Ấm Tâm Nhị đẩy cửa vào thì nhìn thấy cảnh này. Nàng ta mất một lúc lâu mới hoàn hồn lại được, dùng giọng nói đã bị rút hết sức hô hai tiếng: ‘Lâu chủ’ rồi quay người, che mặt chạy đi.

Thần sắc của Lãnh Phi Nhan vẫn bình thường, đứng dậy đóng cửa lại, không hỏi ai điều thị vệ của nàng đi, ai dẫn Ấm Tâm Nhị đến. Tàng Ca nghĩ có lẽ là nàng biết, giống như chuyện Thất Dạ phản bội, giống như chuyện mình hạ độc nàng. Rất nhiều chuyện nàng đều biết, nhưng lại không muốn nói.

Ấm Tâm Nhị ra sức chạy về phía trước. Nàng ta không tiếp nhận được chuyện Lãnh Phi Nhan – người mình vẫn xem như thần thánh lại nằm dưới thân một người đàn ông rên rỉ như những người phụ nữ khác.

Kết quả của việc không nhìn đường chính là... bịch một tiếng, tông vào người Vu Chung. Sức lực cỡ ấy, cho dù là thân hình của Vu Chung cũng bị đụng loạn choạng.

Trước khi lâu chủ còn chưa hạ lệnh, nàng ta không thể bị thương tổn nào. Vu Chung cũng sợ nàng ta nghĩ không thông mà làm chuyện gì nông nổi nên thuận thế nắm hai tay Ấm Tâm Nhị: “Bình tĩnh đi.”

Ấm Tâm Nhị được nuông chiều từ nhỏ, ai dám không nghe lời nàng, huống chi là với tâm trạng hiện nay. Vì thế liền nhào tới đánh túi bụi vào người Vu Chung.

Ừm, nói thật thì mấy cú đâm ấy đâm vào ngực Vu Chung cũng chẳng đau đớn gì, nhưng loại người tà đạo như Vu Chung làm gì có chuyện nuông chiều phụ nữ, hơn nữa còn là loại phụ nữ ngu ngốc không có đầu óc này. Thế là hấn cũng nóng lên, dùng sức trói hai tay Ấm Tâm Nhị lại, đặt nàng ta lên núi giả, găm lên một tiếng: “Đừng làm loạn nữa!”

Ấm Tâm Nhị dùng hết sức cũng không giãy ra được, vì thế liền giơ chân đá hấn. Vu Chung ý thức được nên dùng chân chặn đôi chân đá loạn xạ của nàng ta lại, một lát bỗng phát hiện chân mình kẹt giữa hai chân nàng ta.

Vu Chung vốn không gần nữ sắc. Lúc còn trẻ thì say mê võ học, sau này trở thành người trong tà đạo, bị gán cho tiếng xấu, làm gì có con gái nhà lành dám gần hấn, mà gia đình bất lương thì hấn lại xem không vừa mắt cho nên ba lăm tuổi mà vẫn chưa biết mùi đời.

Ấm Tâm Nhị đang ra sức giãy giụa, cơ thể đàn ông trưởng thành sao chịu được sự kích thích này nên lập tức ngừng dạy đầu hàng. Vu Chung găm nhẹ một tiếng: “Đừng động đấy!”

Ấm Tâm Nhị phát giác mình muốn thoát khỏi hần là rất khó, nhưng ngoài miệng cũng không chịu thua: “Đồ khốn, người mau thả ta ra.” Vu Chung cũng cảm thấy khác thường, tức giận nói: “Ta thả người, đừng lộn xộn.” Vừa nói vừa từ từ lui ra, nào ngờ chân Ấm Tâm Nhị vừa được tự do là lập tức đạp một cái vào giữa hai chân hần.

May mà Vu Chung phản ứng mau lẹ, dùng đầu gối chặn lại nhưng lại mất thế, nghiêng người gục lên mình Ấm Tâm Nhị. Chương 23: Mẹ nó, lợi cho người rồi

“Đồ khốn, buông ra!” Ấm Tâm Nhị còn đang quát mắng.

Lúc này đang là mùa đông, không có trăng, trong lờ mờ chỉ nhìn thấy được một bóng người đen thùi lù, trong lòng là cơ thể với hương thơm thoang thoảng, Vu Chung không kiềm chế được mà đưa tay thò vào ngực nàng ta. Ấm Tâm Nhị chỉ cảm thấy có một bàn tay cách quần áo sờ lung tung trên người mình, lập tức giận dữ, giãy giụa càng kịch liệt hơn. Cách đánh giá Vu Chung từ khốn nạn đã thăng cấp thành lưu manh, sau đó lại thuận lợi lên chức biến thái!

Vu Chung vốn chỉ mang theo chút thăm dò, nhưng khi từ vạt áo tiến vào, Ấm Tâm Nhị liền không mắng được nữa. Vu Chung vốn thường xuyên dùng kiếm, tay rất thô ráp, nhưng cũng rất sạch sẽ, cho dù là ngày đông cũng hết sức ấm áp.

Hần hôn lên vành tai Ấm Tâm Nhị theo bản năng. Hơi thở đàn ông mạnh mẽ ập vào mũi, Ấm Tâm Nhị dần cảm thấy rất tò mò, cảm giác lạ thường từ ngực truyền tới làm nàng ta bót giãy giụa, cuối cùng nửa dựa vào núi giả, nửa mềm nhũn ngã vào lòng Vu Chung, mặc hần hành động.

Tim Vu Chung cũng run lên. Hơi thở thanh thuần ấy phả vào bên tai, mang theo sự ấm nóng, bắt giác khiêu khích hần. Hần dặt tay nàng ta xuyên qua lớp áo trước ngực, sờ lên lồng ngực vững chãi của mình.

Từ xưa đến nay, âm dương điều hòa, long phượng vây quần, sức hấp dẫn giữa những người khác giới làm sao giống với cùng giới, Ấm Tâm Nhị hiếu kỳ vuốt ve lồng ngực rắn chắc của hần, tim cũng đập loạn xạ.

Hai người thăm dò thân thể của đối phương, đến khi Vu Chung không thể khống chế được nữa, lửa dục đốt cháy cả người.

Hần bế Ấm Tâm Nhị lên, hai tay nàng ta ôm cổ hần, vô lực vùi mặt vào ngực hần, nhưng vẫn còn mạnh miệng: “Đồ khốn!”

Vu Chung bế nàng ta đi về phía phòng mình, cũng đáp trả: “Tiện nhân!”

Thế là suốt dọc đường liền nghe thấy những âm thanh thế này:

“Đồ khốn!” “Tiện nhân!” “Đồ khốn!” “Tiện nhân!” (Nhất Độ Quân Hoa đau đớn đập bàn: mẹ nó, cô em thuần khiết nhất trong đám em gái của trẫm, mới mười tám đã làm lợi của thằng nhãi này rồi!!! Thần Kinh: lão đại, hay là tiểu nhân đi cướp về dùm ngài, ngài cho tôi hưởng lợi đi? Quân Hoa...)

Hai kẻ bên trong này lại không được hòa thuận như vậy. Lãnh Phi Nhan tìm thuốc bôi cho Tàng Ca, Tàng Ca nghiêng đầu, lãnh đạm nói: “Không phải chỉ là một thứ đồ chơi của người sao, còn bôi thuốc làm gì?”

Lãnh Phi Nhan cười rất tà ác: “Người có biết thế nào gọi là đồ chơi không?” Nàng từ từ tiến gần sát mặt Tàng Ca, làm ra vẻ dữ tợn nói: “Ta có thể chặt tứ chi của người để giảm bớt trọng lượng, lúc lên giường dễ chơi đùa. Cắt đầu lưỡi của người, làm tiếng rên rỉ mơ hồ không nên lời của người càng mất hồn. Đúng rồi, còn đỡ phải làm ta tức giận.” Ngón tay nàng vuốt ve mặt Tàng Ca: “Móc mắt của người làm cho da thịt của người càng trở nên nhạy cảm hơn.”

Tàng Ca cảm thấy mình như đang ở trong hầm băng, dùng ánh mắt như nhìn huyết ma để nhìn nàng, nàng lại mỉm cười, bàn tay dính thuốc vỗ vỗ má y: “Cho nên người phải ngoan ngoãn nghe lời, có hận ta đến đâu thì cũng phải chôn trong lòng. Nếu không khi chọc giận ta rồi thì người khốn khổ nhất chính là bản thân người thôi!”

Thấy người bên dưới thân mình không nói chuyện, sắc mặt của nàng lại trở nên nghiêm túc: “Tàng Ca, đời người ngắn ngủi, chẳng qua cũng chỉ có vài chục năm thôi, trên đời này vốn không có chính nghĩa hay tà ác tuyệt đối. Có lẽ người sẽ giết được Lãnh Phi Nhan, nhưng dù người giết Lãnh Phi Nhan xong thì Yến Lâu

này cũng sẽ rơi vào tay người khác. Có thể ác hơn ta, cũng có thể tốt hơn ta, nhưng chúng ta không thể thay đổi được thế giới này!”

Tàng Ca im lặng, Lãnh Phi Nhan dịu dàng ôm y: “Cho nên người đoán xem vì sao ta không giết Âm Thiên Hành? Cho dù giết hắn ta thì cũng sẽ có một Âm Thiên Hành thứ hai, lại khuấy lên một trận chiến tanh tươi chết chóc nữa.”

“Nói như vậy thì trong lòng người vẫn còn mang chút âu lo cho thời thế nhỉ?” Giọng Tàng Ca tràn ngập vẻ trào phúng. Y nhớ đến những hiện trường gây án của Yên Lâu, những cảnh thây chất như núi.

“Thôi đi, không để gì mới ở bên nhau, không nói những chuyện đó nữa.”

Lãnh Phi Nhan ôm eo y, cẩn thận không chạm vào miệng vết thương của y. Trong hương hoa lượn lờ, Tàng Ca cũng mê muội.

Sáng sớm hôm sau, khi y tỉnh lại thì Lãnh Phi Nhan đã không còn ở đây nữa. Có khi y rất bội phục tinh thần và sức lực của Lãnh Phi Nhan, cho dù có một thể nào thì trước mặt người khác, nàng vĩnh viễn có vẻ mặt phấn chấn, cao cao tại thượng.

Lúc Âm Tâm Nhị bước vào với gương mặt ửng hồng thì Tàng Ca đang ngây người trước cửa sổ. Hai người thấy nhau đều có vẻ xấu hổ, cuối cùng Âm Tâm Nhị ấp úng nói: “Tàng đại ca, chúng ta ra ngoài đi dạo đi.”

Đi dọc theo hồ sen, hương thơm tươi mát của hoa mai tràn ngập, nhưng Tàng Ca vẫn cảm thấy thiếu cái gì đó. Sắc trời hơi âm u, giống như sắp có tuyết rơi, Âm Tâm Nhị mím môi nói: “Tàng đại ca, nếu muội muốn gả cho Vu Chung thì lâu chủ có cho phép hay không?”

Tàng Ca lập tức ngăn ra... (Nhất Độ Quân Hoa bưng hai tay che mặt: Âm Thiên Hành, người thật đáng thương...)

Âm Tâm Nhị từ từ kể đầu đuôi, Tàng Ca cũng không biết nói gì.

Lúc ấy, gió thổi qua rừng mai, cánh hoa rơi lả tả. Âm Tâm Nhị vốn lớn lên cùng Tàng Ca, lập tức nhảy lên: “A, hoa mai rơi như tuyết. Tàng đại ca, vẽ uội một bức tranh, mau mau đi!”

Tàng Ca khó xử nhìn xung quanh một chút, Âm Tâm Nhị đã vội vàng sai người đi lấy bút nghiên.

Thế là Tàng Ca ngồi trên một tảng đá hơi bằng múa bút. Âm Tâm Nhị thấp thoáng trong hoa mai, người đẹp hơn hoa. Tàng Ca lặng lẽ nhìn một lát, hạ bút lưu loát như nước chảy mây bay.

Lúc này Lãnh Phi Nhan đi tới, Vu Chung theo sau nàng, cư nhiên không còn vẻ lãnh đạm của ngày xưa. Âm Tâm Nhị đang đợi Tàng Ca vẽ nên thấy bọn họ cũng không nhúc nhích.

Vì thế Lãnh Phi Nhan đứng sau lưng Tàng Ca, người trên giấy dần xuất hiện, hoa mai như có sức sống, tóc dài tung bay theo cánh mai, trong vẻ thanh thoát vẫn chứa sự kiêu diễm.

Vu Chung bước qua bế cô gái trong hoa mai lên, không nói một lời liền bước đi. Âm Tâm Nhị giãy giụa trong lòng hắn: “Đợi đã, ta muốn cùng lâu chủ...”

Vu Chung đáp trả bằng hai chữ đánh thếp: “Câm miệng!” Chương 24: Xe tăng (1)

Tàng Ca biết Lãnh Phi Nhan đang ở sau lưng mình, không nghe tiếng, chỉ bằng cảm giác. Cuối cùng thì y cũng biết trong hương hoa mai thiếu thứ gì. Đúng vậy, là mùi đàn hương thoang thoảng, đó là duy nhất, thuộc về Lãnh Phi Nhan.

Y cố gắng tĩnh tâm mài mực, Lãnh Phi Nhan cũng lặng lẽ đứng đó, hương hoa tươi mát trong không khí bỗng làm người ta có chút rung động.

Y múa bút trên giấy, phóng khoáng để lại tên của mình. Giọng của Lãnh Phi Nhan có chút mất mát: “Người chưa từng vẽ cho ta!”

Tàng Ca im lặng. Trước nay Ngôn Ngôn chỉ lưu lại trong lòng y một hình ảnh: chính là dưới trời xanh mây trắng của Phương Hoàng Cốc, nàng với tóc đen áo trắng thấp thoáng như tiên nữ trong mây. Lãnh Phi Nhan bây giờ, có lẽ là màu đỏ mới hợp?

Yến Lâu gặp phải khó khăn khi diệt Phích Lịch Đường ở Thù Thành. Lúc đi gồm hai mươi bốn người, chỉ có ba người bị trọng thương trở về, nói là đối phương có một con quái vật cực kỳ lợi hại giúp đỡ, đao thương không làm gì được nó, uy lực rất lớn.

Lãnh Phi Nhan nhú mày, thầm nghĩ e là vũ khí mua được từ những kẻ xuyên qua nên cũng không dám khinh thường, lập tức lệnh cho Kinh Lô sứ mang theo mấy đội nhân mã, nhanh chóng dải gió dầm sương tiến tới Thù Thành.

Nếu là trước đây, Tàng Ca khó mà tưởng tượng được tình cảnh một cô gái ăn ngủ trong rừng cùng một đám đàn ông. Nhưng với Lãnh Phi Nhan thì thấy rất tự nhiên.

Trong rừng có cây, trên cây có rắn lén bò đến. Tàng Ca nhìn nó từ từ bò lại gần, y cũng chẳng thấy có vấn đề gì. Lẽ nào nam tử hán còn sợ mấy thứ này sao? Đang định bắt nó lại thì Hàm Quang của Lãnh Phi Nhan đã xuất hiện, đóng nó lên trên cây. Thanh kiếm đóng lên cây tạo nên một tiếng, lòng Tàng Ca cũng có tiếng vang theo. Nàng vẫn luôn để ý đến y sao?

Ngày hôm sau, lúc Tàng Ca nhìn thấy con rắn thì nó đã như một nhánh cây khô, mất hết nước.

Lúc tới Thù Châu đã là một tháng sau. Lãnh Phi Nhan khám nghiệm vết thương trên người họ, mặt đầy vẻ nghiêm trọng. Theo mọi người hình dung, con quái vật kia cả người mang giáp sắt, không giống hình người, phía dưới lặn như bánh xe, nhưng nói lặn cũng không giống, tóm lại là rất kỳ quái.

Lãnh Phi Nhan nhìn thấy con quái vật ấy tại Phích Lịch Đường, quả nhiên là có dáng vẻ hung tợn. Nàng nhìn con quái vật kia rồi có chút dăm chiêu.

Ban đêm, lúc trở về, mọi người đề xuất ý kiến. Có người nói dùng lửa tấn công, có người nói dùng nước tấn công, nhưng sự thật chứng minh không thể thực hiện được. Tàng Ca im lặng ngồi một bên, Kinh Lô cũng không thể không đưa mắt nhìn Lãnh Phi Nhan. Lãnh Phi Nhan khoanh tay nhìn tuyết bay lả tả ngoài cửa sổ: “Kinh Lô, nếu chúng ta đào một đường hầm bên dưới Phích Lịch Đường thì có thể bảo đảm không bị bên trên phát hiện không?”

Kinh Lô ngơ ngác, nghĩ một chút: “Có thể được, Yến Lâu có chuyên gia về mặt này.”

“Được, từ tường phía đông đào hầm xuống đến trước vũ khí kia khoảng một trượng, hố phải lớn hơn vũ khí ấy hai đến ba lần, nửa tháng có đủ không?”

“Lâu chủ muốn...?” Kinh Lô vỗ trán, vội vàng gật đầu: “Thuộc hạ phải thêm nhiều người, nửa tháng là đủ.”

Lãnh Phi Nhan gật đầu: “Đừng làm lỡ đại hội thường niên của Yến Lâu.”

Kinh Lô cúi người rồi lập tức bắt tay vào làm việc. Có khi Tàng Ca nghĩ rốt cuộc thì trong đầu của người này có bao nhiêu kế sách.

Trong nửa tháng, Lãnh Phi Nhan nhàn rỗi mang Tàng Ca đi khắp nơi. Trước kia Tàng Ca cũng là người thích du sơn ngoạn thủy, nhìn tranh vẽ của y là biết.

Hai người đi ngắm thác nước Thù Châu. Lãnh Phi Nhan để chân trần, xách váy nghịch nước bên dưới. Tàng Ca vốn mang theo bút mực, thừa lúc nàng chơi vui vẻ thì muốn cầm bút.

Nhưng khi vẽ được một nửa thì... y nhú mày, bút vẽ nửa chừng nhưng không làm sao tìm được cảm giác. Y mới phát hiện thì ra y vẽ không ra được nàng. Người y có thể vẽ ra được chỉ có một, nhưng đó không phải Lãnh Phi Nhan.

Lãnh Phi Nhan chạy đến bên cạnh y hỏi y đang làm gì. Y vò tờ giấy, không cho nàng nhìn.

Tối đến hai người lên đỉnh núi, cư nhiên gặp được tiệc nướng.

Trên bãi đất trống ngoài trời có rất nhiều người đang uống rượu, nướng thịt. Lãnh Phi Nhan cũng mua rất nhiều, hai người dùng que tre xiên thịt, từ từ nướng. Có lẽ do sắc trời quá tối, ánh lửa quá ám muội, Lãnh

Phi Nhan nhẹ nhàng dựa vào vai Tàng Ca. Tóc dài như mực từ từ xõa ra, mùi đàn hương lan tỏa, Tàng Ca thất thần trong giây lát, mặt không tự chủ được dán sát vào mặt nàng.

Lãnh Phi Nhan giật mình, y lập tức ngồi thẳng dậy, thế là trong ánh lửa, Lãnh Phi Nhan cười rất rạng rỡ: “Dù sao thì cũng là người của ta rồi, còn xấu hổ gì nữa?”

Tàng Ca nghiêng đầu bôi gia vị lên thịt nướng, Lãnh Phi Nhan bỗng nhiên từ sau ôm lấy eo y, cảm giác được cơ thể mềm mại ấy dán vào lưng mình, Tàng Ca bị ai phát hiện thân thể này đã thần phục nàng không giữ lại chút gì.

Sao Lãnh Phi Nhan lại không cảm nhận được phản ứng của y, thế nên trêu ghẹo mà thổi hơi vào tai y, lòng Tàng Ca cũng từ từ ấm áp, dường như lại thấy nàng Ngôn Ngôn hay đùa giỡn, có vẻ nghịch ngợm trước đây.

Y chiều nàng nói một tiếng dừng giỡn, lại cầm lấy xiên thịt đã nướng chín thổi thổi. Lãnh Phi Nhan vẫn ôm eo y, thỉnh thoảng cắn một miếng, y cười khê, nói nóng đó.

Đêm ấy, hai người đều say, quên đi mình là ai, quên hết tất cả thị phi.

Lãnh Phi Nhan ở trong lòng Tàng Ca mà thức dậy, mở mắt ra thì phát hiện Tàng Ca đang quan sát mình. Lúc này mới nhớ tới tối qua hai người cứ thế ôm nhau mà ngủ, cũng không cảm thấy lạnh.

Nhưng sau khi thức dậy, cảm giác như trong mơ ấy lại nhạt mất. Kinh Lôi sứ đến bẩm báo đã chuẩn bị tốt rồi. Hôm nay lại là một trận huyết chiến. Lãnh Phi Nhan cột tóc lên, dẫn mọi người xuống núi.

Nàng lại trở thành lâu chủ Yến Lâu cao cao tại thượng, có khả năng xoay chuyển càn khôn. Máu, sẽ lại nhuộm đỏ bộ áo trắng ấy, hiện thực là tàn khốc như vậy đấy.

9. Trang 9

Chương 25: Xe tăng (2)

Hành động ban đêm thật sự rất thuận lợi. Thứ lợi hại nhất của Phích Lịch Đường là vũ khí nóng kia, dường như bọn họ không muốn có nhiều hy sinh nên người của Yến Lâu vừa vào là bọn họ lập tức mang con quái vật khổng lồ kia ra. Quả nhiên không ngoài dự tính, con quái vật vừa di chuyển là lập tức rơi vào cái hố to mà người của Yến Lâu đã vát và đào cho nó. Người điều khiển bên trong cũng luống cuống tay chân. Bây giờ không lên được, tầm nhìn cũng bị ngăn trở, ngay cả pháo cũng bị chặn lại.

Lúc chém giết, Lãnh Phi Nhan vô cùng cảnh giác. Nàng luôn cảm thấy nếu Phích Lịch Đường đã có thể tìm được thứ khổng lồ kia thì không tránh khỏi khả năng còn có thứ gì khác.

Tàng Ca đứng ngoài Phích Lịch Đường, lần đầu tiên y cảm thấy bất lực như vậy. Nghe thấy tiếng chém giết rung trời bên trong nhưng lại không thể làm gì được.

Người của Yến Lâu đúng là có tố chất của kẻ được huấn luyện, tổ nào tấn công, tổ nào canh giữ tại cửa đều hết sức chuẩn xác đến từng cá nhân. Có tiếng nổ lớn vang lên, Tàng Ca không muốn vào nhưng cũng muốn biết đã xảy ra chuyện gì.

Kết quả y vừa bay lên tường thì Lãnh Phi Nhan đã ra tới nơi, lập tức đưa tay kéo y vào lòng. Tàng Ca loáng thoáng瞥 thấy mùi máu tanh trên người nàng, nhíu mày nói: “Người bị thương?”

Bàn tay đang ôm y của Lãnh Phi Nhan dùng sức, lợi dụng vật áo lam của y che hờ trước người mình, lạnh giọng nói: “Không sao, đừng nói chuyện!”

Sau khi về tới nơi ở, Lãnh Phi Nhan lên lầu khoác thêm áo choàng đen, thậm chí ráng gắng gượng tham gia tiệc mừng công. Tàng Ca biết trước khi chết, trưởng lão của Phích Lịch Đường đánh trả lại một kích, tốc độ của vũ khí kia rất nhanh, rất xa. Sáu phát liên tục, Lãnh Phi Nhan trúng một phát mới phản ứng lại được. Nhất thời không quan sát kỹ, suýt nữa là gây nên sai lầm lớn.

Lúc về phòng đã là đêm khuya, Lãnh Phi Nhan lẳng lặng ngã vào giường, Tàng Ca thấy khắp hông nàng bị máu nhuộm ướt đẫm, trong lòng cũng bất giác đau đớn theo. Ngay sau đó liền định xuống lầu bảo chuẩn bị quây chuẩn bị nước nóng nhưng tay lại bị Lãnh Phi Nhan kéo lại: “Rượu.”

Tàng Ca lấy vại vò rượu, Lãnh Phi Nhan dùng thắt lưng tơ tằm cẩn thận lau vết máu, lại dùng rượu rửa vết thương. Lúc này Tàng Ca mới phát hiện trên người nàng có rất nhiều vết thương. Trước đây đa số là trong bóng tối nên y chưa từng nhìn cơ thể nàng một cách tỉ mỉ.

Đa phần là đã mờ đi nhiều, nhưng vẫn có thể tưởng tượng được tình trạng thảm thiết lúc đầu.

Đây là một cô gái như thế nào chứ?

Lãnh Phi Nhan lại dùng rượu rửa sạch tay, ngón út cong lên, run rẩy nhưng kiên cường móc vào vết thương của mình. Mặt Tàng Ca đột nhiên biến sắc, nàng lại chỉ miễn cưỡng cười lắc đầu, ra vẻ không sao.

Khẽ rên rỉ, sắc mặt nàng trắng nhợt như tờ giấy, trên trán mồ hôi ròng ròng, thở hổn hển rồi dừng lại vài lần, cuối cùng ngón út nhẹ nhàng móc ra một viên đạn sắt sáng lóng lánh.

Không phải hình tròn, mà là trước nhọn sau tròn, hình dáng rất kì quái. Lãnh Phi Nhan thôi thở hổn hển. Mặc dù nàng đã điểm huyết đạo xung quanh nhưng móc thế này thì máu vẫn tuôn trào ra.

Tàng Ca dùng thắt lưng đã tẩm rượu lau cho nàng, một mảng màu đỏ thấy ghê cả người.

Giờ khắc này, y quên đi cảnh đầm máu ở Phích Lịch Đường, run rẩy hôn lên môi nàng, bôi thuốc cho nàng, dùng vải sạch băng bó cho nàng xong rồi hỏi: “Còn chịu được không?”

Lãnh Phi Nhan liền nở nụ cười thản nhiên: “Người được đào tạo từ tay Mạc Dung Viêm, không có gì là không chịu được.”

Nàng không nhắc tới quá trình trưởng thành của mình, có lẽ đó là những việc mà cả đời này, những người như Tàng Ca cũng không tưởng tượng được. Nàng khui những bình rượu chưa khui ra, tưới đầy đất, khiến cho hương rượu lan khắp nơi, che giấu mùi máu tươi, sau đó cả người dựa vào lòng Tàng Ca.

Tàng Ca cho rằng nàng sẽ mê man rất lâu, nhưng trên thực tế nàng vẫn luôn rất tỉnh táo. Đó là một loại bản năng của dã thú, bản năng tìm đường sống trong tình cảnh hiểm nguy.

“Nàng là người Kim Lăng?” Tàng Ca thấy nàng thực sự không định ngủ liền muốn nói chuyện phiếm với nàng một chút, dời đi sự chú ý của nàng.

“Không phải!” Sao Lãnh Phi Nhan lại không biết ý của y: “Cha ta là người tộc Môn Ba, vì chiến tranh loạn lạc mới tới Kim Lăng. Đáng tiếc đúng lúc gặp phải trận lụt lớn ở đó.”

“Sao chưa từng thấy nàng đi bái tế họ?” Y vuốt tóc nàng, cố gắng duy trì tư thế làm nàng thoải mái nhất.

“Người tộc Ba Môn chúng ta có tục thủy táng. Trong quan niệm của người Ba Môn, nước là cội nguồn của sự sống, là biểu tượng của hạnh phúc và tốt lành. Người chết rồi mà được chìm vào nước thì có thể tẩy sạch tất cả tội lỗi của trần thế. Thế nhưng... người chết như ngọn đèn đã tắt, ta không tin chuyện quỷ thần!”

Tàng Ca vuốt tóc nàng, có lẽ vì quá đau đớn nên lúc này nàng thu lại mọi gai góc, lộ ra chút yếu đuối. Mà chỉ chút ấy thôi cũng đã đủ để làm lòng Tàng Ca có sự thay đổi: “Còn đau hay không?”

“Không sao. Chuyện này không thể để bọn họ biết được. Năm tháng sau chính là đại hội thường niên của Yến Lâu, đến lúc đó tất cả những sát thủ cấp vàng trở lên^[11] của Yến Lâu đều phải có mặt, nếu truyền ra chuyện Lãnh Phi Nhan bị thương thì hậu quả không thể tưởng tượng được.”

“Nhưng nàng...”

“Tàng Ca, chàng đang quan tâm ta sao?” Lãnh Phi Nhan nhìn Tàng Ca như muốn đùa cợt, còn Tàng đại hiệp của chúng ta thì lập tức ý thức được... Thế là từ từ quay mặt đi, không nói chuyện nữa. Chương 26: Đại hội thường niên của Yến Lâu

Cách ngày đại hội thường niên của Yến Lâu năm ngày, Lãnh Phi Nhan đã chạy đến Nam Sơn Thành. Mới sáng sớm, Lãnh Phi Nhan đã dẫn vài người lên núi, nghe nói mỗi năm đều do lâu chủ Yến Lâu đích thân bắt một con ngựa tặng cho sát thủ cấp kim cương hàng năm của Yến Lâu.

Hôm nay nàng thay một chiếc áo bào đen thêu kim tuyến, tôn lên da thịt như ngọc, cao quý mà tà mị.

Tàng Ca hơi lo lắng. Trên đường đến đây, vết thương của Lãnh Phi Nhan vẫn chưa đỡ. Y vẫn luôn thúc ngựa theo sát nàng, Lãnh Phi Nhan chỉ quay đầu mỉm cười với y.

Đoàn người canh chừng tại Nam Sơn, trong lúc đó Thần Phù ra vào vài lần để thăm dò (Quân Hoa: woa, ngựa giết điệp nha). Dưới chân núi, mỗi khi đến mùa nước cạn là lại có những bầy ngựa hoang xuống uống nước, mà dòng Trường Giang chảy qua đây chính là nguồn nước tốt nhất.

Trước kia Tàng Ca cũng rất thích việc này. Không chuyện gì có thể làm người ta cảm thấy tự hào hơn việc có thể thuần phục được một con ngựa kiêu hãnh. Thần Phù hết sức tự tin, không ngừng đứng cạnh chủ nhân hất hất cẳng trước, nó không chút lấy làm hổ thẹn với chuyện bán đứng đồng loại.

Lãnh Phi Nhan khẽ vỗ nó, ý bảo nó yên tĩnh chút xíu, nó liền thân thiết dùng mũi cọ cọ vào mặt nàng.

Cảnh tượng ngàn con ngựa lao nhanh là một kỳ quan hùng tráng không thể tưởng tượng được. Giữa ngàn con tuấn mã, Tàng Ca liếc mắt là đã nhìn trúng con ngựa đầu đàn. Khắp người phủ lông đen như nhung, bờm dài mượt, vô cùng bắt mắt trong bầy ngựa.

Lãnh Phi Nhan vung dây thông lọng trong tay lên: Chính là nó!

Hai người như có sự ăn ý, Lãnh Phi Nhan phóng nhanh như điện, Tàng Ca lập tức theo sau cắt đứt đường lui của nó. Ngàn con ngựa lao nhanh qua, tiếng vang như sấm, khí thế hiên ngang.

Thần Phù nhanh như chớp, lúc xẹt qua thì dây thông lọng trong tay Lãnh Phi Nhan đã đến, vòng đúng quanh cổ con ngựa kia, bốn phía vang lên tiếng trầm trồ khen ngợi.

Sức con ngựa kia cũng không nhỏ, buộc Thần Phù phải chồm thêm hai bước mới đứng vững vàng được. Lãnh Phi Nhan kéo dây thông lọng, mượn thế nhảy lên ngựa, con ngựa đen kia lập tức lồng lộn như điên.

Không có yên, Lãnh Phi Nhan thành thạo cúi thấp người xuống, tay vững vàng ôm lấy bờm nó. Tàng Ca vẫn luôn lo lắng, nhảy lên lưng thần Phù, hét nó đuổi theo. Thật ra Thần Phù cũng đang có ý đó, vì thế bèn chứng tỏ tính ưu việt của hân huyết bảo mã, dùng hết sức nhanh chóng đuổi theo con ngựa đầu đàn kia.

Lúc Tàng Ca phóng người ngồi xuống sau lưng Lãnh Phi Nhan thì nhìn thấy trên chiếc cổ trắng ngần của nàng đầm đìa mồ hôi, phát hiện áo đen ngay eo nàng đã ướt một mảng, cho nên y liền biết vì sao nàng lại chọn bộ y phục này. Bởi vì máu có thấm lên đó thì cũng không nhìn ra được.

Trong lòng bỗng nhiên lại thấy đau, y nhẹ giọng nói vào tai nàng: “Để ta!”

Tàng Ca cũng rất biết cách thuần ngựa. Đi, chạy, rẽ, dừng liên tục, đàn ông như y mà cũng đổ mồ hôi đầy người. Lãnh Phi Nhan dùng khăn tơ trắng lau mồ hôi cho y, Tàng Ca ngửi thấy hương thơm thoang thoang trên người nàng, không tự chủ được mà đưa tay ôm nàng, nhẹ nhàng hôn lên trán nàng.

Có lẽ tay y chạm phải vết thương của nàng, nàng hơi cup mắt xuống, nhưng lại không nở phá tan giây phút dịu dàng này, mặc cho y ôm hôn.

Đại hội thường niên của Yến Lâu được tổ chức tại quảng trường rộng lớn dưới chân Nam Sơn. Tàng Ca vẫn luôn thắc mắc là tại sao cuộc tụ hội của một đám sát thủ thế này mà quan phủ không hỏi thăm đến. Bây giờ mới biết chỉ riêng sát thủ cấp vàng trở nên của Yến Lâu thôi mà đã gần vạn tên, huống hồ mỗi người võ nghệ cao cường, nếu thật sự muốn quản, e là điều người của cả kinh thành đến cũng không đủ.

Nam có, nữ có, dày đặc trên quảng trường. Trên mặt mỗi người đều là vẻ thành kính nhìn chiếc ghế bằng ngọc trống rồng phía trên.

Lúc Lãnh Phi Nhan đi ra, gần như tất cả mọi người đều sôi nổi hẳn lên, hô to lâu chủ, lâu chủ. Vạn người tung hô, tiếng rung cả trời.

Hôm nay Lãnh Phi Nhan mặc một bộ y phục màu đỏ, ngoài khoác áo choàng đen thêu kim tuyến. Mái tóc màu xám bạc dùng mũ ngọc buộc gọn, trước trán có màn ngọc buông rũ, cử chỉ toát lên vẻ uy nghiêm như bậc đế vương.

Nàng ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế bằng ngọc lộng lẫy, giống như vua chúa nhìn xuống thần dân của mình, cho nên mọi ánh mắt đều trở nên kính sợ. Tàng Ca cũng không kiềm được mà tán thưởng. Nàng nói không

sai, Lãnh Phi Nhan chính là thần của Yến Lâu. Có điều... không ai biết tối qua vị thần này mang theo vết thương tái phát nằm trong lòng y mất ngủ cả đêm.

Nàng diễm tĩnh, cao ngạo ngồi trên vạn người, phía dưới là một đám lang sói vô giá. Thậm chí Tàng Ca không thể tính được nếu bắt hết tất cả những người ở đây về quy án thì có thể đáng bao nhiêu tiền.

Bốn sứ giả của Yến Lâu đứng thẳng tắp phía trước nàng. Ánh mắt nàng khẽ quét qua toàn cảnh, phàm là người chạm phải mắt nàng đều không nhìn được mà cúi đầu chứ không dám đối mặt với nàng. Đó là sự thấp kém cùng sợ hãi từ tận sâu đáy lòng.

“Ngồi cả đi!” Giọng nàng không lớn, nhưng mỗi tiếng đều vang vọng vào tai người người. Tàng Ca được nàng ra hiệu, cho nên ngồi bên cạnh nàng.

Trước đây Tàng Ca chưa từng nghĩ đến sát thủ cũng phải cần nhiều tài nghệ như vậy. Y dám bảo đảm nơi này ca múa sẽ không thua bất cứ hoa khôi của thanh lâu nào. (Quân Hoa: đương nhiên rồi, hoa khôi dựa vào nó kiếm cơm, còn sát thủ dựa vào nó để giữ mạng đó cha. Lãnh Phi Nhan: Tàng Ca, chàng đã từng xem bao nhiêu hoa khôi biểu diễn? Hử... =_=_...)

Mọi người ngồi vây quanh đồng lửa cháy hừng hực. Thanh Phong sứ cẩn thận kiểm tra mỗi một vò rượu cùng mỗi loại thức ăn. Thật ra mọi người đều là những người cẩn thận, không đến nỗi có người ngốc đến mức đi hạ độc trước mặt một đám sát thủ thế này.

Không ai nói chuyện, trên đài là một cô gái mặc đồ diễm dúa đang múa. Vu Chung tự ý chen đến bên cạnh Tàng Ca, đưa y một vò rượu rồi chạm với y: “Lâu chủ vui buồn bất thường, mọi người đều không dám thả lỏng, nghĩ cách làm người vui một chút đi!”

Tàng Ca biết vết thương của nàng tái phát, khi đau đớn thì tâm trạng sẽ không tốt. Có điều Tàng đại hiệp của chúng ta vô cùng lãng mạn nhé.

Lãnh Phi Nhan gơ một vò Cao Lương Hồng uống với mọi người, Vu Chung bên cạnh ra hiệu với Tàng Ca một cái, Tàng Ca khẽ chặn tay nàng lại, nhỏ giọng nói: “Uống ít một chút.”

Nàng ngoan ngoãn buông xuống, xua tay bảo mọi người cứ tiếp tục. Mọi người bên dưới cẩn thận dè dặt, không dám quá buông thả.

Điệu múa kết thúc, cũng có tiếng vỗ tay như sấm, nhưng Lãnh Phi Nhan chỉ lẳng lẳng ngồi trên ghế, trong vạn người thoảng có chút cô độc. Người như thế, sao không cô độc cho được.

Bỗng nghe thấy tiếng quần áo cọ xát, Tàng Ca đã bay lên đài, mọi người yên tĩnh lại.

Trong đám người, có kẻ nhận ra y, trước kia từng ném mùi đau khổ trên tay y. Có điều không có xung đột lợi ích, cũng không thù hận gì lớn, bây giờ nghe đồn, lại thấy y ngồi cạnh Lãnh Phi Nhan, mỗi người đều là những kẻ lạnh lợi, cũng đã hiểu được tám chín phần, cho nên vô cùng nhiệt tình vỗ tay cổ vũ.

Trước kia Lãnh Phi Nhan chỉ thấy tranh vẽ của Tàng Ca, không ngờ y cũng là một nhân vật tài hoa đến thế, trình độ âm nhạc cũng rất cao. Tàng Ca không có đàn, nhưng y có kiếm.

Màu áo lam của y càng làm tôn lên vẻ phiêu dật. Y cong ngón tay khẽ gõ lên vỏ kiếm, cứ nhiên phát ra tiếng leng keng vui tai. Lúc này, gần như tất cả mọi người đều bị thu hút.

Tàng Ca nhìn vào mắt Lãnh Phi Nhan, khẽ đàn một cách nhịp nhàng:

(Quân Hoa: ta không biết viết bài hát, nhưng Tiểu Tàng muốn hát, cho nên... Cương ca, mượn một bài dùng trước nha... Đồ Hồng Cương: =_=_...)

Nàng như tiên giáng trần
Rơi xuống lưng ngựa của ta...
Dáng người như ngọc, ánh mắt như nước
Nụ cười hé mở làm tim ta thần thờ...
Nàng không quay đầu lại
Giương một đôi cánh lên
Tìm kiếm phương hướng
Phương hướng ở phía trước
Một tiếng thở dài làm đời ta cô quạnh...
Nàng ở giữa biển người
Hưởng hết vinh quang
Ta không có năng lực ấy
Muốn quên cũng không thể quên
Chỉ chờ đêm khuya thanh vắng
Mơ một người từng yêu hết lòng...
Không có tiếng đàn chính chu, không có vũ đạo đẹp mắt, y chỉ đứng trên đài, tất cả mọi người đều im lặng, chỉ nghe thấy tiếng lửa cháy lách tách. Lúc ca khúc hoàn thành, thậm chí quên cả vỗ tay.

Y trở về bên cạnh Lãnh Phi Nhan, Lãnh Phi Nhan nhoẻn miệng cười: “Được rồi được rồi, thả lỏng người ra cho bốn tọa, đừng làm mất hứng!”

Có câu này của lâu chủ, không khí dần nóng lên, trong đó có những người đã lâu không gặp thì ôn chuyện, cũng có người hằng năm so chiêu với nhau, không khí sôi trào.

Trên đài lại đổi tiết mục mới, có tấu hài, có làm xiếc, còn cả biên cả tiểu phẩm ‘không thiếu tiền’. Chương 27: Con tướng mình đủ lông đủ cánh rồi phải không?

Tàng Ca nhìn tặng phẩm ổi tiết mục đều nhiều đến kinh người, không khỏi có chút kinh hãi. Y hỏi Lãnh Phi Nhan một lần thế này thì phải tốn bao nhiêu?

Lãnh Phi Nhan bưng vò rượu, vừa uống vừa cười, gơ ba ngón tay lên. (Là bao nhiêu? ==')

Sau cùng, còn có pháo hoa. Ánh lửa bùng bùng sáng cả quảng trường, Nam Sơn cũng thay áo mới. Tàng Ca bên cạnh Lãnh Phi Nhan cũng nhận được rất nhiều đồ phóng tới. Lãnh Phi Nhan chỉ khoanh tay mà cười, y phục đen đỏ đan xen, tóc được mũ ngọc vấn cao, dung nhan lãnh đạm thờ ơ, dưới ánh sáng mờ ảo này càng tôn thêm vẻ cao quý như đế vương.

Có lẽ vì ánh sáng huyền ảo ấy quá đẹp, quá nhu hòa, Tàng Ca bỗng nhiên ôm lấy nàng. Giờ khắc ấy, tự nhiên hy vọng mãi mãi bên nhau, đến khi đầu bạc.

Đám người ở lại Nam Sơn Trấn suốt ba ngày, Lãnh Phi Nhan nghiêm cấm không được quấy nhiễu dân chúng. Huống chi về bản chất, sát thủ khác với cướp bóc, ít nhất bọn họ biết mua đồ thì phải trả tiền, muốn tìm gái thì đến kỹ viện, cho nên cũng không xảy ra xung đột gì.

Trên đường trở về, ngang qua Tàng Kiếm sơn trang, đương nhiên Tàng Ca không thể đi mà không vào. Lãnh Phi Nhan cũng phóng khoáng, thế là vào cùng y. Tàng lão gia và phu nhân sớm chiều có nhau, đã lâu không quan tâm đến chuyện giang hồ, những ngày này chỉ biết Tàng Ca du ngoạn bên ngoài, bây giờ thấy y dẫn một cô nương về nhà thì không khỏi đưa mắt nhìn nhau.

Tàng phu nhân không quá hài lòng với Lãnh Phi Nhan. Có lẽ là do cách ăn mặc của nàng sao sao ấy, trong mắt bà không có chút gì là con nhà lành. Còn Tàng lão gia lại có vẻ hài lòng, ông cảm thấy cô gái này rất có khí phách, rất xứng với con trai mình.

Nhưng... không ai biết nàng là Lãnh Phi Nhan.

Bữa cơm, mỗi người đều mang tâm tư khác nhau. Lãnh Phi Nhan vốn quen tự do phóng túng, nào chịu được điều này, sau bữa trưa liền lập tức rời đi. Đương nhiên Tàng Ca cũng không giữ nàng, cho nên nàng về Yến Lâu, cho Tàng Ca thời gian ba ngày.

Vu Chung xin ý kiến Lãnh Phi Nhan về chuyện hôn sự giữa hần và Ấm Tâm Nhị, Lãnh Phi Nhan cười nói: “Người vẫn nên qua xin ý kiến của Ấm Thiên Hành đi!”

Ấm Thiên Hành thật sự bị chọc tức đến trào máu.

Hôn lễ của Vu Chung và Ấm Tâm Nhị cử hành đúng kỳ hạn, Tàng Ca và Lãnh Phi Nhan cũng đến dự. Hôn lễ không quá long trọng nhưng lại rất ấm áp. Đối với những người đao dĩnh đầy máu mà nói thì không có gì khiến người ta hâm mộ hơn chuyện tốt cuộc hôn nhân về nhà.

Lúc ấy, gần như tất cả mọi người trong Yến Lâu đều đang tham gia hôn lễ này, không ngờ có một chuyện khác cũng đồng thời xảy ra.

Hôm đó, Lãnh Phi Nhan và Tàng Ca không có việc gì làm, cho nên đi tản bộ trong vườn. Hoa mai đã sắp tàn hết rồi, Lãnh Phi Nhan ép Tàng Ca vài lần, bảo y cũng phải vẽ bức chân dung cho nàng.

Tàng Ca thử vài lần, cuối cùng vẫn phải vò nát tác phẩm đã hoàn thành một nửa. Y không vẽ ra được cảm xúc ấy.

Lúc người của Tàng Kiếm sơn trang đến tìm Tàng Ca thì y đang ngẩn ngơ nhìn hoa mai đầy cây. Người hầu chỉ cung kính nói lão gia mời thiếu trang chủ về nhà một chuyến. Lúc ấy Lãnh Phi Nhan không có mặt.

Khi Tàng Ca về tới Tàng Kiếm sơn trang, Tàng lão gia và phu nhân đều làm mặt lạnh, dẫn y vào một mặt thất.

Tàng Ca tràn đầy nghi vấn, lúc bước vào thì phát hiện bên trong có mấy cái bài vị. Tàng lão gia lạnh giọng quát: “Quỳ xuống, lạy đi!”

Nhìn Tàng Ca ngoan ngoãn quỳ xuống, lơ ngơ lạy mấy cái, ông mới nghiêm giọng nói: “Tàng Ca, con có biết họ là ai không?”

Tàng Ca ngẩng đầu, loáng thoáng nhìn thấy cái tên Thu Vô Ý, nên biết đó đều là những người có tiếng tăm một thời trong giang hồ.

“Tàng Ca, mỗi bài vị ở đây đều là những anh hùng lừng lẫy trong giang hồ, cũng là bằng hữu thâm giao của cha lúc trước.” Ánh mắt ông mơ màng, dường như lại nhớ đến chuyện năm xưa: “Thế nhưng bây giờ chỉ còn là những bài vị lạnh ngắt.”

Đương nhiên Tàng Ca đã nghe qua tên Thu Vô Ý, lại loáng thoáng đoán được chuyện gì. Quả nhiên câu tiếp theo của Tàng lão gia đã chứng thực suy đoán của y: “Đều chết trong tay của Yến Lâu. Bọn chúng là một đám động vật máu lạnh, chỉ biết nhận tiền giết người!”

“Sao cha lại biết?” Lúc ấy, Tàng Ca cảm thấy trong đầu có thứ gì đó lướt qua, nhưng cũng chỉ là thoáng qua, không nắm bắt được.

“Con còn muốn giấu cha sao?” Tàng lão gia thở hồng hộc, Tàng phu nhân vừa vuốt ngực ông vừa nói: “Con trai, từ nhỏ cha mẹ dạy con phải chính trực, con cũng luôn lấy hiệp nghĩa làm lẽ sống, sao bây giờ lại quan hệ với loại người như thế, còn dẫn ả về sơn trang...” Đột nhiên bà nghĩ tới chuyện gì, vội vàng hỏi: “Có phải do ả ép buộc con không?”

Tàng lão gia cũng cả kinh: “Tàng Ca, có phải ả dùng thứ gì uy hiếp con không?”

Tàng Ca cụp mắt xuống. Nếu như là trước đây, có lẽ y sẽ không chút do dự mà gạt đầu nói phải. Thế nhưng bây giờ y bắt đầu không hiểu lòng mình. Nếu là do nàng uy hiếp y, sao y còn để lộ sự cam tâm tình nguyện? Mùi đàn hương thoang thoảng, vẻ mặt mỉm cười nhưng cô độc ấy, cảm giác ôm nàng vào lòng, từng chút, từng chút đau lòng... Làm sao có thể gạt được chính bản thân mình chứ?

Nhưng trong mắt phu thê Tàng lão gia, vẻ mặt ấy lại có một ý nghĩa khác: “Con ta, sao cha lại không biết thủ đoạn của nữ ma đầu này chứ. Nhưng ta tuyệt đối không cho phép ả hủy hoại con trai mình!”

“Không, cha...” Tàng Ca ngẩng đầu lên, tràn ngập vẻ mâu thuẫn. Sự căm ghét khi xưa đâu? Sự hiệp nghĩa chính phái, coi ác như thù ngày xưa đâu? Cho nên đôi mắt vẫn luôn trong sáng rạch ròi ấy cũng hỗn loạn.

“Không sao, con của ta!” Tàng lão gia bồng nói: “Không cần lo lắng, chỉ cần con chính thức báỉ đường thành thân, Lãnh Phi Nhan kia đường đường là lâu chủ Yến Lâu, chẳng lẽ còn muốn làm vợ bé cho con chắc?”

Lúc này, rốt cuộc Tàng Ca cũng biết chỗ nào khác thường: “Cha, cha nói thật cho con biết, từ đâu mà cha biết con và nàng... và nàng ở bên nhau? Là ai bày cho cha cách này, bảo con thành thân?”

Tàng lão gia cứng người, nhưng chỉ nói: “Chuyện này con không cần phải biết, cứ làm theo những gì chúng ta nói là được.”

“Nhưng cha...”

“Tàng Ca! Con nghĩ mình đủ lông đủ cánh rồi nên không cần nghe lời cha mẹ nữa có phải không? Hay là con thực sự muốn ở cạnh ma đầu kia cả đời này, chịu sự khống chế của ả?”

Tàng Ca hoàn toàn mê man. Y phát hiện không biết từ bao giờ, mọi hành vi của mình đã hoàn toàn trái ngược với lúc đầu. Chương 28: Lãnh lâu chủ cướp hôn

Tàng Ca đang tìm cách chạy trốn. Y bị cha mẹ mình bức hôn, bắt y cưới một cô gái mà y chưa từng thấy mặt. Mấy ngày nay y đều đang vắt óc nghĩ kế sách. Y cũng đang ngẫm xem mình đang làm gì, thật sự muốn ở bên Lãnh Phi Nhan cả đời này sao?

Y chưa nghĩ ra, nhưng vẫn không thể tiếp nhận được chuyện phải cưới một cô gái khác. Những lúc nghĩ như vậy, dường như y lại nhìn thấy dáng Lãnh Phi Nhan từ từ cúi xuống, thấy nàng mỉm cười dưới ánh nến, toát ra vẻ quyến rũ gần như mê hoặc.

Lần này Tàng lão gia cũng hạ mệnh lệnh thép, người trong sơn trang đều phải trông chừng y, nếu y chạy trốn thì tất cả đều phải chịu phạt. Thế nên Tàng đại hiệp của chúng ta cũng hết cách.

Ngày hôn lễ, không có nhiều người đến dự, đủ thấy Tàng lão gia làm việc rất bí mật. Tân nương che khăn đỏ được người diu tới, chữ “hỉ” đỏ đến mức làm người ta chói mắt.

Lúc người chủ trì cao giọng hô bá thiên địa, rốt cuộc Tàng Ca hạ quyết tâm: “Không, cha! Con...”

Bên ngoài rất lộn xộn, Tàng Ca ngẩng đầu liền nhìn thấy Lãnh Phi Nhan. Vu Chung cùng Hạ Vũ sứ mang một đám người theo sau nàng, hai người đó đều rất lo lắng.

Chắc nàng cũng vừa trở về, khó giấu được vẻ phong trần mệt mỏi, nhưng lời của nàng rất rõ ràng, mang theo thịnh nộ: “Tàng Ca, chàng chán sống rồi phải không? Dám lén bỏ tọ thành thân?”

Tàng Ca không ngờ nàng lại giận đến thế, sợ nàng giận chó đánh mèo tới những người khác trong sơn trang: “Lãnh Phi Nhan, nàng nghe ta nói đã!”

“Nghe chàng nói? Hừ, ta thấy chàng không biết chữ ‘chết’ viết thế nào rồi!”

Mọi người chỉ cảm thấy một luồng gió ập tới, lúc mở mắt ra thì tân lang đã biến mất, đương nhiên cả Lãnh lâu chủ cũng không thấy nữa.

Tàng Ca bị nàng vắt ngang trên lưng Thần Phù. Y bỗng nhớ tới lần đầu tiên, hình như cũng bị nàng mang về như vậy.

“Lãnh Phi Nhan, có gì thì nàng cứ trút lên ta!” Y còn đang giãy giụa, Lãnh Phi Nhan không đáp lời mà chỉ thúc ngựa phi như bay, giống như muốn làm y nát như vậy.

Vào phòng của một khách điểm, Lãnh Phi Nhan đóng cửa rầm một cái. Một đám người dưới lầu còn há hốc miệng, có lẽ đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy một mỹ nhân tuyệt đẹp nổi giận dưng dưng vác một tân lang cao lớn anh tuấn vào trong phòng.

Lãnh Phi Nhan ném mạnh Tàng Ca xuống giường, ngay sau đó cưỡi lên người y, tay dùng chút sức là bộ quần áo tân lang của y đã nát thành nghìn mảnh. Tàng Ca mặc nàng hành động. Xa nhau đã nhiều ngày, y phát hiện mình cũng rất nhớ nàng.

Nàng cúi người hôn cổ y, dần dần đi xuống, hơi thở của Tàng Ca cũng trở nên gấp hơn. Mấy lần y định trở mình đè nàng xuống nhưng đều bị nàng hung hăng gạt tay ra.

Y biết nàng thực sự tức giận rồi cho nên cũng không dám chọc giận nàng nữa, cẩn thận xoa bóp những chỗ mẫn cảm của nàng, dùng thân thể bày tỏ sự phục tùng với nàng. Lúc hai cơ thể hòa làm một, dường như nàng bình tĩnh lại một chút, cúi người khẽ ôm cổ y, nhắm chặt mắt lại, hôn lên môi y như một đứa trẻ muốn độc chiếm thứ đồ chơi mà mình thích nhất.

Lúc này Tàng Ca mới ôm eo nàng, đặt nàng xuống bên dưới, duy trì tư thế trong nàng có ta mà hôn khắp da thịt mềm mại của nàng. Nàng thoải mái rên nhẹ một tiếng, nhắm mắt mặc y làm việc.

Tàng Ca hôn liên tục lên mắt nàng. Đồ ngốc, có gì mà phải lo lắng chứ, thân thể này sớm đã là của nàng rồi, nó không còn dục vọng đối với bất cứ người nào khác, có biết không?

Tàng Ca thỏa mãn nàng một lần, sau đó ôm chặt lấy nàng. Y nhận ra nàng cũng mệt rồi, chắc là mới từ nơi nào nôn nóng chạy về, vẻ phong trần còn chưa tan.

“Muốn tắm rửa sơ qua một chút không?” Y nhẹ giọng hỏi nàng, nàng chỉ nhắm mắt, không nói gì.

Vì thế Tàng Ca đi tìm tiểu nhị nhờ chuẩn bị nước nóng, đổ đầy một cái bồn tắm lớn.

Thời tiết rất lạnh. Y tỉ mỉ lau người cho nàng. Trên cơ thể nôn nà có những vết sẹo đã nhạt dần chen với nhau, Tàng Ca khẽ chạm vào, bỗng nhiên nói: “Cái này là do... người giỏi dùng kiếm bên tay trái tạo thành?”

Lãnh Phi Nhan mở mắt, mỉm cười nhìn y. Y lại nhẹ nhàng chạm vào chỗ khác: “Vết đao nào là do Đại hoàn kim đao Cửu Thiên Vũ, vết roi này có lẽ là của Cửu tiết thần tiên Mạc Kỳ?”

Y nghiêm túc phân biệt những vết sẹo trên người nàng. Những người đó, có người là hiệp khách nổi danh trên giang hồ, có kẻ là tội phạm gian ác có tiếng, trong đầu y tưởng tượng ra tình cảnh khốc liệt lúc bấy giờ. Lãnh Phi Nhan cũng mặc y. Lần đầu tiên, có một người hiểu được những năm tháng đầm máu đầy cô độc của nàng trong một đêm đông lạnh lẽo thế này.

Y cẩn thận lau sạch cơ thể nàng, ôm lên giường. Lãnh Phi Nhan ngồi trên giường, mái tóc xõa ra. Hình ảnh mỹ nhân vừa tắm xong làm người ta muốn phun máu mũi. Tàng Ca đè nén phản ứng dâng trào của mình, lấy chăn đắp lên người nàng. Nàng đưa một bàn tay lên, nhẹ nhàng đặt tại trái tim y, về mặt trình trọng: “Tàng Ca, Lãnh Phi Nhan hy vọng có thể ở bên chàng cả đời này!”

Đôi mắt đen thẳm của Tàng Ca nhìn nàng, cuối cùng cúi người ôm nàng nằm xuống: “Ngoan, ngủ đi!”

Lãnh Phi Nhan dán mặt vào lồng ngực ấm áp của y, cảm nhận trái tim y đập vững vàng mạnh mẽ, vô thức cũng ôm lấy eo y.

Khoảng thời gian ấy, Lãnh lâu chủ của Yến Lâu cướp hôn trước mắt mọi người được viết thành nhiều phiên bản, lưu truyền tại Trung Nguyên một hồi.

10. Trang 10

Chương 29: Tương tư còn đó, năm tháng thoáng qua

Mọi người đã từng tưởng đó sẽ là một giai thoại đẹp, nhưng thế gian có vô vàn tình yêu, rồi cuộc tồn tại được bao nhiêu giai thoại chứ?

Tàng Kiếm sơn trang gặp phải nạn diệt môn. Nói là diệt môn thì cũng không đúng, nhưng trừ Tàng Ca ra thì tất cả người trong Tàng Kiếm sơn trang đều... đầy đủ cả.

Trong nhất thời, giang hồ lại xôn xao. Ẩm Thiên Hành mang người đến nghiệm thi, thi thể đã bị hủy hoại nghiêm trọng, nhưng lắp ghép những vết thương lại vẫn có thể nhận ra chiêu thức ra tay của Yến Lâu. Thậm chí trên người Tàng phu nhân còn phát hiện Phi yến khẩu – ám khí đặc biệt của lâu chủ Yến Lâu.

Tàng Ca ngẩng người đứng giữa Tàng Kiếm sơn trang đã không còn chút vết tích của sự sống. Đó là nơi mà y đã lớn lên. Mỗi lời nói tiếng cười của cha, sự căn dặn lo lắng của mẹ, dường như còn ở bên tai y.

Y không tin, cho dù nhìn thấy hiện trường đầy máu. Y vẫn đứng ngẩn ngơ ngoài sân sau, dường như đây chỉ là một cơn ác mộng, lát nữa sẽ tỉnh lại thôi.

Ẩm Thiên Hành chôn cất cha mẹ Tàng Ca một cách tử tế. Hắn không nói lời an ủi Tàng Ca, chỉ nhẹ nhàng vỗ vai y.

Tàng Ca đưa mắt nhìn về phía y, bỗng nhiên mở miệng: “Ẩm thúc thúc.”

Ẩm Thiên Hành cười ảm đạm. Từ lúc hắn làm minh chủ của Thiên Đạo Minh đến nay, đã lâu đứa trẻ này không gọi hắn như vậy.

“Đây đúng là do nàng làm sao?” Y vốn là người rất có chủ kiến, bây giờ lại mở miệng hỏi chuyện này, khó tránh khỏi bàng hoàng. Nhưng Ẩm Thiên Hành lại nghiêm khắc nói: “Tàng Ca, lẽ nào đến nước này mà cháu còn bệnh vực ả sao?”

“Không, cháu chỉ...”

“Tàng Ca, Tàng Kiếm sơn trang của cháu bị diệt, cháu đau lòng. Lẽ nào Thính Thủy Các, Lí Gia Trang, Phi Phượng Các bị diệt, họ không có người thân đau lòng sao? Tội của Yến Lâu, không chỉ có diệt Tàng

Kiểm sơn trang. Tàng Ca, bản mình chủ cũng không muốn nói thêm gì nữa, nếu cháu vẫn quyết tâm đi theo nữ ma đầu kia, vậy thì thù của Tàng Kiểm sơn trang sẽ do mình ta gánh vác. Có lẽ Âm Thiên Hành không địch lại ma đầu kia, nhưng cho dù phải liều cái mạng này cũng xin đổi lấy sự thanh thản trong lòng!” (Mon: ta nhớ Nhạc Bất Quần quá, không biết hai lão này có họ hàng không?)

Những lời này chính nghĩa và nghiêm khắc biết bao. Tàng Ca cảm thấy mình không còn mặt mũi nào đối diện với già trẻ trai gái trong sơn trang.

Tối hôm ấy, Tàng Ca ám sát Lãnh Phi Nhan. Đúng vậy, là ám sát. Lãnh Phi Nhan dùng tay nắm mũi kiếm của y lại, mắt sáng như tuyết: “Chàng muốn giết ta?”

Tất cả hộ vệ của Yến Lâu đều xông tới, Lãnh Phi Nhan đứng trước đại sảnh, tóc xám bạc, áo tung bay, vẻ mặt vẫn luôn lãnh đạm kia mang theo chút thờ dãi: “Tàng Ca, không ngờ giữa ta và chàng, ngay cả chút tin tưởng cũng không có.” Nàng hơi xoay người đi, nhẹ giọng nói: “Chàng đi đi!”

Đúng vậy, Tàng Ca, chàng đi đi. Lãnh Phi Nhan không thể rửa sạch máu trên tay mình. Thế đấy, cứ như vậy đi. Cứ xa xa gần gần, truy truy đuổi đuổi thế, Lãnh Phi Nhan cũng mệt rồi.

Y cắn môi, quay người đi khỏi đó. Vu Chung nhìn bàn tay phải đang chảy máu đầm đìa của Lãnh Phi Nhan, khẽ gọi hai tiếng lâu chủ. Lãnh Phi Nhan đưa tay ngăn hắt lại, lẩm bẩm: “Có được – là may mắn của ta, không được – là số mệnh của ta.”

Chưa bao giờ Tàng Ca cảm thấy hận bản thân mình đến vậy. Có ích gì chứ, ha ha, có ích gì đây? Đối mặt với huyết hải thâm thù, lại không phải đối thủ của kẻ thù. Cho dù là đối thủ của nàng, có thể xuống tay được hay không?

Trong mắt y là ánh mắt ảm đạm của nàng khi dùng tay nắm mũi kiếm của y, thế nhưng y lại có chút đau lòng.

Lãnh Phi Nhan! Ha ha ha, Lãnh Phi Nhan! Tại sao trong đời này phải gặp gỡ nhau?

Yến Lâu không có động tĩnh gì. Không ai biết tối hôm đó Tàng Ca đâm Lãnh Phi Nhan một kiếm. Không ai biết Lãnh lâu chủ nắm góc áo đã bị cắt đứt, thì thậm chí câu cắt áo đứt tình. Không ai biết Yến Lâu phải bao nhiêu người điều tra chuyện này, cũng như không ai biết tung tích của Tàng Ca.

Một chuyện vốn nên gây xôn xao dư luận ở Trung nguyên lại không còn chút sóng gió nào. Cho nên có nhiều người nghi ngờ phải chăng Tàng đại hiệp đã bị nữ ma đầu kia giết chết rồi?

Một nơi khác, trong đại điện của Thiếu Lâm, Tế Huyền phương trưởng cũng đang do dự: “Tàng thiếu hiệp, hễ đao này hạ xuống thì từ nay sẽ phải đoạn tuyệt với hồng trần, quy y cửa Phật, tâm không được vướng tạp niệm, cậu đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Lúc Lãnh Phi Nhan gặp lại Tàng Ca, đã là ba năm sau.

Tương tư còn đó, năm tháng thoáng qua.

Gặp gỡ lại biến thành trùng hợp, có lẽ vòng xoay của định mệnh chưa từng tách hai người bọn họ ra. Tàng Ca chỉ xuất hiện trong một lần giảng kinh của Thiếu Lâm Tự thì đã bị người của Yến Lâu phát hiện.

Lúc Lãnh Phi Nhan nghe được tin tức này, như nghe được tin sét đánh, chỉ thì thào: “Xuất gia? Xuất – gia!!!”

Vì thế, hôm ấy Thiếu Lâm Tự đón một người khách rất đặc biệt. Lãnh Phi Nhan đứng ngoài cửa Thiếu Lâm Tự, bị một tiểu tăng mặc áo lam dành cho tăng lữ ngăn lại: “A di đà Phật, nữ thí chủ, nữ nhi không được bước vào phạm vi cách Thiếu Lâm Tự ba thước, xin thí chủ tự trọng.”

Lãnh Phi Nhan lạnh lùng nhìn tiểu tăng, làm mấy tiểu tăng đều thối lui mà không có lý do. Nàng im lặng bước vào trong, mấy tăng nhân kia như gặp phải kẻ địch, có người đã nhanh chân chạy đi thông báo.

Dường như Tế Huyền phương trưởng không hề bất ngờ khi nhìn thấy nàng. Trong sự bao vây của một đám tăng lữ, Lãnh Phi Nhan vẫn áo trắng tung bay, thờ ơ lãnh đạm: “Tàng Ca ở đâu?”

“Lãnh thí chủ, trên đời này đã không còn Tàng Ca nữa!”

“Ông có tin ta sẽ làm trên đời này không còn Thiếu Lâm nữa không?”

Lời vừa thốt ra, đến cả Phật cũng phải tức giận. Một giọng nói vang lên: “Đồ đệ của Mạc Dung Viêm, khẩu khí lớn thật.”

Lãnh Phi Nhan nhìn qua, không khỏi xấu hổ: “Vô Vi đại sư.”

Nếu luận về thân phận thì Lãnh Phi Nhan phải gọi vị Vô Vi đại sư này một tiếng sư thúc. Năm đó ông vốn là thái tử của Viêm Quốc, sau đó bị Mạc Dung Viêm soán vị, bị cướp thê tử, hao tổn binh khí, cuối cùng bước vào cửa Phật. (*muốn biết rõ chuyện Mạc Dung Viêm và Vô Vi, xin tìm đọc Phế hậu tướng quân)

Lãnh Phi Nhan lập tức cân nhắc lại. nếu thực sự công kích, chỉ e cũng không hay. Đã nói lâu chủ của chúng ta đã qua cái tuổi bông bột thích xưng anh hùng nên lập tức nở nụ cười đậm nhiên: “Sư thúc, đã lâu không gặp, lão nhân người mất tằm mất tích nha!”

Vô Vi đại sư sớm đã tu hành tới cảnh giới không biết vui giận, nhưng cũng phải nói: “Lão nạp không dám nhận tiếng sư thúc này, nhưng giữa ban ngày ban mặt, Lãnh lâu chủ lại tự ý xông vào Thiếu Lâm Tự, không biết là có ý gì?”

“Ừm...” Lãnh Phi Nhan cứng người, sau đó nói: “Phi Nhan ngưỡng mộ danh tiếng của Thiếu Lâm từ lâu, hôm nay đến để chiêm ngưỡng, không ngờ đám tiểu hòa thượng này không cho Phi Nhan vào.”

Lãnh Phi Nhan thể hiện bản lĩnh như lúc trêu chọc Tàng Ca. Mọi người đều biết mà không nói, vậy thì nàng cũng giả ngu là xong.

Chúng tăng lữ: =_=#

“Trăm năm nay Thiếu Lâm không cho phép nữ nhi bước vào, người xông vào cửa Phật, phá hỏng quy định của chùa, đáng bị tội gì đây?”

“Khụ, vậy thì ta đi đây.” Lãnh Phi Nhan phóng người bay mất. Thật ra là nàng lười dây dưa với đám thầy chùa này. Nhưng người trong chùa càng không yên lòng. Hôm nay ma đầu này để nói chuyện như vậy, chỉ sợ sẽ lại phát sinh chuyện gì.

Buổi tối, mọi người đều chuẩn bị sẵn sàng, từ trên xuống dưới Thiếu Lâm Tự đều đề cao cảnh giác. Đường nhiên với bản lĩnh của những tiểu tăng này thì không thể ngăn được Lãnh Phi Nhan. Nàng từ từ thăm dò hết phòng này sang phòng khác, cuối cùng nhìn thấy một bóng người. Áo võ hiệp màu lam đã biến thành đồ tăng lữ, trên đầu đã chấm mấy chấm. Cái người ngày nhớ đêm mong ngay trước mắt, Lãnh Phi Nhan lại cảm thấy dở khóc dở cười.

Cũng may, nàng nghĩ. Xuất gia cũng tốt hơn là tự sát.

Đúng vậy, Tàng Ca, chỉ cần chàng còn sống thì hòa thượng, nho sinh hay đạo sĩ cũng đều không sao cả. Nàng từ nóc nhà nhả xuống, khẽ đưa tay chạm vào cửa phòng. Trong khoảng khắc cửa mở, bốn mắt chạm vào nhau, Lãnh Phi Nhan khoanh tay đứng đó, tóc bạc áo trắng làm hư huyền cả màn đêm.

“Lãnh... thí chủ.”

“Tàng Ca.”

“Bần tăng pháp hiệu Thích Thiện.” (Tiểu Tàng: lão đại, sao tôi lại gọi là Thích Thiện? Quân Hoa: không kêu Thích Thiện, lẽ nào người còn muốn kêu Thích Ca Mâu Ni chắc?)

“Thích Thiện... Ha ha, Thích Thiện!” Lãnh Phi Nhan cười: “Được, được lắm!” Cười xong, cư nhiên dùng lực đẩy một cái, dùng tốc độ làm người ta phải thán phục mà đóng cửa lại, kéo người y qua, đè y xuống nền đất của chùa! Chương 30: Bị toàn bộ tăng lữ trong chùa vây xem

Tàng Ca cực xấu hổ và tức giận, hai người giằng co trên nền đất của chùa. Tâm trạng của Lãnh Phi Nhan có vẻ rất tốt, nhìn chàng trai bên dưới mình. Ba năm, Tàng Ca, chàng có biết ta vui mừng biết bao khi chàng còn sống không?

Kết quả là quá kịch liệt mà không để ý đến bên ngoài, bỗng nhiên ánh mắt của người bên dưới thay đổi, Lãnh Phi Nhan quay đầu... Khụ, phát hiện bị toàn bộ tăng lữ vây xem rồi.

Có rất nhiều tăng lữ cầm đuốc, trong ánh lửa sáng rực, sắc mặt Tăng Ca xanh mét. Phương trưởng không ngừng nói: “Đây... thánh địa của nhà Phật, tội lỗi, tội lỗi!”

Dù tâm trạng Lãnh Phi Nhan có tốt chăng nữa thì cũng không thể biểu diễn cho nhiều người xem, cho nên nhanh chóng từ trên người Tăng Ca đứng lên, kho khan vài tiếng. Giọng của Vô Vi đại sư đã truyền tới: “Lãnh Phi Nhan! Người dám lên vào Thiếu Lâm Tự lúc nửa đêm nửa hôm thế này...”

Thế là Lãnh Phi Nhan cũng bó tay, nàng nhún vai: “Sư thúc à, ban ngày thì người nói Phi Nhan xông vào Thiếu Lâm giữa ban ngày ban mặt, Phi Nhan đổi thành buổi tối thì người lại nói lên vào Thiếu Lâm lúc nửa đêm nửa hôm. Vậy rốt cuộc con phải đến vào lúc nào thì mới thích hợp chứ?!!!”

Chúng tăng hóa đá tại trận.

Lãnh Phi Nhan quay đầu nhìn Tăng Ca: “Tăng Ca, đi với ta.”

Tăng Ca lẳng lặng nhìn nàng. Điều làm nàng hoảng hốt chính là trong mắt y đã không còn yêu hận, chỉ còn lại bình thản, bình thản như nước trong: “Bản tăng pháp hiệu Thích Thiện.”

“...” Lãnh Phi Nhan không biết làm sao, bước lên định bắt ép, Tăng Ca lại chỉ đứng tại chỗ: “Lãnh thí chủ, bản tăng tự biết mình không có bản lĩnh, không thể sánh với Lãnh thí chủ. Nhưng nếu thí chủ cứ nhất quyết mang bản tăng đi, vậy thứ mà thí chủ mang đi chỉ có thể là cái xác của bản tăng.”

Bàn tay đưa ra của Lãnh Phi Nhan từ từ rút lại. Giọng của nàng không có cảm xúc gì: “Nếu chàng đã thích Thiếu Lâm Tự đến thế thì cứ ở tại đây đi!”

Vô Vi đại sư không làm khó dễ nàng, người xuất gia vốn không muốn gây nghịet. Hơn nữa nếu dùng người của cả Yến Lâu đến sống mái với Thiếu Lâm, nói thật không ai dám tưởng tượng tình cảnh ấy bị tráng thế nào.

Thế là Thiếu Lâm Tự trở thành nơi Lãnh Phi Nhan thường đến thăm nom, đôi khi lên vào phòng Tăng Ca. Thiếu Lâm Tự không chịu nổi phiền phức này. Dù sao cũng không thể bắt Vô Vi đại sư ngày nào cũng phải đi canh cửa!

Hơn nữa theo lâu ngày, dù sao thì nàng cũng không làm chuyện gì thất đức trong Thiếu Lâm, cho nên mọi người từ từ quen luôn. Thỉnh thoảng đi đường gặp nàng, còn lên tiếng chào hỏi. Thói quen thật là đáng sợ.

Thời gian làm việc nghỉ ngơi trong Thiếu Lâm vốn rất có quy luật. Tiếng chuông chùa vang lên, Tăng Ca tụng kinh xong trở về theo thói quen, vừa mở cửa đã nhìn thấy nàng ngồi trên giường, hai tay bắt quyết, như đang nhắm mắt dưỡng thần.

Thỉnh thoảng nàng lại bị thương, mang cả người đầy máu đến làm nũng với y như một con chó nhỏ muốn tìm chút thương hại. Phần lớn thời gian, Tăng Ca mặc kệ nàng. Đôi khi không nhịn được thì lấy thuốc trị thương hoặc thuốc cầm máu gì đó ném lên bàn. Nàng cũng không khách khí, ngược lại có khi lấy đi luôn.

Tăng Ca vốn thông tuệ, Vô Vi rất coi trọng y. Mỗi khi tụng kinh lễ Phật xong, uống trà ngắm hoa cũng rất phong nhã. Phần lớn những tranh vẽ của Tăng Ca đều cất vào Thiếu Lâm Tự. Rất nhiều bí kíp võ công cũng do y biên soạn. mọi thứ đều thay đổi, chỉ có người trên giấy, tuy nét vẽ đã tinh giản, nhưng vĩnh viễn vẫn là tốc dài phát phơ, nhẹ nhàng như chim yến.

Có đôi khi Tế Huyền phương trưởng cũng để ý đến y. Mỗi ngày đều đọc sách kinh khô khan, ngày tháng tẻ nhạt lặp đi lặp lại nhưng y vẫn không chán. Chỉ có điều gương mặt trên trang vẽ dần lộ ra chút lương thiện. Ánh mắt y càng ngày càng lãnh tĩnh, cho nên Tế Huyền đại sư cũng yên tâm, tin tưởng y sẽ không cùng vị lâu chủ kia làm ra chuyện gì trái lẽ thường, cho nên cũng mặc y.

Mãi đến canh hai, Lãnh Phi Nhan mới đẩy cửa bước vào, lập tức bưng bình trà trên bàn uống ừng ực hơn một nửa, sau đó nghiêng người vào cạnh Tăng Ca, kiên quyết kéo y qua: “Tăng Ca, hát nghe một cái coi.”

Tăng Ca nghe thế thì chán nản, lại nghĩ thấy hương rượu nồng nặc cho nên cũng không so đo với nàng. Nàng quần lên người y như bạch tuộc, bỗng nhiên lẩm bẩm: “Không hát thì tụng một đoạn kinh nghe chơi

đi.”

Thấy không thể ngủ được, Tàng Ca cũng ngồi dậy, nhịp nhàng gõ mõ:

Thái thượng động huyền linh bảo thập phương cứu khổ bạt tội diệt kinh

Nhĩ thời...

Thiên tôn cứu khổ thập phương giới

Phóng quang thần lực, cứu bạt chúng sanh, đặc ly ưu mê đồ

Chúng sanh vô tri giác tựa manh kiến nhật nguyệt

Ngã bốn thái vô trung bạt lãnh vô biên tế

Khánh vân khai sanh môn, tường yên tái tử hộ

Sơ phát huyền nguyên thủy, dĩ thông tường cảm cơ .

Cứu nhất thiết tội, độ nhất thiết ách

Miếu miếu siêu tiên nguyên , đẳng đẳng tự nhiên thanh

Giai thừa đại đạo lực, dĩ phục chư ma tinh

Không trung hà chúc chúc, danh viết nê hoàn tiên

Tử vân phúc hoàng lão, thị danh tam bảo quân

Hoàn tương thượng thiên khí, dĩ chế cửu thiên hồn

Cứu khổ chư diệt thân, thiện kiến cứu khổ thời.

Thiên... “Ặc, Tàng Ca...” Nghe một chập, Lãnh lâu chủ bỗng nhiên mở mắt: “Đoạn kinh này dùng để làm gì?”

“Cầu siêu cho người chết.”

“...” Chương 31: Dứt bỏ hồng trần, cũng vứt bỏ cả ta?

Những ngày tháng như vậy cứ thế trôi qua. Dựa vào tuệ căn hiếm thấy của mình, Tàng Ca từ từ đứng vào hàng ngũ cao tăng. Dưới sự đốc lòng chỉ bảo của Vô Vi đại sư, bất luận là võ nghệ hay Phật pháp đều tiến bộ rất xa, cách làm việc cũng ngày càng chín chắn.

Thỉnh thoảng, Tế Huyền đại sư không rỗi, Phật lễ của Thiếu Lâm Tự liền do y chủ trì. Y khá được kính trọng trong dân gian. Còn chuyện mập mờ với Lãnh Phi Nhan đã trở thành một đề tài trà dư tửu hậu của mọi người.

Trăm người ngàn ý, khen có chê có.

Chuyện mà Lãnh Phi Nhan thích làm nhất chính là ngồi xếp bằng trên giường, lúc Tàng Ca nhắm mắt tụng kinh thì sờ cái đầu trọc của y. Đây đúng là một sở thích làm người ta không nói được lời nào.

Một người lòng không tạp niệm ngồi gõ mõ tụng kinh, một người sờ soạng cái đầu trọc của người kia, không ngừng gọi: “Con lừa ngốc, con lừa ngốc!” Vô vàn lần, phương trượng của chúng ta cố nén sự kích động đến muốn trào máu, lẩm bẩm: thiện tai, thiện tai...

Thiếu Lâm Tự vốn là cõi Phật, nơi bảo điện ít chuyện thị phi. Cho nên ngoại trừ đùa bỡn Tàng Ca thì nàng cũng không tìm thấy thú vui gì khác. Có khi mọi người luyện võ trên sân, nàng cũng đứng một bên xem. Lúc đầu chúng tăng có không tự nhiên, dù sao thì giữa một đồng đàn ông bỗng xuất hiện một mỹ nhân rắn rết.

Sau đó thì cũng quen, nàng xem cứ xem, ta luyện cứ luyện. Thật quái lạ, một nhân vật tầm cỡ như thế, lười nhác nằm trên nhánh cây cao, nhưng lại làm người ta không có chút tà niệm nào. Tàng Ca không phản ứng gì. Khí chất của Lãnh Phi Nhan, đúng là vô cùng kỳ quái.

Buổi tối, vẫn tụng kinh như thường lệ. Có khi Lãnh Phi Nhan cũng chạy tới thăm thú nhà ăn của Thiếu Lâm Tự, mấy đại sư nấu ăn ở đó đều biết nàng. Có điều nàng quá kén ăn, cầm màn thầu mà còn hoài nghi người ta dùng bột mì để làm.

Nàng không quen ăn chay, lại thích uống rượu, đương nhiên thức ăn của Thiếu Lâm không thể bì được với Yến Lâu, cho nên sau này lần nào cũng ăn uống no say rồi mới tới. Cũng chính vì thế cho nên phòng của Thích Thiện đại sư thường có hương rượu nhàn nhạt... Đương nhiên không thể thiếu mùi đàn hương thoang thoảng.

Đêm đó, khi đang tụng kinh, nàng từ cửa sổ nhẹ nhàng bay vào. Tàng Ca sớm đã thành thói quen, cứ coi như không thấy. Nhưng đêm nay Lãnh Phi Nhan có chút khác thường.

Nàng ngồi trên giường một lát, sau đó vọt tới đưa hai tay ôm eo y, mặt dán vào tấm lưng vững chãi của y. Nhiệt độ ấm nóng truyền tới, Tàng Ca chỉ lẳng lặng ngồi gõ mõ, mắt không mở ra.

Thế là nàng dán sát bên tai y từ từ hà hơi: “Tàng Ca, con của Vu Chung đã ra đời rồi, là con gái, rất đáng yêu.” Nàng không quan tâm y có nghe hay không, tay không yên mà sờ soạn những chỗ nhạy cảm của y: “Chàng muốn không đếm xỉa đến ta cả đời này phải không?”

Không nhận được sự trả lời như mong đợi, nàng nhẹ nhàng hôn từ đầu y hôn xuống, linh hoạt xoay người chui vào lòng y, ngồi trên hai chân đang xếp bằng của y, hai tay ôm cổ y: “Chàng mở mắt ra đi, tại sao không dám nhìn ta chứ?”

Người đẹp mềm mại trong lòng, Tàng Ca chỉ lẳng lẽ tụng kinh, những lời kinh ấy từ từ vào tai, nghe có vẻ trang nghiêm, không thể xâm phạm. Không biết bắt đầu từ lúc nào, người này bỗng trở nên khó tiếp cận. Có đôi khi nàng cảm thấy cho dù là gần ngay trước mắt, nhưng đưa tay chạm lấy thì cũng chỉ chạm phải hư vô.

Lãnh Phi Nhan lẳng lặng nghe y tụng kinh, mặc dù với sự giác ngộ của nàng thì căn bản là không hiểu gì. Nhưng nàng vẫn rất im lặng, từ từ vùi mặt vào lồng ngực y, trái tim ấy vẫn đập một cách vững vàng mạnh mẽ, nhưng trong lòng nàng lại trống trải, không nơi dựa vào.

Ngón tay nàng chậm rãi vẽ vòng quanh gương mặt sạch sẽ của y. Trêu đùa nó thật lâu mà Tàng Ca vẫn không mở mắt. Nếu y mở mắt, có lẽ sẽ nhìn thấy đôi mắt vốn luôn kiên nghị kia bỗng nhoe lệ quang.

Tàng Ca, có phải chàng thức sự muốn dứt bỏ hồng trần, cũng dứt bỏ luôn cả ta?

Trong đêm hè, cứ ôm y như vậy, hận không thể bạc đầu. Lãnh Phi Nhan đứng dậy bước đi, người trong phòng từ từ mở mắt ra. Không ai để ý đến cái mõ vô tội trên bàn đã bị gõ thủng một lỗ. Chương 32: Một chung trà, một nén hương

Dần dần, Lãnh Phi Nhan không còn động tay động chân với y nữa.

Trước đây khi hai người ở bên nhau, y thường bị nàng cưỡng chế ôm vào trong lòng, sau đó thì nàng quen với việc cứ dính lấy y. Nhưng từ từ, hai người chỉ ngồi đối diện, lẳng lặng uống chén trà, sau đó y tụng kinh, nàng đọc sách hoặc không làm gì cả.

Y gọi nàng là thí chủ, còn nàng vẫn khăng khăng gọi y là Tàng Ca, lâu ngày y cũng lười đính chính.

Có khi Lãnh Phi Nhan ghé qua, y đang đánh cờ với Vô Vi đại sư hoặc người khác. Nàng không hiểu, cũng không thích những thứ tao nhả ấy nên sẽ không ở lại quá lâu.

Hai người vốn đã không nói nhiều với nhau, cứ như vậy, có khi mười ngày nửa tháng không nói một lời cũng là chuyện thường. Tối tới, mỗi khi có nàng, Tàng Ca luôn tụng bộ ‘Bàn nhược ba la mật đa tâm kinh’ – bộ kinh được tôn là linh hồn của mọi bộ kinh. Hết lần này tới lần khác, mặc ý nhân ngủ, lòng y vẫn tĩnh như nước.

Cho nên... dần dần Lãnh Phi Nhan cũng ít tới, thời gian ở lại cũng ngắn hơn. Một chung trà, một nén hương, đôi khi chỉ để làm y biết nàng từng ghé tới.

Thỉnh thoảng y mở đàn giảng kinh, người đến nghe đông nghìn nghịt, mỗi khi giảng xong đều có một đám người vây quanh y xin chỉ bảo, danh tiếng của y không kém gì Tế Huyền phương trượng. Mà lúc ấy, nàng

cũng sẽ lẫn trong biển người, không đến gần, không lên tiếng, khi biển người sắp tản ra thì đi trước.

Cũng tốt, Tàng Ca. Nếu chàng thật sự muốn thành Phật, ta về lại hồng trần thì có sao?

Sau đó, một tháng Lân Phi Nhan mới tới Thiếu Lâm Tự một lần, tần suất này rất cố định. Có điều mỗi lần tới đều bắt đích thân Tàng Ca pha trà, sau đó cũng chỉ ngồi lại hết chung trà mà thôi.

Mới đầu Vô Vi đại sư cũng không có hảo cảm với nàng, đúng hơn ông không có hảo cảm với bất cứ người nào liên quan đến Mạc Dung Viêm. Nhưng về sau, có lẽ nhìn quen bóng dáng tóc dài áo trắng ấy nên đôi khi nhàn rỗi cũng sẽ tán gẫu vài câu với nàng.

Tháng chín. Đã một tháng Lân Phi Nhan chưa đến, người của Thiếu Lâm Tự đều cảm thấy thiếu thiếu thứ gì đó. Lúc ấy, Tàng Ca đang rất bận rộn, một đám thiện nam tín nữ đều nghe thanh danh của y mà đến. Tối lại, y vẫn tụng bộ ‘Bàn nhược ba la mật đa kinh tâm’ vài lần. Tế Huyền đại sư lặng lẽ lắc đầu. Bộ kinh ấy dùng để tĩnh tâm. (Mon: lòng mà yên thì cần gì phải tĩnh)

Sau đó, giang hồ đồn rằng Lân Phi Nhan bị các cao thủ vây đánh tại Thiên Sơn Cửu Trì, chưa biết sống chết ra sao. Tin này nói có vẻ đầu ra đây, làm cả Thiếu Lâm Tự đều tin.

Tàng Ca xin với phương trượng cho nghỉ phép một tháng, không ai biết y đi đâu. Đừng nói Tế Huyền phương trượng, ngay cả Vô Vi đại sư cũng bắt đầu lo lắng.

Y mất nửa tháng trời mới chạy tới Thiên Sơn, thay sáu con ngựa, đi đêm ngày không nghỉ nên mới tới được trong vòng nửa tháng.

Lúc đó, người của hai phái chính tà đều đang có mặt tại Thiên Sơn, ai cũng biết tin tức này nên không có gì lạ. Nhưng lâu nay nghe đồn Thích Thiện đại sư rất chính trực, không đoán được y đến đây làm gì?

Không ăn không ngủ, tìm kiếm khắp mọi nơi, dường như có một sức mạnh nào đó dẫn đường, y lần hết nửa Thiên Sơn mới tìm thấy nàng trong một hồ tuyết. Lúc ấy nàng nửa ngồi dưới đất, tuyết che lấp thân mình.

Trong khoảnh khắc ngẩng đầu nhìn thấy người đến, ánh mắt luôn lãnh đạm kia có chút hoảng hốt, như sợ bị ảo giác. Khi đó, Tàng Ca mới cảm thấy lạnh, khí hậu của Thiên Sơn quả là băng giá. Y từ từ đi tới. Nàng kéo kéo áo khoác lông cừu trên người mình, tiếp tục cúi đầu, dùng tuyết chà lên bàn chân của Thần Phù. Hình như chân của nó bị thương nặng, máu nhiễm đỏ cả lớp tuyết dưới chân.

“Chàng đến làm gì?” Không có kích động, không có vui sướng, không có tình cảm.

Thế là Tàng Ca cũng ngẩn ra. Đúng vậy, y đến đây làm gì chứ? Chỉ vì một tin tức không chắc chắn, sao lòng lại nóng như lửa đốt thế này? Hơn nữa một người như nàng... y nhìn cô gái đang chăm chú cúi đầu làm ấm chân ngựa, sao lại có chuyện gì được?

“Ta không sao, có điều Thần Phù không chịu nổi cái lạnh của nơi này. Thích Thiện đại sư tới làm anh hùng cứu ngựa đẹp sao? Mỹ nhân thì không cần người cứu, nếu đại sư thật sự có lòng thì giúp ta dắt con ngựa phiền phức này xuống núi là được.”

Trong lời của nàng quả thực như không có gì, cho nên Tàng Ca dắt Thần Phù rời khỏi Thiên Sơn. Những lời đồn đãi âm trời ấy, cuối cùng biến mất khi đối mặt với sự thật.

Lân Phi Nhan nhìn bóng y khuất dần trong tuyết, đến khi không thấy được nữa mới từ từ lật tấm áo choàng ra, nơi đó máu đã nhuộm đỏ cả người.

Nàng chơi trò trốn tìm với mười hai nhóm người của hai phái chính tà suốt hai mươi ngày, không ai biết rốt cuộc nàng làm sao mà sống được. Khi Vu Chung mang người đến, những kẻ vây trên núi lập tức tan tác như chim thú. Lúc Vu Chung tìm được nàng trong đồng tuyết, nàng vẫn tóc dài phát phơ, tay áo tung bay, thân sắc như lúc mới gặp.

Giờ khắc ấy, tất cả đều cảm thấy người này đúng là đáng để kính sợ, chỉ có Vu Chung thở dài. Tại sao nàng cứ phải tự gánh vác hết tất cả mọi chuyện...

11. Trang 11

Chương 33: Chỉ mong từ nay không gặp lại

Lãnh Phi Nhan an phận được một tháng, Vu Chung quản lý mọi chuyện trong Yến Lâu. Lúc nàng vào lại Thiếu Lâm Tự là buổi chiều, ánh mặt trời rất chói chang. Khi ấy, Tăng Ca đang đánh cờ với Tế Huyền đại sư trong hành lang, nhìn thấy nàng cũng làm như không, nhưng như là phản xạ, không biết sao lại đứng dậy pha bình trà mới.

Lãnh Phi Nhan bưng chén trà bằng trúc ngửi hương trà lan tỏa, không hứng thú gì nhìn hai người đánh cờ. Buổi chiều chậm rãi trôi qua. Yến Lâu đưa thư bỏ câu đến thiền viện tìm nàng, nàng vừa liếc sơ qua liền đứng dậy, cũng không chào hỏi mà đi luôn.

Trong tà phái tung hết tin này đến tin khác: Vị Thủy Môn, Tứ Ương Bang lần lượt bị tiêu diệt. Mọi người đều kinh hãi. Mấy bang phái này đều là những kẻ đã mai phục nàng trên Thiên Sơn.

Vì thế Ẩm Thiên Hành cũng nhận được vô số lời xin giúp đỡ, Thiên Đạo Minh bắt đầu lo trước tính sau. Nhất thời, giang hồ lại nổi sóng, có vẻ như sắp có gió giục mây vần.

Sứ giả của Viêm Triều lại chọn ngay lúc này mà đi sứ sang Vưu Quốc. Lãnh Phi Nhan lặng lẽ nhìn nét chữ mạnh mẽ của người kia: giết sứ giả Lí Nho Hoài của Viêm Triều.

Tại sao? Muốn khơi mào chiến tranh giữa hai nước?

Nhưng nàng là một sát thủ, sát thủ chỉ hỏi làm cái gì. Tại sao, tại sao, tại sao? Thế giới này làm gì có nhiều lí do đến thế!

Lãnh Phi Nhan mang người cướp được Lí Nho Hoài ngay trong lãnh thổ Vưu Quốc. Người của Vưu Quốc lo lắng, sợ xảy ra chuyện gì nên phái rất nhiều người hộ tống dọc đường. Nhưng người của triều đình làm sao bì được với những sát thủ không màng tính mệnh, huống chi Lãnh Phi Nhan đích thân ra tay?

Có lẽ đến chết sứ giả ngồi trong xe cũng không biết tại sao vua nước mình lại muốn giết mình.

Người thì còn sống, nhưng phải nằm mà về, cuối cùng Viêm Triều cũng có lí do, danh chính ngôn thuận phát binh tấn công Vưu Quốc, chiến tranh lại được khơi lên.

Thật buồn cười, hung khí rõ ràng là Phi yến khẩu mà người người trong võ lâm Trung Nguyên đều biết, nhưng cuối cùng lại buộc tội Vưu Quốc.

Vương Nam tướng quân của Viêm Triều dẫn ba mươi vạn quân thảo phạt Vưu Quốc, đánh suốt một năm thì giành thắng lợi. Từ đó, một cuộc tàn sát hàng loạt trong kinh đô của Vưu Quốc, hoàng tộc của Vưu Quốc không một người may mắn sống sót.

Cuộc chiến này hy sinh gần mười vạn người. Cuối cùng, cảnh máu me ấy triệt để đóng Yến Lâu lên cây cột tội ác của lịch sử.

Rốt cuộc thì võ lâm cũng tìm được tội ác khiến người ta cảm phần sôi máu của Yến Lâu. Mà tổ chức ngày càng bành trướng này đúng là đã trở thành một mối họa lớn. Cho nên, trong âm thầm, bắt đầu có ý định liên minh với nhau, các môn phái bắt đầu bỏ qua những thành kiến ngày xưa, chuyên tâm huấn luyện đệ tử, lấy trừ bỏ Yến Lâu, thay trời hành đạo là mục tiêu vĩ đại của mình.

Lãnh Phi Nhan, lập tức trở thành kẻ thù chung của toàn võ lâm.

Đêm, trời mưa đến tối trời tối đất.

Một bóng người gấp rút gõ cánh cửa đang đóng của nhà Phật. Mọi người ra mở cửa, nhìn thấy một người toàn thân ướt đẫm, tay bế một đứa bé khoảng sáu tuổi, gắng gượng nói vài câu rằng chủ nhân nói chỉ có Thiếu Lâm là có thể bảo vệ được tính mạng của tiểu công tử.

Người đã vào Thiếu Lâm, Kinh Lô sứ cũng không tiện đuổi theo, dẫn Ngân y thập nhị dục về Yến Lâu xin chỉ thị của Lãnh Phi Nhan.

Lãnh Phi Nhan đi dọc theo những bậc thang bằng đá thật dài, tới trước cửa Phật trang nghiêm, khoan tay mà đứng, trong vẻ ngạo mạn lộ ra vẻ cô độc lạnh xương.

Chúng tăng đều có mặt, biết là chuyện hôm nay không thể lương thiện được nữa.

“A di đà Phật, Lãnh thí chủ, ta khuyên thí chủ hãy có lòng khoan dung.”

“Tể Huyền phương trưởng, những lời vô ích không cần nói nhiều. Chịu sự nhờ cậy của người thì làm việc cho người, quy tắc của Yến Lâu trước nay chưa từng bị phá hỏng. Người, Lãnh Phi Nhan nhất định phải đoạt lại.”

Lời đã nói ra, không còn đường nào khuyên nữa. Tàng Ca mặc bộ áo xám đứng sau Tể Huyền, trong mơ hồ, dường như lại tái hiện cảnh diệt Thủy Thượng Thanh Bang.

Thì ra, cho dù có tránh né thế nào đi nữa thì chính và tà, nhất định sẽ có một ngày đối mặt.

Gần như là một sự tranh đoạt có quy luật. Đây là giang hồ. Lãnh Phi Nhan tựa người vào cây bách trước cửa chùa, cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

Nàng bay lên cao thăm dò tung tích của đứa trẻ kia. Lần đầu tiên Vô Vi đại sư giao đấu với Lãnh Phi Nhan, cảm thấy bản lĩnh của cô gái này thật không đơn giản như trong tưởng tượng của ông. Phi yến khẩu mà Trung Nguyên nghe thấy đã biến sắc, một lần nàng có thể phóng tới sáu cái!

Vô Vi đại sư cùng Tàng Ca liên thủ ngăn nàng lại. Tự bảo vệ mình thì có thể, nhưng bảo vệ thêm đứa nhỏ thì có khó khăn. Mà tăng lữ của Thiếu Lâm Tự cũng nếm mùi khổ... vì những chiêu kiếm mà Lãnh Phi Nhan dốc lòng dạy cho sát thủ Yến Lâu kia.

Vô Vi đại sư chỉ mới né một mảnh ám khí thì người của Yến Lâu quần lấy. Máu nhuộm trên ống tay áo của Tàng Ca, Lãnh Phi Nhan không tham chiến nữa, thoát ra rồi lãnh đạm nói: đi!

Lần này, người của Yến Lâu thương vong hơn một nửa, nhưng không ai tỏ vẻ gì. Sát thủ, há chẳng phải trước giờ sinh tử vô thường sao.

Lãnh Phi Nhan nhìn những bậc đá kéo dài. Tàng Ca, chỉ mong từ nay về sau không gặp lại...

Chương 34: Trừ phi chàng hôn ta một cái

Lãnh Phi Nhan đẩy cửa phòng ra, liền thấy Tả Thương Lang. Nàng ta vẫn tóc đen, cung bạc, nhưng Lãnh Phi Nhan cảm thấy có cái gì đó khác thường.

“Sao lại có thời gian đến chỗ muội vậy?” Giọng có vẻ không nồng nhiệt lắm, nhưng loáng thoáng lộ vẻ quan tâm.

“Người bảo muội ra tay.”

“Với ai?”

“Còn có thể với ai?”

“Tàng Ca? Tại sao?”

“Y đang phá giải các chiêu thức của muội, muội không biết hay vờ như không biết?”

“Chàng sẽ không ra tay với muội.”

“Y sẽ không, nhưng lại châm dầu vào lửa, từng bước lót đường uội.”

“Sao vậy, sao hôm nay lại nóng như vậy, hay là... người đó lại không thỏa mãn được tỷ?” Chỉ một câu nói đùa, nhưng Lãnh Phi Nhan lại nhìn thấy vẻ bi thương từ trong mắt nàng ta.

“Phi Nhan...” Một lát sau Tả Thương Lang mới mở miệng, nhưng lại trả lời một nẻo: “Người nhìn thấy tương lai của muội. Nếu muội không ra tay được thì tỷ giúp muội.”

“Không.”

Từ này thốt ra rất kiên quyết, Tả Thương Lang cũng trở nên nghiêm túc: “Lãnh Phi Nhan, muội muốn phản bội người sao?”

Thế là trong mắt lâu chủ Yến Lâu cũng lộ ra vẻ kính sợ: “Muội...”

Lãnh Phi Nhan hẹn Tàng Ca gặp tại thác nước ở Thù Châu. Thời tiết không tốt, âm âm u u, không thấy được dấu chân người. Lãnh Phi Nhan rất thành thật: “Tàng Ca, ta phụng mệnh đến giết chàng!”

Cho dù đã là hòa thượng, nhưng đôi khi Tàng Ca vẫn hết cách với nàng. Tiếng thác nước rất lớn, khiến sự im lặng của hai người cũng không quá xấu hổ.

Hai người giao đấu trên đỉnh núi. Tàng Ca rất quen thuộc từng chiêu thức của Lãnh Phi Nhan, thậm chí nhiều chiêu đã bị y hóa giải thành chương. Mấy năm nay Lãnh Phi Nhan rất bận, mà y thì rất nhàn.

Giữa các chiêu thức qua lại, chỉ nghe tiếng nước chảy, không nghe mùi sát khí. Lãnh Phi Nhan nghĩ có lẽ hai người họ cứ đánh thế này thì chỉ có thể mệt chết. Tàng Ca cũng không hiểu, những tội ác mà Yến Lâu đã làm khiến cho người ta giận sôi, nhưng vì sao y lại không cách nào ra tay được với người này.

Tả Thương Lang đứng xem. Sao nàng ta lại không biết tính Lãnh Phi Nhan. Phi Nhan, nếu muội thật sự không ra tay được thì để tỷ giúp muội. Giương cánh cung, kéo dây cung. Không có tên, chỉ có dây cung, nhưng cũng đủ long trời lở đất.

Hai người đang đánh nhau trên núi cũng rùng mình. Tên nhắm thẳng vào Tàng Ca, Hàm Quang trong tay Lãnh Phi Nhan xuất hiện, ánh đỏ lóe lên, mũi tên ngưng từ khí ấy mất chuẩn xác. Nhưng sau đó lại có ba mũi khác vọt tới. Lãnh Phi Nhan nhú chặt mày, hai người đang đánh nhau, một tăng một phàm, nhưng sát vào nhau thành một.

“Phong hỏa liên hoàn tiễn?” Tàng Ca cũng chấn kinh. Viêm Triều có truyền thuyết Khương hoàng hậu – một điệu múa khuynh đảo thiên hạ và Tả Thương Lang – một mũi tên làm khiếp sợ quỷ thần. Mũi tên này chính là Phong hỏa liên hoàn tiễn, nhưng sao Tả Thương Lang – đại nguyên soái của triều đình lại ở đây, hơn nữa còn ra tay với y?

Lãnh Phi Nhan chỉ biết cười khổ. Tàng Ca, chàng đã biết thật ra trên thế gian này, chính tà không có ranh giới chưa?

“Ta ngăn tỷ ấy, chàng chạy vào rừng đi.” Sắc mặt Lãnh Phi Nhan nghiêm trọng, nhưng giọng cũng rất bình tĩnh: “Ngoài ba trượng, Thiếu Lâm Tự là vô địch.”

“Người đi đi.” Đường như Tàng Ca cũng hiểu ra: “Mục tiêu của cô ta là ta.”

Thế là Lãnh Phi Nhan cũng rất sáng khoái nói: “Được!”

Sau đó vùi người xuống, độn thổ đi.

Lúc nàng xuất hiện thì đã đứng trước mặt cách Tả Thương Lang một trượng. Hai người đối mặt nhau, đều rất cương quyết: “Muội sẽ không để tỷ giết chàng.”

Phảng phất như lại trở về năm đó, kẻ thắng thì sống, thua thì chết. Tả Thương Lang rút mũi tên sau lưng ra, dưới ánh mặt trời, mũi tên bằng bạc có vẻ chói mắt.

Mặt Lãnh Phi Nhan cũng nặng nề, Hàm Quang sáng lên.

Nhưng Lãnh Phi Nhan đã lầm. Mũi tên ấy... không ai có thể ngăn được.

Từ sức gió thì nàng đã nhìn ra. Nhanh như chớp, nàng lướt người theo ngăn nó lại, ngay khi nó xuyên qua bả vai nàng thì nắm được đuôi của nó. Tên không xuyên qua hết người nàng mà mang nàng lùi sau năm trượng mới ném nàng lên đất.

Cuối cùng thì Tàng Ca cũng biết được thế nào là Phong hỏa liên hoàn tiễn trong truyền thuyết.

Lúc y đỡ nàng dậy, nàng cười: “Thương Lang, cuối cùng thì muội cũng chặn được tên của tỷ. Ha ha ha ha...”

Tả Thương Lang mím môi, lại rút tên ra, Lãnh Phi Nhan bỗng quay người kéo Tàng Ca chạy đi. Vẫn tốc độ nhanh như trước, lần này khoảng cách lại xa nên sức mạnh của tên càng lớn. Tên lại kéo nàng về phía sau, văng vào trong rừng cây.

Trên vai có hai mũi tên, dù là Lãnh Phi Nhan cũng không cười được, sắc mặt nàng trắng như tuyết: “Đi, chạy vào sâu trong rừng.”

Tàng Ca bẻ nàng lên: “Tại sao lúc này không chạy?”

“Bởi vì chàng vừa xoay người, đã đủ để tỷ ấy biến chàng thành con nhím.”

“Vào rừng thì cô ta không đuổi theo sao?”

“Ừ, tỷ ấy không dám!”

“Không dám?”

“Ừ, tỷ ấy sợ rắn.”

“...” Tàng Ca cố gắng chạy sâu vào rừng. Khó mà tưởng tượng được một người từng chinh chiến sa trường, thấy bọc trong da ngựa mà lại sợ rắn.

Chân núi có thác thì đương nhiên trên núi có suối.

Lãnh Phi Nhan bẻ mũi tên, đưa tay ra sau lưng cố gắng nhỏ đầu mũi tên ra, môi cũng tím rím. Tàng Ca hái cây cỏ cầm máu, vò thành nắm nhỏ đắp lên cho nàng. Mới xử lý một vết thương, Lãnh Phi Nhan đã nghiêng rằng nghiêng lợi: “Tàng Ca, có phải chàng muốn ta đau chết không?”

Tàng Ca không trả lời, nàng lại giãy giụa không để y đắp thuốc nữa.

“Đừng quấy!” Cuối cùng y cũng mở miệng, cổ nén nỗi đau trong lòng.

“Tránh ra! Đừng hòng thừa cơ mưu hại bổn tọa.”

“...” Tàng Ca đè nàng lại, máu của nàng đã nhuộm đỏ cả tà áo trắng: “Nếu còn không cầm máu, không chờ đến lượt bản tọa phải hại người!”

“Không cầm máu đó!” Nàng kéo áo lại như đứa trẻ, sắc mặt trắng như tờ giấy, cười một cách ranh mãnh: “Trừ phi chàng hôn ta một cái.” Chương 35: Quên nhau thì hơn[12]

[12]Nguyên văn: Tương vong vu giang hồ, trích từ câu ‘Tương nhu dĩ mật bất như tương vong vu giang hồ’

Có hai con cá, bị sóng biển đánh dạt vào một vũng nước cạn. Chúng nương tựa vào nhau, dùng nước bọt của nhau giúp đối phương giải khát và không khỏi nhớ tới những ngày tháng sống ở biển cả bao la. Thà rằng ở nơi biển cả không biết nhau, còn hơn là cùng nhau chết đi.

Ý của câu này là cận kề cái chết mới giúp đỡ nhau, nhớ đến nhau, không bằng mỗi người tự yên ổn, quên nhau đi thì hơn.

“Không cầm máu đó!” Nàng kéo áo lại như đứa trẻ, sắc mặt trắng như tờ giấy, cười một cách ranh mãnh: “Trừ phi chàng hôn ta một cái.”

“Người...” Nếu không nhìn thấy sắc mặt của nàng cùng vết máu đỏ chói làm người ta kinh hãi trên người nàng thì Tàng Ca đã nghi ngờ nàng đang giả vờ bị thương: “Được được được, người cầm máu trước đã.”

Thế là nàng ngoan ngoãn để cho y đắp thuốc. Lúc đắp lên vết thương thứ hai thì nàng ngửa đầu: “Tàng Ca, chàng đánh ta bất tỉnh đi!”

Tàng Ca không hề biết câu nói: Hàm Quang đổ máu, Phong Hỏa đổ lệ. Có rất nhiều người nói người trúng Phong hỏa liên hoàn tiền đều tự sát vì không chịu được sự đau đớn này.

Tính mạng càng yếu ớt thì ý thức của nàng lại càng tỉnh táo. Tàng Ca điểm huyệt ngũ của nàng, nàng uể oải nằm trong lòng y, hai người ngồi bên dòng suối đến khi trời tối.

Sắc trời dần tối lại, màn đêm bao phủ khắp nơi. Xung quanh yên ắng, có chút ánh sáng từ trong rừng chiếu tới, lưu lại trên mặt nàng những vệt sáng loang lổ. Tàng Ca lặng lẽ nhìn nàng như thế, trong lòng là cảm giác phẳng lặng làm y hài lòng, chỉ có chút không muốn dời mắt ẩn sâu đâu đó.

Khi Lãnh Phi Nhan tỉnh lại lúc nửa đêm, nàng mở mắt đón nhìn ánh mắt của Tàng Ca, nhẹ nhàng mỉm cười: “Ta đã chịu bồi thuốc, chàng nên hôn ta.”

Tàng Ca ngẩn ra, đứng dậy đi vào trong rừng. Nhiệt độ cơ thể nàng rất thấp, phải nhóm đống lửa mới được. Lãnh Phi Nhan đưa tay muốn kéo y lại nhưng vừa giơ tay, chỉ nghe rên lên một tiếng rồi lại dựa vào gốc cây bên bờ suối.

Trời âm u một lúc lâu, không nén nổi nữa mà mưa xuống. Tàng Ca kéo nàng nấp vào trong khe núi, thấy nàng quá lạnh nên cởi áo ngoài cẩn thận che mưa cho nàng, nàng cũng rất an phận mà trú mưa, một lát sau đột nhiên nói: “Tàng Ca, ta cảm thấy chúng ta giống như là hai con kiến đang đội một cái lá.”

Tàng Ca lặng lẽ nghe tiếng mưa lao xao trong đêm, im lặng, nghe thấy tiếng hít thở của nhau. Những chuyện hồng trần lại dần dần trôi xa.

Sắc trời sáng hơn, màn đêm từ từ tan biến.

“Tàng Ca.” Nàng ngã vào khe núi sức nức mùi cỏ non, trong mộng lung không thấy rõ được vẻ mặt: “Thật ra Lãnh Phi Nhan vẫn luôn có một ước mơ là có thể rời xa chốn giang hồ, cùng người ta yêu du sơn ngoạn thủy, sánh vai nhau đến khi bạc đầu. Ngắm mặt trời mọc và lặn, xem hoa nở hoa tàn, nhìn nước triều lên xuống...” Ánh mắt nàng tràn ngập vẻ mơ mộng, cuối cùng dần tiêu tan: “Đáng tiếc... trong lòng chàng còn nặng quá nhiều thứ.”

Tàng Ca không trả lời, tu hành trong mấy năm nay đã làm nhạt bớt một tấm lòng trần, mà dường như nàng cũng không cần y trả lời: “Nhà Phật thường nói nhân quả luân hồi, nhưng không sao cả, Lãnh Phi Nhan dám làm người xấu thì sẽ không dễ tâm đến khen chê của người đời. Nhưng bất luận thế nào thì bốn toạ cũng rất cảm kích vì có thể gặp được chàng.”

Tàng Ca ngẩng đầu nhìn vào rừng, không có trăng sao, mưa còn lất phất, cả đất trời phẳng phất chỉ còn lại tiếng của nàng: “Chúng ta đã sớm qua cái tuổi nhi nữ tình trường, bị thương sâu thẳm rồi. Có rất nhiều lời không thể nói ra được, cho nên cứ như thế đi. Lần sau gặp lại, bốn toạ sẽ không lưu tình nữa.”

Nàng đứng dậy, máu trên vai đã ngừng chảy, chỉ nhẹ nhàng kéo chiếc áo mà y đắp thêm ỉn xuống, ánh mắt lại trở nên lạnh nhạt như trước. Khẽ phỉ phỉ đất cát cây cỏ dính trên người, nàng chậm rãi bước đi, cũng không có vẻ gì đau xót bị thương. Giữa hai người chính là những bọt biển dễ vỡ, sớm muộn gì cũng có ngày như vậy.

Nàng cố gắng bước nhanh ra khỏi rừng. Đó là một con khổng tước, mà sự kiêu ngạo của nó, chỉ cho phép người nhìn thấy vẻ xinh đẹp trước mặt của nó, không cho phép người nhìn thấy vết thương ẩn giấu sau lưng nó.

Cuối cùng bóng dáng ấy không thấy nữa. Như thế cũng tốt. Tương tư mãi chi bằng chẳng quen.

Nhưng khi nhớ lại trời xanh mây trắng, hoa cỏ tươi mát của Phượng Hoàng Cốc thì vẫn có chút đau buồn. Muốn nắm tay nhau, nhưng cuối cùng khó có thể gạt bỏ tất cả.

Trời còn đang mưa, nhưng sắc trời cũng dần sáng. Sau khi trời sáng, giang hồ và triều đình, đi con đường của những kẻ xa lạ. Sau khi trời sáng, cùng buông tay, cùng quên nhau đi. Chương 36: Đóng băng mọi ý nghĩ viễn vông

“Sư tôn, thương thế của người có đỡ hơn chưa?”

Trong đại sảnh là những âm thanh hỗn độn. Đây là lần thứ ba Thiên Đạo Minh tấn công Lãnh Phi Nhan. Nhìn những vết thương, những cái chết, mọi người đều mang vẻ mặt lo lắng. Từ sau khi triệt để thoát khỏi dây mơ rễ má với Lãnh Phi Nhan lần trước, uy tín của Thích Thiện đại sư ngày càng được nâng cao, có vẻ không thua kém gì Vô Vi đại sư.

Y đang cố gắng hóa giải tất cả kiếm pháp của Lãnh Phi Nhan nhưng đây là lần thứ ba thất bại.

Nếu nói thất bại là mẹ thành công, vậy thì phải chăng thành công có quá nhiều mẹ? Hơn nữa... Thích Thiện đại sư đã bắt đầu lo lắng bà mẹ này có sinh con được hay không?

Chỉ có Ẩm Thiên Hành vẫn khích lệ y như trước, nói với y những đấng sĩ chết hôm nay là vì để ngày mai không còn nhiều người phải chết nữa. Cho nên thời gian y ở Tàng Kinh Các lại tăng thêm gấp bội.

Tiểu hòa thượng theo hầu y tên là Thanh Trần, hẳn thường rất chăm chú nhìn y vẽ kiếm pháp, nghiêm túc viết chú thích. Có đôi lúc hẳn hỏi y: “Đại sư, người thật sự hy vọng võ lâm Trung Nguyên đánh bại Lãnh Phi Nhan sao?”

Dưới ngọn đèn, y không ngẩng đầu, thoáng dừng bút, rành mạch đáp phải. Vì thế Thanh Trần lại thở dài: “Con còn tưởng giữa người và Lãnh thí chủ ít nhất còn có tình cảm, nhìn đại sư đối với nàng ta, nàng ta đối với đại sư...”

“Nếu đã bước vào cửa Phật thì phải dứt bỏ duyên trần. Bây giờ nếu nói về tội ác của Lãnh thí chủ, đó chính là chết ngàn lần không đền hết tội.”

“Nhưng thưa đại sư, người không phải thánh nhân. Nếu Lãnh thí chủ bị giết, trong lòng người có... dù chỉ một chút tiếc nuối hay không?”

Thế là người dưới ngọn đèn lại im lặng, một lúc sau mới cầm bút, khẽ thở dài: “Trời đất tuần hoàn, nhân quả luân hồi, người xuất gia nên không để gì trong lòng, tất cả đều là hư vô.”

“Vậy ý của đại sư là sẽ không?”

“Đương nhiên là không rồi!”

“Đại sư, có thể cả đời này con sẽ không thể trở thành cao tăng được rồi.” Thanh Trần bỗng bĩu môi, Tàng Ca biết tính của hẳn nên chỉ mỉm cười, quả nhiên hẳn nói tiếp: “Con vì Tiểu Linh mà mới xuất gia, miễn cho cha mẹ cứ thúc giục, ép buộc chuyện hôn nhân. Nếu Tiểu Linh muốn thành tiên, con sẽ dốc lòng mong được đắc đạo. Nếu nàng muốn làm ác, con sẽ sa đọa thành ma cùng nàng. Chỉ cần được ở bên nàng, cho dù nàng mang tội nghiệt còn hơn Lãnh thí chủ thì con cũng sẽ không tiếc gì.”

“Nhưng sao con không ở bên nàng ta?”

Thanh Trần trả lời buồn bã: “Nàng thành thân rồi, gả cho đại công tử của thượng thư đại nhân. Con...” Bàn tay cầm giá nên của hẳn nắm chặt cái giá như có thù hận: “Con có thể làm bất cứ chuyện gì vì nàng, nhưng không thể phá hủy hạnh phúc của nàng.”

Ngòi bút của Thích Thiện đại sư không dừng lại, nhưng không biết tại sao, trong ánh nến chập chờn, dường như nghe thấy người ấy nói bên tai... trong lòng chàng còn nặng quá nhiều thứ.

Y lắc đầu, tiếp tục vẽ. Vô Vi đại sư của Thiếu Lâm Tự ra lệnh cho chúng tăng không được tham gia hành động tiêu trừ Yên Lâu, nhưng không ngăn cản bọn họ trợ giúp.

Thích Thiện đại sư vẽ xong các chiêu thức đối phó, lại gọi tám đệ tử có tư chất thông minh đến chỉ đạo, nghiệm chứng nhiều lần, xác định là thành công mới gửi cho Ẩm Thiên Hành của Thiên Đạo Minh.

Lãnh Phi Nhan dựa vào bờ ao uống rượu. Đây là lần thứ tư đánh bại người của Thiên Đạo Minh rồi, nhưng cũng phải dốc hết sức mới được. Nếu không có Hàm Quang, có lẽ lần này khó có thể an toàn rút lui. Bọn họ sắp xếp ngày càng chặt chẽ.

Lãnh Phi Nhan ngửa đầu uống một ngụm rượu lớn, trong vò đã không còn chút gì. Có tiếng vang lên rất khẽ, nhưng Lãnh Phi Nhan biết đó là tiếng bước chân của Vu Chung.

Hắn lặng lẽ đứng sau lưng nàng, vô cùng im ắng. Trong không khí, mùi đàn hương và mùi rượu đan xen với nhau, như muốn mê hoặc lòng người mà không chịu tan ra. Lúc ấy sắc trời hơi tối, sen trong hồ hơi nhú lên, áo trắng của nàng trải lên trắng đá bên hồ, huyền hoặc như Dao Trì tiên tử.

Vu Chung không dám khẳng định nàng có say hay không. Thậm chí hắn cũng không biết mình có tỉnh táo hay không mà đưa tay muốn chạm vào vạt áo nàng. Nàng quay đầu lại, mắt sắc như dao, đóng băng mọi ý nghĩ viễn vông.

Vu Chung quỳ dưới đất, thái độ thỉnh tội rất thành khẩn. Lãnh Phi Nhan lạnh lùng xua tay, ý bảo đi xuống. Thế là y khom người bước đi.

12. Trang 12

Chương 37: Trên dao có độc

Vu Chung đi theo Lãnh Phi Nhan trong nhiệm vụ lần này. Khi bước vào Cừu Phủ, nàng mới cảm thấy khác thường. Là sát khí. Sát khí mai phục bốn bề đang tỏa ra xung quanh, dưới cái vẻ bình yên là những cơn sóng ngầm cuộn cuộn.

Lãnh Phi Nhan dừng chân, áo hơi kếp lại, trong giọng nói lạnh lùng pha chút trào phúng: “Ra đây đi!”

Thế là những người xung quanh bắt đầu hiện thân, hai người rơi vào vòng vây. Tế Huyền và Thích Thiện dẫn một nhóm đệ tử Thiếu Lâm tinh thông y thuật đến chuẩn bị chữa trị cho kẻ bị thương. Lần này họ chuẩn bị rất đầy đủ.

Lãnh Phi Nhan quét một vòng qua đám người, vẫn có kẻ vô thức lùi về sau. Âm Thiên Hành đầy vẻ chính nghĩa như trước: “Lãnh Phi Nhan, nhiều năm nay Yến Lâu của người giết người vô số, hôm nay chính là ngày vô lâm Trung Nguyên thay trời hành đạo!”

Lãnh Phi Nhan cười sang sảng, mắt lướt qua Thích Thiện, không lộ chút tình cảm, Hàm Quang trong tay nàng từ từ lóe sáng, trong mắt nàng là vẻ cuồng ngạo khát máu: “Được thôi, bốn tọa chiều các người.”

Vu Chung nắm dao đối lưng với nàng, đứng giữa đám người vây quanh. Đối mặt với những người chính khí凛冽, nàng bỗng cảm thấy rất tức cười.

Đúng là một cuộc chém giết đẫm máu. Có lẽ vì để hạn chế Phi Yến khẩu của nàng, nơi này có rất nhiều chướng ngại vật. Nàng tránh thoát vài đợt tấn công, một mảnh Phi Yến khẩu bắn ra, vì chướng ngại ngăn lại nên chỉ làm xước da mặt của Âm Thiên Hành. Trong nhất thời, máu chảy thành sông, vị minh chủ của chính nghĩa ấy cũng đổ máu.

Cứ như thế, mọi người càng phần nộ, mà sát khí của Lãnh Phi Nhan cũng càng đậm. Mỗi khi Hàm Quang đi tới đâu là tiếng kêu thảm vang lên tới đó. Thế này không được rồi, họ sẽ thua mất.

Thích Thiện đại sư chỉ huy chúng tăng chữa trị người bị thương, đại đa số vết thương đều không thể cầm máu. Vu Chung vẫn luôn quan sát nàng trong biển máu kia, đáng người liêu xiêu cũng nhuộm màu điên cuồng tà ác, ma mị làm người ta rung động.

“Lâu chủ.” Một tiếng kêu vang lên, Lãnh Phi Nhan quay đầu lại. Khoảng cách gần như vậy, nàng chỉ hơi nghiêng người, thân mình nhẹ nhàng lướt qua. Một con dao nhỏ bỗng từ dưới vai nàng đâm lên, chỉ một nhát Vu Chung đã thành công, bay người lui ra. Trong khoảng khắc mọi người ngẩn ngơ, hắn phóng người ra khỏi đám người, nhanh chóng không thấy bóng dáng đâu.

Máu chảy ra nhanh chóng biến thành màu tím, trên dao có độc. Cách thức này, nếu người trong chính phái dùng thì gọi là đánh lén, nhưng nếu người xấu dùng thì lại gọi là mưu kế.

“Đừng để ả trị thương, mọi người mau xông lên!” Âm Thiên Hành bất chấp máu đầy mặt, cao giọng hét lớn, nhất thời sĩ khí của mọi người đều dâng cao.

Hai bên thái dương của Lãnh Phi Nhan bắt đầu đỏ mọng, nửa thân người từ từ tê dại. Cho dù là với thể chất của nàng, độc phát tán rất chậm nhưng đây không phải là loại độc bình thường, nếu không sao Vu Chung dám dùng với nàng?

Vì thế, bắt đầu có những thanh đao không có mắt lướt qua người nàng tạo thành vết thương. Áo trắng đã quen thấm máu, chỉ có điều lần này là máu của bản thân nàng. Tề Huyền phương tượng vẫn luôn quan sát Thích Thiện, y chỉ cúi đầu chăm chú băng bó cho người bị thương dưới đất, băng bó rất cẩn thận.

Người Trung Quốc có một câu nói: nhiều kiến thì cần chết được voi.

Bước chân của Lãnh Phi Nhan bắt đầu không vững vàng, Hàm Quang chém giết tứ phía nhưng nhanh chóng có người khác thay thế.

“Ấm Thiên Hành!” Nàng liều mạng nhận hai kiếm, mở miệng: “Người khổ tâm an bài Vu Chung ẩn núp bên cạnh ta là vì mục đích này sao?”

Mặt Ấm Thiên Hành biến sắc, co rút lại, không còn cảm giác đau đớn nữa: “Hừ, rõ ràng là Yến Lâu của người có kẻ phản bội, người đừng hòng đặt điều bịa chuyện!”

Hàm Quang trong tay Lãnh Phi Nhan quét qua, ngăn lại sự tấn công hỗn loạn: “Đừng tưởng ta không biết người nhìn chăm chăm chức võ lâm minh chủ, vì thứ này mà bán cả con gái mình.”

“Người... Hừ! Tóm lại, hôm nay dù người có nói bậy cái gì thì cũng khó thoát khỏi cái chết!”

Lãnh Phi Nhan đang định nói gì, bỗng kêu lên một tiếng, có một mũi giáo đâm trúng eo nàng. Tay nàng ném ra sáu mảnh Phi Yến Khẩu, tạm thời bức lui được kẻ địch. Nàng nhanh chóng điểm huyết cầm máu, Hàm Quang được chuyển sang tay trái, nửa người bên phải đã chuyển động một cách khó khăn.

Không ngờ tới cuối cùng Lãnh Phi Nhan cũng phải chết tại giang hồ. Ánh mắt nàng làm như vô ý lướt qua cái người đang chăm chú xem người bị thương kia, môi nở một nụ cười. Cũng tốt, Tàng Ca, thế này cũng tốt, hoàn toàn lạnh nhạt. Ta kết thúc tội nghiệt trần thế của mình, chàng tu hành chốn bồng lai cửa Phật.

Chưa hề gặp nhau, chưa hề yêu nhau, xa nhau cũng đừng nhung nhớ.

Chúng ta, quả nhiên đều không phải là người của nhi nữ thường tình. Chương 38: Chôn thân chốn giang hồ

“Người biết, trước giờ người vẫn biết?” Trên tường, Vu Chung chặn lại những đao kiếm vung tới, nhìn người bị thương đẩy mình trước mặt, mắt muốn rớt ra.

Lãnh Phi Nhan ráng nở nụ cười, môi dính máu tươi: “Chẳng phải trước giờ tin tức của Truy Điện vẫn luôn chính xác sao?”

“Vậy tại sao người...”

“Ta thích nhìn các người diễn trò... Ấm Thiên Hành, người, ta, Thất Dạ... Ha ha, kỹ năng diễn xuất của mọi người đều rất inh. Ấn diệt môn của Tàng Kiếm sơn trang người không tra ra được là vì vốn do người của Yến Lâu ra tay, đúng không?”

“Người...” Vu Chung kinh hãi lùi ra sau, nàng nhìn vào mắt hắn: “Ấm Thiên Hành đưa ra điều kiện, sau khi thành công thì hưởng theo nhu cầu. Yến Lâu là của người mà võ lâm là của hắn ta. Bởi vì chỉ khi Tàng Ca đoạn tuyệt với ta thì y mới chịu giúp các người hóa giải Phi Yến kiếm pháp, đúng không?”

“Mau giết chúng, đừng để chúng nói bậy!” Ấm Thiên Hành còn đang hò hét, nhưng rõ ràng là có vẻ kinh hoảng. Thích Thiện ngẩng đầu. Người ấy vẫn kiêu ngạo đứng giữa đám người, có điều áo trắng đã thấm đầy máu. Bàn tay cầm Hàm Quang, móng tay đã thành màu lam, mái tóc dài cũng dính máu, bện lại với nhau.

“Người chột dạ sao Ấm minh chủ?”

“Người... người nói bậy! Người có chứng cứ gì?”

“Thật cần chứng cứ sao?”

Ấm Thiên Hành lại im lặng. Hắn không dám khẳng định rốt cuộc thì Lãnh Phi Nhan biết những gì, lẽ nào bên cạnh hắn có gian tế?

“Ấm Thiên Hành, chuyện của Tàng Kiếm sơn trang đúng là do ông sai khiến sao?” Thích Thiện từ từ đứng dậy, mặt Lãnh Phi Nhan biến sắc, nhanh chóng bay tới kéo lấy y nhảy khỏi tường. Thích Thiện đẩy nàng: “Buông ra!”

Nàng huýt một tiếng, Thần Phù từ trong rừng chạy ra. Nàng xoay người móc một viên thuốc ngậm trong miệng, ánh mắt mang theo vẻ băng lãnh chưa từng có: “Nếu bọn họ đuổi tới thì chàng và Thần Phù chạy trước đi.”

Thích Thiện không hiểu rõ thì sau lưng đã có người giải thích thay y: “Lãnh lâu chủ, mặc dù lời của người rất đáng tin nhưng chuyện liên quan tới danh dự của Thiên Đạo Minh, chuyện hôm nay Thiên Đạo Minh không hy vọng truyền ra ngoài, cho nên biết rõ là trái với lương tâm thì cũng đành gắng mà làm thôi!”

“Hồ chường môn, dài dòng với ả làm gì, dù sao thì tội của ả không chỉ có Tàng Kiếm sơn trang!”

“Lãnh lâu chủ, hành vi của Ấm Thiên Hành, chúng tôi sẽ xử lý sau, nhưng không cho phép vì chuyện này mà làm ô danh của Thiên Đạo Minh, cho nên... đặc tội!”

Lần này, Thiên Đạo Minh giữ lại thực lực mạnh nhất để làm cuộc chém giết sau cùng. Nhưng cũng vì vậy, những người này phải không từ thủ đoạn. Nếu Lãnh Phi Nhan không còn, Tàng Ca đã chết, vậy Vu Chung vốn là người trong tà đạo, lời không thể tin, chuyện năm xưa có truy cứu thì cũng không người đối chứng!

Lãnh Phi Nhan mỉm cười, máu chuyển sang màu tím từ khoe miệng trào ra: “Thích Thiện đại sư, như vậy chàng đã hiểu rồi chứ?”

Lãnh Phi Nhan ném Hàm Quang cho y, còn mình thì cướp một thanh kiếm, hai người kẻ vai chiến đấu. Nàng kéo y vừa đánh vừa lui, cuối cùng mang y nhảy lên lưng Thần Phù, nhanh như chớp đã ném những người truy đuổi lại phía sau.

Tàng Ca bị nàng ôm trong lòng, máu trên người nàng chảy làm y kinh hồn, bất giác muốn đưa tay chặn vết thương của nàng lại, nàng cười phóng dăng: “Sao, đại sư động lòng phàm rồi à?”

Thế là Tàng Ca rút tay lại. Hai tay Lãnh Phi Nhan xuyên qua eo y nắm cương ngựa. Trên người y cũng dính máu của nàng nhưng vẫn sạch sẽ như gió tháng tư, ánh dương tháng năm.

Tàng Ca, giữa chúng ta, đã qua rất nhiều năm...

Tàng Ca thoáng cảm thấy bất an, nhưng nàng vẫn thúc ngựa nhanh như bay, máu trên người chảy càng dữ dội.

“Đi đâu?” Y cố gắng bình tĩnh mở miệng, vết thương trên người nàng cần tìm nơi chữa trị. Nàng chỉ nhẹ nhàng cười: “Ta đưa chàng về Thiếu Lâm.”

Đúng thế, bây giờ cũng chỉ có nơi ấy là có thể nương thân. Thế giới này đáng cười biết bao.

Phong cảnh bên đường lướt qua, may mà cách Thiếu Lâm Tự không xa. Trên đường, Lãnh Phi Nhan không nói chuyện nữa, cánh tay nàng thỉnh thoảng vô tình cọ xát vào áo y, không khí có vẻ rất ám muội. Nhưng tốc độ của Thần Phù rất nhanh, đến chiều là đã tới chân núi.

Những bậc thang bằng đá dài ngoằn ngoèo như thang dẫn lên mây, thậm chí làm người ta tin rằng bên trên là một thế giới khác.

Lãnh Phi Nhan khoanh tay đứng dưới bậc thang, vẫn mang theo nụ cười hào sảng tiễn y đi.

Tàng Ca từ từ bước từng bậc thang, người bên dưới bỗng lên tiếng: “Thích Thiện đại sư.” Y dừng bước ngoảnh lại, nàng vẫn hiên ngang đứng đó, dường như chỉ vừa tham gia một bữa tiệc chứ không phải một trận chiến ác liệt: “Thích Thiện đại sư, con đường phía trước khó lường, đáng tiếc Phi Nhan không tiễn xa được.” Cuối cùng, giọng của nàng không còn vẻ cười cợt, từ từ trầm lại: “Bảo trọng.”

Khi nói câu này, nàng cúi đầu, một làn gió thổi qua, mấy lọn tóc che mắt vẽ mặt nàng.

“A di đà Phật, Lãnh thí chủ cũng bảo trọng.” Thích Thiện trang nghiêm niệm Phật rồi xoay người bước vào thế giới của y.

Lãnh Phi Nhan lặng lẽ đứng dưới núi, ngón tay đã xanh tím. Không có gì phải bi thương, đánh trận thì khó tránh khỏi thương vong, đây chỉ là một kết quả không có gì đáng để lo lắng.

Nhưng khi bóng áo lam kia từ từ bước vào, tiếng cửa nặng nề từ từ khép lại, ngăn cách với cõi trần thì nàng bỗng nhiên nhớ đến câu: Hôn lên mắt nàng, che nàng nửa kiếp lên đèn...

Thì ra, cuối cùng đó chỉ là hoa trong gương, trăng trong nước[13]. Cho dù ta có nỗ lực thế nào thì chàng vẫn là hư ảo. Ta chỉ có thể phục thù vận mệnh của mình, hành tẩu giang hồ, vùng vẫy giang hồ, cuối cùng chôn thân tại giang hồ.

Vết thương bắt đầu chảy máu, đó là vết thương mà dù có uống tục mệnh đan cũng không cứu nổi. Lãnh Phi Nhan gắng gượng quay người vỗ vỗ Thân Phù sau lưng, luyến tiếc mà xoa đầu nó, nó thân thiết dùng mũi cọ vào nàng, cho nên nàng bật cười. Không thể ngờ, kẻ theo tao đi đến cùng lại chính là mày. Chương 39: Hôn lên mắt nàng, che nàng nửa kiếp lên đèn

Thích Thiện đại sư vào tới chùa mới nhìn thấy Hàm Quang trên tay mình, y lại đi ra ngoài. Thầm đá trước cửa dài dằng dặc, bóng áo trắng ấy nằm xoài trên đất, làm y không dám tin vào mắt mình.

Nàng chết rồi sao?

Tốt quá rồi, cuối cùng thì nàng cũng đã chết, coi như máu của biết bao nhân sĩ võ lâm Trung Nguyên đã không uổng phí, đúng không? Không sao, nàng vốn đáng chết, nợ máu mà nàng phải trả, dù có chết trăm lần cũng không bù lại được một phần, đúng không? Sẽ không có ai thương hại nàng, người người đều sẽ vỗ tay vui mừng, đúng không?

Nhưng Tàng Ca, người đang run rẩy sao?

Không, tại sao ta phải run rẩy? Ta vui mừng còn không kịp. Cả Trung Nguyên đều nên nâng chén chúc mừng. Ừm, tối nay uống rượu gì chúc mừng đây nhỉ? À, ta đã xuất gia rồi, không thể uống rượu, vậy thì dùng trà thay rượu đi, trà gì nhỉ?

“Thích Thiện đại sư, người không sao chứ?” Hòa thượng trông cửa khe hở. Thích Thiện đang cười, bình thường rất ít khi thấy y cười vui vẻ như thế. Y cười nói “Ta có thể có chuyện gì đây?”, sau đó loạng choạng đi xuống dưới. Từ lúc nào thì những bậc đá này lại dài như vậy?

Y cố gắng nhớ lại những hiện trường gây án của Yến Lâu, những cảnh đầm máu đầm đìa, những mẩu tay chân bị chặt đứt và ánh mắt phần nộ không cam lòng của họ. Không sai, kẻ đầu sỏ này, ha ha, không phải người vẫn luôn cao cao tại thượng sao? Không phải người là vô địch sao? Không phải người luôn khiến người ta nghe tiếng đã sợ mất mật sao?

Tàng Ca, người cười thật khó coi, có phải người đang buồn khổ không?

Tại sao ta phải sầu khổ? Ta đang vui mừng. Người tưởng là người đàn ông nào cũng đều vui mừng khi nhận được sự ân sủng của người sao? Người tưởng là người làm nhục một người đàn ông rồi vẫn có thể khiến người đó yêu người cả đời sao? Không đúng, ta đã xuất gia rồi, bây giờ ta là một hòa thượng, hòa thượng thì nên xem tất cả đều là hư vô.

Trong đầu y hoảng loạn. Cuối cùng thì y cũng đến gần nàng, bàn tay vươn ra dừng lại giữa không trung. Lãnh Phi Nhan, đúng là người chết ngàn lần cũng không đủ đền tội, chết hay lắm, ha ha ha, chết rất tốt... Nhưng sao người lại chết chứ?

Loại người lạnh lùng cao ngạo như người, loại người trong mắt không có ai như người, loại người không có kẻ địch như người, sao người lại chết chứ?

Lãnh Phi Nhan, người đùa bỡn ta phải không?

Người đừng đùa, ta sẽ không mắc mưu đâu. Đừng tưởng người chết thì ta sẽ đau lòng, ta đào cái hố cho người còn sợ mệt. Người tỉnh lại cho ta, tỉnh lại đi!

Người sẽ không chết đúng không? Nếu đây là một vở kịch, không phải cuối cùng đều thấy diễn viên chính ôm mỹ nhân về hay sao? Nếu đây không phải là một vở kịch, vậy ít nhất người cũng phải nằm trong lòng ta đây đưa cả buổi, trần trời vài câu chứ đúng không?

Y nghiêng người, ôm thân thể đã hơi lạnh vào lòng, cuối cùng thì gương mặt cương nghị kiêu ngạo của nàng cũng mất đi vẻ sắc sảo. Có lẽ vì mất máu mà nàng trắng bệch như một con búp bê giấy bị đá nghiền qua.

Xung quanh đã có nhiều tầng lầu đến xem, nhưng không ai nói gì. Thích Thiện đại sư run rẩy vuốt mí mắt nàng. Đôi mắt trong trẻo bây giờ đã khép lại hoàn hảo, vĩnh viễn cũng không mở ra nữa.

Chúng tăng lặng lẽ mà nhìn vị cao tăng của Thiếu lâm. Y từ từ vùi mặt vào lòng nàng, không lên tiếng, nhưng tất cả mọi người đều biết y đang khóc.

Dưới lớp áo tăng lữ màu xám, hai vai y run run dữ dội. Được rồi Lãnh Phi Nhan, ta nhận thua rồi. Ta thừa nhận ta sẽ đau lòng, ta thừa nhận ta sẽ rất nhớ, ta thừa nhận ta sẽ không nở. Đừng đùa nữa, Lãnh Phi Nhan, nàng tỉnh lại đi. Cùng lắm thì ta cho nàng gọi ta là con lừa ngốc, cùng lắm thì đêm đêm ta sẽ tụng kinh cho nàng nghe, cùng lắm thì ta làm thê tử của nàng, được không? Được hay không?

Nhẹ nhàng mở bàn tay nắm chặt của nàng ra, bên trong là một mảnh Phi Yến Khẩu. Y nhớ lại câu nói của nàng trước khi lâm trận: “Nếu bọn họ đuổi kịp, chàng và Thần Phù chạy trước đi.” Phi Nhan, chẳng phải nàng rất thích bài hát ấy sao, ta hát cho nàng nghe, nghe xong thì nàng mở mắt ra, được không?

Xung quanh im lặng như tờ, y khẽ gảy lên Hàm Quang, phát ra những tiếng leng keng trong trẻo vui tai:

Nàng như tiên giáng trần
Rơi xuống lưng ngựa của ta...
Dáng người như ngọc, ánh mắt như nước
Nụ cười hé mở làm tim ta thần thờ...
Nàng không quay đầu lại
Giương một đôi cánh lên
Tìm kiếm từng phương hướng
Phương hướng ở phía trước
Một tiếng thở dài làm đời ta cô quạnh...
Nàng ở giữa biển người
Hưởng hết vinh quang sáng rọi
Không thấy được ánh mắt nàng
Có chăng rướm rướm lệ quang
Ta không có năng lực ấy
Muốn quên cũng không thể quên
Chỉ chờ đêm khuya thanh vắng
Mơ một người từng yêu hết lòng...
Nhưng dù có kêu gọi thế nào thì nhiệt độ của người trong lòng cũng dần lạnh đi, vì thể hát không thành điệu. Thích Thiện đại sư run run hôn lên mí mắt nàng, tất cả kinh kệ đều vứt đến tận chín tầng mây, trong đầu chỉ còn lại một câu: Hôn lên mắt nàng, che nàng nửa kiếp lênh đênh.

Hôn lên mắt nàng, che nàng nửa kiếp lênh đênh...

Hôn lên mắt nàng, che nàng nửa kiếp lênh đênh... Chương 40: Hôn lên mắt nàng, che nàng nửa kiếp lênh đênh...

Trời chạng vạng, ánh tịch dương chiếu xiên xiên xuống rừng. Y từ từ bế nàng lên, có lẽ vì máu chảy hết nên nàng rất nhẹ, hai tay đã trở nên xanh tím rất ghê người, nhưng thần sắc vẫn rất yên ổn. Đúng vậy, đây chính là Lãnh Phi Nhan, sống chết đều mỉm cười.

“Người tộc Ba Môn chúng ta có tục thủy táng. Trong quan niệm của người Ba Môn, nước là cội nguồn của sự sống, là biểu tượng của hạnh phúc và tốt lành. Người chết rồi mà được chìm vào nước thì có thể tẩy sạch tất cả tội lỗi của trần thế. Thế nhưng... người chết như ngọn đèn đã tắt, ta không tin chuyện quỷ thần!”

Thật là lạ, nhiều năm trôi qua như vậy, tại sao mỗi một câu nói của nàng đều vẫn khắc sâu trong lòng y?

Thần Phù mơ màng đi theo y, thỉnh thoảng dùng mũi ngửi ngửi chủ nhân mình, có lẽ nó còn chưa hiểu được sống chết.

Thích Thiện đại sư dừng lại bên bờ sông, ôm chặt cơ thể trong lòng, như muốn nhét nàng vào cơ thể mình. Mùi đàn hương quen thuộc lại lớn vồn trong gió, làm cho lòng người đau đớn, làm cho ruột gan đứt từng khúc.

Gió thổi tung mái tóc dài màu xám bạc của nàng, y cẩn thận chải lại cho nàng. Trong ánh trời chiều, dung nhan ấy trắng đến trong suốt. Y đưa tay vuốt ve làn môi đã không còn chút máu. Từ nay về sau, không bao giờ có thể ôm nàng, không bao giờ còn được chạm vào nàng, không bao giờ còn được gặp nàng nữa...

Nhẹ nhàng thả nàng vào trong nước. Dòng nước trong veo xối rửa những vết máu trên người nàng. Mái tóc màu xám bạc giống như những sợi tảo mềm mại nhất, dập dờn trong nước. Màu nước trong xanh từ từ tràn khắp người nàng, kí ức trở nên hư ảo.

Y nắm chặt lấy tay nàng. Trong nước, tóc dài như tơ, áo trắng hơn tuyết... Thích Thiện đại sư im lặng mà nhìn nàng, trong đầu lại là tĩnh cảnh dưới bầu trời xanh mây trắng của Phượng Hoàng Cốc, phảng phất như gặp được tiên nữ. Trong mơ hồ, lại thấy như lúc ban đầu mới gặp.

Những mảnh ghép của hồi ức lướt qua trước mắt, cuối cùng là lời thề hôn lên mắt nàng rất trân trọng. Phi Nhan, nếu ta biết đó là lần cuối cùng, trên thềm đá ngoài cửa chùa, sao ta lại nỡ nói lời tạm biệt...

Có không nỡ thế nào thì cuối cùng cũng phải buông tay. Nước sông không ngừng chảy, khi ngón tay lạnh như ngọc của nàng từ từ rời khỏi bàn tay thô ráp của y thì Thích Thiện đại sư có cảm giác như tim mình đang vỡ nát.

Thần Phù phía sau cũng hí vang. Y bỗng quay lại nắm lấy dây cương của nó, không biết là hét lên với nó hay với chính mình: Nàng chết rồi, nàng chết rồi mà y có biết hay không?

Thần Phù kêu gào, không biết là có hiểu được lời y hay không mà trong mắt cũng rưng rưng lệ. Nó cất vó vùng vẫy khỏi tay y, chạy về phía nàng đang trôi đi, trong lúc chạy cất tiếng sục sùi.

Y lặng lẽ đứng bên bờ sông, mùi đàn hương cuối cùng cũng bị gió thổi đi. Trời đất bao la, nàng dần dần biến mất giữa dòng sông, làm người ta nhớ tới hình ảnh: cô phàm viễn ảnh bích không tận^[14]. Dòng Trường Giang giữa trời chiều mệnh mông mang theo về bi thương.

Tay y nắm chặt mảnh Phi Yến Khẩu, cảm thụ cạnh của nó đâm vào lòng bàn tay. Lãnh Phi Nhan, nếu sớm biết sẽ có bi kịch này, Tăng Ca nguyện dùng tính mạng của mình đổi lấy nàng thoát khỏi bi kịch.

Thích Thiện đại sư vẫn giảng kinh khắp nơi, lúc nhàn rỗi sẽ ở Tàng Kinh Các biên soạn kinh thư. Người đời nhìn nhìn vẻ trang nghiêm ấy, cứ nói y chưa từng yêu Lãnh Phi Nhan. Một thánh tăng, sao lại yêu một nữ ma đầu được chứ.

Tăng nhân của Thiếu Lâm không nghị luận gì, chỉ có Tế Huyền phương trượng là khẳng khái, ông nói y có yêu. Chỉ có yêu đến tận cốt tủy thì mới đau đến vậy.

Thích Thiện đại sư viên tịch năm ba mươi chín tuổi. Lúc chúng tăng khâm liệm thi thể của y, trong lòng bàn tay nắm chặt phát hiện một mảnh ám khí bằng vàng ròng. Trải qua sự nghiên cứu của các trưởng lão, họ nhất trí xác nhận chính là Phi Yến khẩu làm người ta nghe thấy đã mất mặt. Không ai biết tại sao trước khi lâm chung, vị thánh tăng này lại nắm một hung khí như vậy. Chỉ có tăng nhân trong Thiếu Lâm Tự sau khi nghe thế, rầu rĩ niệm... A di đà Phật!

[13] Chỉ những thứ phù phiếm, tan biến nhanh, không có lâu dài

[14] Thơ Lí Bạch: bóng cánh bướm cô độc mất hút giữa khoảng không xanh biếc vô tận

TOÀN VĂN HOÀN

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/lanh-dien-lau-chu-hoa-thuong-the>